

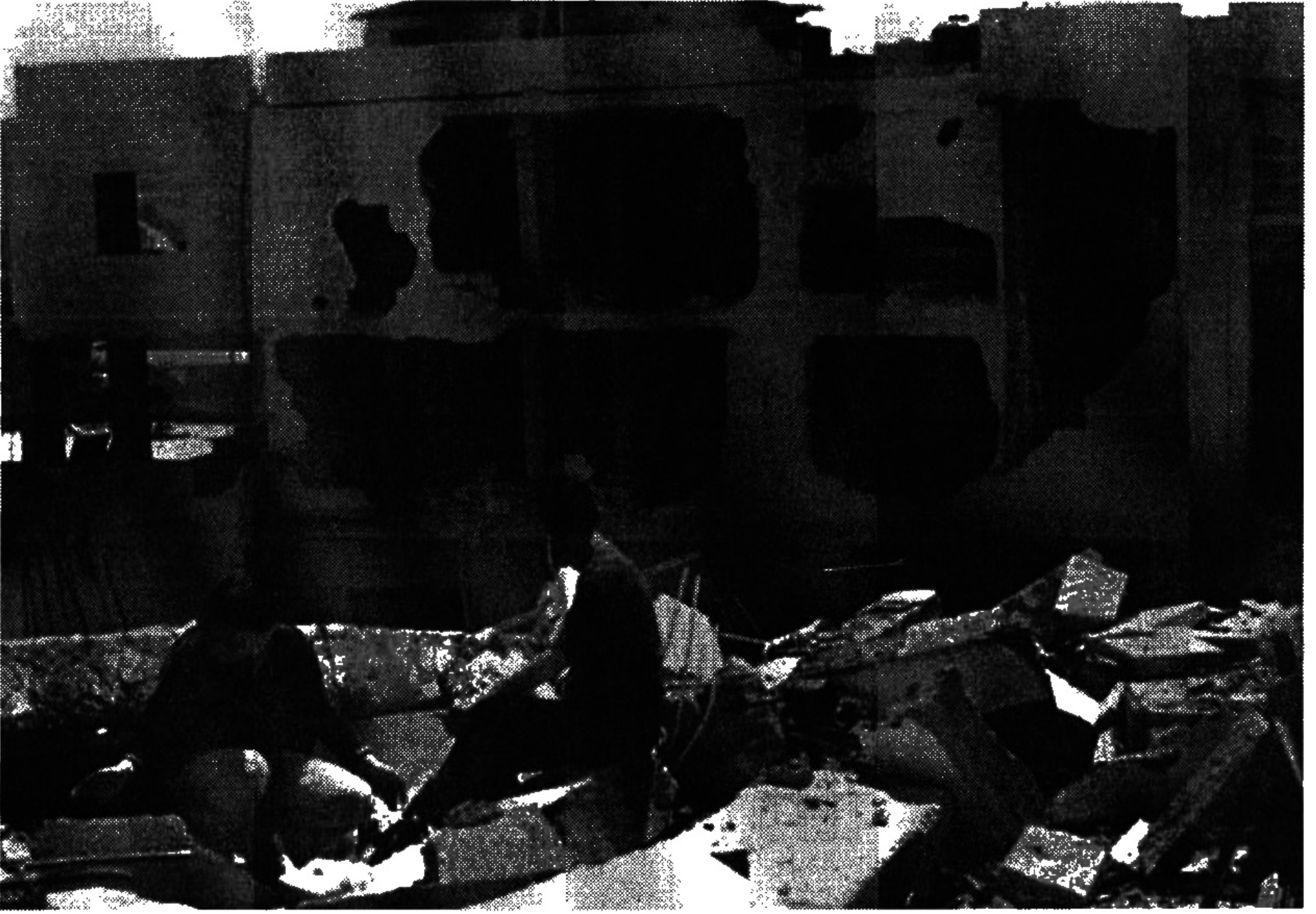
JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 19 · HEZÎRAN 2002 · BIHA: 250.000 TL

Filistin'de de çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

İçindekiler

Siyonizme ve antisemitizme karşı proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseltelim!

Dergimizın geçen sayısında "İsrail-Filistin çıkmazı..." başlıklı yazımızda Aralık 2001-Şubat 2002 arası dönemde Filistin'de yaşanan gelişmelere değinmiştik. İsrail ordusunun özellikle Aralık 2001 tarihinden sonraki saldırganlığının gelinen yerde açık bir savaşa dönduğunu de tespit etmiştik.

Dergimizın yayınlanmasından kısa sure sonra sözkonusu saldırılar, yıkımlar açık ışgal halını alarak, siyonist İsrail devletinin Filistin Arap halkına karşı son yıllardakı en yogun saldırısına, katliama dönuştü

Mart ayı sonundan Mayıs ayı başına kadar yaşananlar, sıyonist İsrail devletinin Filistin Arap halkı uzerindeki barbarlığını bir kez daha açıkça gösterdi Cenin mülteci kampında olduğu gibı yüzlerce Filistinli katledilerek katliamlar yapıldı. Sadece bu iki-uç aylık dönemde yüzlerce Filistinli katledildi, binlercesi yaralandı ve binlercesi gozaltına alındı. Gelinen yerde saldırılar biraz azalsa da suruyor ve çozulmesi gereken temel sorunlar da aynen varlığını koruyor.

Yuruyen bu savaşta guç dengesi açıkça İsrail'den yanadır. Bir yandan, en modern silahlarla dişine tırnağına kadar donanmış, dünyanın askeri açıdan en güçlü ordularından biri olan İsrail ordusu; diğer yandan ise 50 yılı aşkın süredir ışgal altında yaşayan ve sıyonist İsrail devletinin baskılarına "artık yeter!" diyerek taşla, sopayla, eline ne geçerse onunla İsrail ordusuna karşı direnen bir halk var

Guç dengelerinin böyle olduğu bir ortamda, Filis-

tinliler taşla, sopayla güç yetiremedikleri İsrail ordusuna karşı, son seçenek olarak canlarını silah olarak kullanmaktadırlar. "Canlı bombalar" olarak da adlandırılan intihar eylemleri kuşkusuz, somutta halklar arasında düşmanlığı körükleyen bir rol de oynamaktadır. Ve bu tür eylemleri yapanlar bir bütün olarak Yahudileri düşman gören yaklaşıma sahiptirler. Biz Kürdistanlı komünistler olarak Yahudilere düşmanlık temelinde gerçekleşen ve halklar arasında düşmanlığı körükleyen bu tür eylemleri yanlış buluyoruz.

Fakat bu tavrımız, esas mücadelenin, başta siyonist İsrail devleti olmak üzere, tüm emperyalist-kapitalist egemenlerin İsrail'in Filistin Arap halkına saldırganlığına; "kendini korumak için", "terörizme karşı mücadele" olarak temize çıkarma sahtekârlığına karşı yürütülmesi tavrıyla çelişmiyor.

İntihar eylemleri bir yandan Filistinlilerin siyonist İsrail devletinin zulmüne, katliamlarına karşı uzun vadeli ve doğru bir temelde mücadele etme düşüncesinden uzak, umutsuzluğun, çaresizliğin bir göstergesi olduğu gibi; diğer yandan da katliamlara karşı çıkmanın ifadesi olan ve bu anlamda da haklı bir temeli de olan eylemlerdir. Fakat bu eylemlerin gerçekleştirilmesinin de esas sorumlusu ve suçlusu siyonist İsrail devletidir.

Canından başka silahı olmayan insanları bu kadar nefret ettirenin ve canından vazgeçmeye hazır hale getirenin, İsrail devletinin Filistin Arap halkı üzerindeki baskıları, zulmü olduğu görülmek zorundadır. İntiharlar, baskıların, zulmün nedeni değil, sonucudur. Eğer insanlar yaşananların ölümden daha iyi olmadığına inanıyorsa, o zaman ölümden daha kötü olan yaşamdan kurtulmak için son kurtuluş yolu olarak ölümü seçebilir...

Filistin Arap halkının İsrail ordusunun saldırılarına, katliamlarına karşı direnişi, kendi topraklarından İsrail işgalinin kalkmasını talep etmesi, kendi kaderini tayin etme, Filistin'de İsrail devletinin yanısıra Filistin Arap devletini kurma isteği ve bunun için mücadelesi bütünüyle haklıdır.

Bu amaç için mücadelenin biçimlerinden biri olan intihar eylemlerinin seçilmesi de, bölgenin askeri olarak en donanımlı ve deneyimli güçlerinden biri

olan İsrail karşısında, savaşı İsrail'e taşımak için başka şanslarının olmadığı gerçeğı bilindiğinde, haklı bir tepkinin ifadesi olan ve -biz yanlış bulsak da- anlaşılabilir eylemlerdir.

İntihar eylemlerini neden göstererek İsrail'in Filistin Arap halkına saldırısını ve katliamlarını temize çıkarmak için "Filistinliler de terör yapıyor İsrail ne yapsın?", ya da "İsrail kendisini koruyor" vb. savunularla İsrail'i haklı göstermeye çalışan tüm tavırlar; İsrail devletinin Filistin toprakları üzerindeki işgalini; esas suçlunun siyonist İsrail devleti olduğu gerçeğini gözlerden gizleyen tavırlardır ve reddedilmelidir.

Siyonist İsrail devletinin Filistin Arap ulusuna/halkına karşı yürüttüğü bu savaş haksız, gerici ve karşıdevrimci bir savaştır. Bu savaşa karşı yerimiz Filistin Arap halkının yanıdır. Bu bilinçle İsrail ordusunun işgal ettiği Filistinlilerin yerleşim alanlarında Filistin Arap halkına karşı savaşta uyguladığı faşist yöntemleri, katliamları lanetliyoruz.

YAHUDİ DÜŞMANLIĞINA KARŞI MÜCADELE DE GÖREVİMİZDİR!

Biz komünistler siyonist İsrail devletinin Filistin Arap ulusuna karşı saldırılarına, zulmüne, katliamlarına karşı çıkıp Filistin halkının haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu ilan ederken, Yahudi düşmanlığına, yanı antisemitizme de karşı çıktığımızı bir kez daha ilan ediyoruz.

Filistin Arap halkının haklı mücadelesinin yanında yer almak, Filistin "kurtuluş" hareketi içinde varolan ve bu hareket içinde sayısal olarak ağırlığı oluşturan dinci-gerici, Yahudi düşmanı güçleri desteklemek zorunluluğunu beraberinde getirmez. Bizim desteklediğimiz güçler, Filistın'de Araplarla Yahudilerin eşit haklar temelinde yanyana, birlikte yaşamayı savunan, bunun için mücadele eden ilerici kesimlerdir.

İsraıl'in Filistin Arap halkına karşı saldırılarına, katliamlarına karşı çıkma adına Yahudi düşmanlığı giderek artmaya başladı. Katliamları protesto etme eylemlerinde ve yapılan ajitasyon ve propagandalarda birçok devrimci kesim de bu gelişmeden payını aldı. Yer yer siyonist İsrail devletinin barbarca tavırlarını, siyasetini Yahudilik, ya da Yahudilerle bir ve aynı görme, gösterme pozisyonlarına düşüldü.

Böylesi bir ortamda biz komünistlerin çok daha itinalı davranarak kendimizi açıkça Yahudi düşmanlığı yapanlardan ayırmamız daha da önem kazanıyor. Bu ayrım, siyonizme karşı mücadele ederken, aynı zamanda antisemitizme karşı da mücadele etme, yani iki yöne karşı da mücadele etmek demektir. Kullandığımız şıarlar, sloganlar kendi başına doğru da olsa, eğer Yahudi düşmanlığı yapanlarla aramızdaki ayrım ortaya konmuyorsa, yanlış yapmış oluruz. Bugünkü ortamda siyonizme karşı mücadelede geniş kesimler -devrimcilerden dinci faşistlere kadar- yer almaktadır. Bu bağlamda önemli olan yan kendimizi Yahudi düşmanı tavırlardan ayırmamızdır. Kendimizi Yahudi düşmanlığı yapanlardan açıkça ayırmazsak, siyonizme karşı mücadelede de gerçekte kim olduğumuzu, siyonizme ne için ve nasıl karşı olduğumuzu da açık ve doğru biçimde ortaya koyma durumunda olamayız.

Bütün Yahudileri ve Yahudiliği düşman gören ve tüm Yahudileri karşısına alan bir anlayış ırkçı bir anlayıştır. Komünistlerin görevi, her türlü milliyetçiliğe, şovenizme, ırkçılığa karşı proletarya enternasyonalizmi temelinde mücadele etmektir. Bu bilinçle kendimizi donatıp siyonizme ve antisemitizme karşı mücadelede proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseltelim!

ANTİSEMİTİZM'E BİR ÖRNEK...

İçinde bulunduğumuz koşullarda Filistin Arap halkıyla dayanışma içinde, islamcı, dinci faşistlerin ve Yahudi düşmanlığının teşhiri özel önem kazanmış durumdadır. Bu görevin yerine getirilmesi, aynı zamanda Filistin halkına, dünya halklarına ve somutumuzda Kürt, Türk ve azınlık uluslardan tüm halklara karşı biz komünistlerin sorumluluğunun da bir gereğidir.

Aşağıda, 31 Mart 2002 tarihli ve "Hizb-ut Tahrir" imzalı bir bildiride Yahudi düşmanlığının nasıl körüklendiğini, Filistin topraklarında bütün Yahudilerin sökülüp atılmasını savunan antisemit, ırkçı bazı hezeyanları okuyucularımızın bilgisine sunuyoruz.

Bildirinin girişinde şunlar savunuluyor:

"Gerçek şu ki, yahudı kavmi; dehşet saçan, verdikleri sözde durmayan, anlaşmalara bağlı kalmayan, yalan yere ıftıra atan, Allah'ın Kelamını tahrif yapan, hilekar ve gaddar bir kavımdir. Zulmedip hak yiyen, salih insanları ve peygamberlerini katletmiş bir millettir. Mü'mınlere düşmanlıkta en aşırı gıdenlerdir onlardır! O kadar ki; Allah (I) onları dost edinmekten bizi menetmiştir. Nitekim Allah (I) şöyle buyurmuştur:

Allah yalnız sizinle din uğrunda savaşanları, sizi yurtlarınızdan çıkaranları ve çıkarılmanız için yardım edenleri dost edinmenizi yasaklar. Kim onlarla dost olursa, işte onlar zalimlerin ta kendileridir. [Mumtehine 9]

Onlar hep böyle ıdi, şimdi de böyledirler ve böyle kalmaya da devam edecekler. Elli küsur senedir, bu bölgenin ve özellikle Filistın halkının, bunların şerrinden çekmediği kalmadı. Unutulmamalıdır ki; yahudiler tarafından 1948'de veya ondan sonra işgal edilmesine bakılmaksızın, bütün Fılistin toprakları savaş ve çatışma alanıdır. Bu nedenle yahudilere karşı gerçekleştirilen şehadet eylemleri meşrudur."

Kuşkusuz bu tavrın ırkçı bir tavır olduğunu özel ola-

rak anlatmaya gerek bile yoktur. Anda siyonist İsrail devletinin Filistin Arap halkına uyguladığı barbarlığa karşı değil, bir bütün olarak Yahudilere karşı düşmanlık kışkırtılmaktadır. Yahudıler, bir bütün olarak ve tüm zamanlar için düşman ilan edildikten sonra, Yahudilere karşı olan intihar eylemleri de doğal olarak meşru görülmekte, savunulmaktadır.

Yahudiler bir bütün olarak düşman ilan edildikten sonra İsrail devletiyle, İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan geri çekilmesi şartıyla anlaşmaya hazır olduğunu açıklayan Arap devletlerinin yöneticileri de "hain" ve düşman ilan edilmektedir. Sözkonusu tavır şöyledir:

*"Ve biz Arap yöneticilerine sormak istiyoruz: '**Yahudilerin 1967'den önce işgal ettiği Filistin topraklarından, hangi gerekçe ile vazgeçtiniz?!**' Yahudilerin bu tarihten önce işgal ettiği toprakları kurtarmak için, 1964'de Filistin Kurtuluş Örgütü diye bir örgüt kurdunuz. Şimdı de '**Tamamen geri çekilme karşılığında, sürekli bir barış**' diyorsunuz. 1967 sınırlarına çekılmek kamil manada bir geri çekiliş midir? Şimdilerde '**Filistin Yönetimi**' diye isimlendirilen FKÖ liderliği, 1967'deki sınırlar çerçevesinde Filistin topraklarından vazgeçmiş bulunmaktadır. Zaten bu örgüt; küfür devletleri her neden vazgeçmesini emretmişlerse, derhal ondan vazgeçmiştir.*

Şu bir gerçektir ki; bütün bir Filistin toprağı, Haraci arazi olarak İslam toprağıdır. Her karışı Müslümanların olan Beyt'ul Mal'a aittir. Arap yöneticiler veya FKÖ namı diğer 'Filistin Yönetimi' bu toprakları sahiplenemez."

Burada açıkça saf Arap (İslam) bır Filıstin devleti düşüncesi savunulmaktadır. Bu savunuya göre müslümanlara Yahudilerin varlığına son vermek farzdır! Ve bu düşünce açıkça şöyle dile getirilmektedir:

"Azgın ve vampir yahudi varlığına son vermeniz üzerinize farzdır."

Ve:

"Ey Müslümanlar!

Size farz olan ölüler gibi uyumak değil, diriler gibi hareket ederek Allah'ın Şeriatını ve O'nun yolunda cihad etmeyi ortadan kaldıran, bu zalim yöneticilerin ayaklarını kaydırmaktır. Bu sayede saf saf olmuş Müslüman ordular, meydana çıkıp yahudilere unutamayacakları dersi vereceklerdir. Onların İsra ve Mi'rac topraklarındaki kirlerini gidereceklerdir."

Okuyucularımız için yoruma gerek bırakmayan bu Yahudi düşmanı, ırkçı, faşist tavırlar, Kuzey Kürdıstan-Türkiye'de savunulan, yaygınlaştırılan tavırlardır. Ve bu olgu, bir kez daha, milliyetçiliğin, ırkçılığın Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimin önündeki en önemli engellerden biri olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır.

Antisemıtizme karşı tutarlı bir mücadelenin, aynı zamanda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim mücadelesini yükseltmenin, proletarya enternasyonalizmini hakim kılmanın bir önkoşulu olduğu bilinciyle, her tür milliyetçiliğe, şovenizme ve ırkçılığa karşı mücadeleyi yükseltelim!

Okuyucumuz, genel olarak proletarya enternasyonalizmi açısından antisemitizme karşı mücadele gerekir, ama bunun Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimiyle doğrudan bağı nedir diye sorabilir.

Unutulmamalıdır ki, Yahudilere karşı böylesi ırkçı, faşist bir yaklaşıma sahip olanlar, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, tüm azınlık uluslara tam hak eşitliğini, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrı devlet kurma hakkını savunamaz. Ermeni soykırımını lanetleyemez. Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimiyle ilişkisi bağlamında sorunun özü antisemit olanın aynı zamanda diğer ulus ve milliyetlere karşı enternasyonalist olamayacağıdır.

Yani antisemitizme karşı mücadele, bir bütün olarak milliyetçiliğe, şovenizme, ırkçılığa karşı proletarya enternasyonalizmini hakim kılma mücadelesinin bir parçasıdır. Milliyetçiliğin, şovenizmin, ırkçılığın egemenliği kırılmadan da, işçiler, emekçiler devrım mücadelesine kazanılamaz!

UMUT EMEKÇİLERDE!

İsrail'de Şaron'un başbakanlığa seçilmesinden sonra Filistin Özerk Yönetimi ile yürütülen barış görüşmeleri, yerini İsrail devletinin saldırganlığına, çatışmalara bıraktı.

Özellikle Ocak 2002'den itibaren Fılistin Arap halkının birçok yerleşim alanına, mülteci kamplarına saldıran İsrail ordusu, bu saldırganlığını Filistinlilerin evlerini yıkma, onları sürgün etme biçiminde de göstermeye; yerini-yurdunu terketmeyenleri ve İsrail saldırılarına direnenleri ise "terörist" diye katletmeye başladı.

Bu saldırganlık ortamında İsrail'li barış yanlısı Yahudiler giderek seslerini yükseltmeye başladı. İlk başlarda az sayıda ınsan *"Ben bir Filistinliyim! Barış hemen şimdi!"* vb. sloganlarla meydanlara çıkarken, bu sayı giderek onbinleri buldu

Savaşın en yoğun olduğu bir dönemde Şaron hükümetinin saldırgan siyasetine karşı protesto eylemleri yapanların sayısı Mayıs ayı başlarında Tel Aviv'de yapılan yürüyüşte yüz bini buldu.

Bu eylem, Eylül 2000 sonunda başlayan "İkinci İntifada"dan bu yana en geniş katılımlı kitlesel eylem oldu. Sözkonusu eylemde *"Siyonizmin sonu eşittir barış!"*, *"İsrail ordusu işgal ettiği topraklardan geri çekilmelidir!"*, *"Barış hemen şimdi!"* vb. sloganlarla İsrail devletinin saldırganlığına, işgaline karşı çıkılarak Filistinli Arap halkının yanında yer alındı.

Eylemi örgütleyenlerden Meretz partisinin lideri Yossi Sarid yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Bu akşamdan itibaren Başbakan Şaron emin olmalı ki Gazze operasyonu için İsrail toplumunda görüş birliği yok. İsrail'de artık bir barış kampı var ve sesini yükseltiyor " (13 Mayıs 2002 tarihli gazetelerden)

20 değişik grubun, örgütün katılımıyla oluşturulan "Barış Koalisyonu" aynı zamanda İsrail ile Filistin arasında bir barış anlaşması yapılmadan da, İsrail'in tek yanlı olarak 1967 sınırlarına çekilmesini ve bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasını savundu, savunuyor

Filistin sorununun nihai ve gerçek çözümü, sömürünun, şoven milliyetçiliğin, emperyalizmin egemen olduğu bir dünyada mümkün değildir. Böylesi bir dünyada "barış" eşitler arası bir barış olamaz. Kuşkusuz, içinde bulunduğumuz koşullarda, barış yanlısı İsrail'li Yahudilerin andaki tavrı bu uzun vadeli çözümü içermiyor.

Fakat bu tavır, halklar arasında gerçek barışa, gerçek birliğe, halkların kendi aralarında anlaşmasına varmanın yolunu gösteriyor. Eğer İsrail-Filistin sorununun çözümü olacaksa; bunu, Filistin'de İsrail devleti ile Filistin Arap devletinin yanyana varlığını, Yahudi ve Arap halklarının eşitlik temelinde yanyana yaşamasını isteyenler ve bunun için mücadele edenler gerçekleştireceklerdir

Bu yüzden de *"İsrail'in 1967 sınırlarına çekilmesi"*, *"Bağımsız bir Filistin devletinin kurulması"* vb. talepleri sahiplenen barış yanlısı Yahudi halkının tavrı, Ortadoğu'daki İsrail-Filistin sorununun çözümü için belirleyici rol oynayacak bir tavırdır Bu tavrı sahiplenen kitleler çoğaldıkça siyonist İsrail devletinin Filistinli Arap halkına karşı saldırganlığı da geriletilebilecektir. Filistinli Arap halkının ilerici kesimi Yahudi halkının bu tavrını örnek alarak, Yahudi halkıyla yanyana, birlikte yaşama düşüncesini savunma ve Arap halkı içinde yaygınlaştırma görevine sahiptirler.

Umut emekçilerde, kendi davalarını sahiplenmelerindedir! Bilinmelidir ki, ne Şaron, ne de Arafat vb burjuvazinin iktidarını savunanlar değişik uluslardan işçi ve emekçilerin çıkarlarını temsil edemez

Ulusal kurtuluş mücadelesi, özgürlük mücadelesi, sosyal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası, ona bağlı olarak yürütülmek zorundadır.

Bütün ulus ve milliyetlerden halkların eşit haklarla yanyana yaşaması, herhangi bir milliyete dahil olmanın üstünlük veya aşağılık nedeni olarak görülmediği bir toplum, ancak sömürünün ortadan kaldırıldığı, emekçilerin egemen olduğu sosyalist bir toplumdur.

Filistin bağlamında da gerçek çözüm sosyalizmdedir.

5 Haziran 2002 **X**

İsrail-Filistin çatışması ve emperyalistlerin tutumu

Barbarlık -kelimenin tam anlamıyla barbarlık. Hem de bütün dünyanın gözleri önünde, siyonist İsrail devleti aylardır Filistin Arap halkına saldırıyor, katlediyor. Yerleşim alanlarını yakıp yıkıyor.

11 Eylül 2001 saldırılarının ardından "terörizme karşı savaş" adı altında emperyalist-kapitalist devletler, kazanılmış demokratik hakları iç güvenliği tehdit eder gerekçesiyle rafa kaldırıyor. Böylesi bir ortamı fırsat bilen siyonist İsrail devleti, bugün değil de ne zaman dercesine Filistin Arap halkının özgürlük mücadelesini kanla bastırmaya çalışıyor.

Aylardır en modern silahlarla Filistin Arap halkının yerleşim alanlarına saldırıyor, işgal ediyor Filistin yerleşim birimleri yerlebir edilmekte, yaşanmaz hale getirilmektedir. Birçok mülteci kampı yerlebir edildi. 10 binlerce Filistinli gözaltında tutulmaktadır. Siyonist İsrail devleti yaptığı katliamları saklamaya çalışsa da bunu tam olarak başaramamakta. Cenin mülteci kampında yapılan katliam bunun açık örneklerinden biridir Bazı burjuva medya temsilcilerine bile "bu kadar da olmaz!" dedirten vahşetler sık sık yaşandı. İsrail askerleri Cenin kampına en modern silahlarla saldırmış, yerleşim alanını yerlebir etmiştir. Yüzlerce Filistinli katledilmiş, binlerce insan yaralanmıştır. İnsanların evlerinden çıkması yasaklandığı için de, yaşayanlar ölüleriyle günlerce yanyana yatmak zorunda kalmışlardır.

Dışarıdan gelecek her tür yardım yasaklanmış, evlere elektrik ve su verilmediği için bir çok hastalığın kol gezdiği gelen haberler arasında. Uygulanan katliamı gizlemek için siyonist İsrail devleti, katliamın izlerini silmeden hiçbir uluslararası heyete bu kampları ziyaret etme ve incelemelerde bulunmasına izin vermedi

Katliamların izlerini silmek için topluca katlettikleri Filistinlileri, buldozerlerle açtıkları kuyulara gömüyorlar. Bütün bu saldırılar, katliamlar "terörizme karşı savaş", "kendi vatanını ve halkını koruma" adı altında yapılmaktadır

Başta ABD olmak üzere AB ve Rusya, büyük emperyalistlerin çizdiği çerçevede hareket eden onların baş kurumlarından BM de İsrail devletinin Filistin

Arap halkına karşı saldırılarını, "terörizme karşı mücadele" olarak değerlendirmektedirler. İntihar eylemlerini bahane ederek İsrail devletinin "askeri operasyonlarını anladıkları"nı anlatmakta, Arafat önderliğindeki Filistin Özerk Yönetimi'nin "terörizmden" vazgeçmesini vb dayatmaktadırlar.

Emperyalistler açısından işgale, baskıya, talana karşı koymak terörizm oluyor. Filistin Arap halkının 50 yıldan fazla bir süreden beri verdiği kurtuluş mücadelesi terörizm olarak adlandırılıyor. Ama bu süre içinde Filistin Arap halkına karşı onlarca katliam uygulayan, küçük büyük, yaşlı genç demeden Filistinlileri katleden siyonist İsrail devletinin katliamları "terörizme karşı" mücadele oluyor! Emperyalist burjuvazi nasıl propaganda ederse etsin, kapitalist egemenlerin barbarlığının üzerini örtemez

İsrail'in saldırganlığı, katliamları kamuoyuna yansıdıkça BM ve yukarıda adını verdiğimiz emperyalist güçler İsrail'in işgal ettiği yerleşim alanlarından geri çekilmesi çağrıları yapmaya başladılar, deyim yerin-

deyse goruntuyü kurtarmaya çalıştılar.

BM Guvenlik Konseyı 12 Mart'ta ABD'nın sunduğu bır önergeyi kabul etti. 1397 sayılı karar olarak adlandırılan bu önergede ılk kez İsraıl'le yanyana yaşayacak bır Filistın devletınden sözedildı. Bu Fılıstin devletı savunusu, İsraıl'ın 1967 ışgalı öncesındeki sınırlarına gerı çekilmesı talebıyle içıçedir

Fakat BM Güvenlik Konseyı bu kararı aldıktan sonra Israıl ordusu saldırganlığını daha da yoğunlaştırdı ve Cenın orneğinde olduğu gıbı katlıamlarını sürdurdü.

BM 1397 sayılı kararından sonra 1402 ve 1403 sayılı ıki karar daha aldı Bu kararlar da İsraıl ordusunun ışgal ettığı Fılıstın kentlerinden çekılmesini ve taraflar arasında ateşkes ılan edılmesini isteyen kararlardı. Bu kararlar da formel olmaktan öteye geçmedı BM Israil'e çağrı yapıp durdu

Cenın kampında yaşanan katliamı incelemek ıçın oluşturulan BM Heyetı bıle, Cenın'de ıncelemelerde bulunmak ıçın yola çıkmadan, İsraıl'ın ıtirazı sonunda lağvedıldı

Israil'e "çok ilerı gittıği", "sıvıllere zarar vermemesı" vb. yonünde çagrı yapma dışında hiçbir ış yapmayan BM, Fılistın lıderı Arafat'a sorunun çözümünün, yanı İsraıl ıle yeniden görüşmelere başlaması ıçın "terörizmı kınama ve terör eylemlerıne son verme" "dırektıfını" verdı BM'nın çağrısı gibı AB de, temsılcısı Prodi şahsında *"Terörızm Filistin halkının davasına zarar verıyor Devam ederse uluslararası toplumun desteğını kaybederler Terörızm Fılıstın halkının geleceğini tehdit edıyor."* dıyerek Arafat'tan "terörızmi kınaması"nı ıstedı.

Sonuçta Arafat bu ısteğe uygun davransa da, bu, emperyalıstlerın sahtekârlığını ortadan kaldırmamaktadır. Aralık 2001 tarıhınden Mayıs ayı ortalarına kadar Ramallah'ta kuşatma altında tutulan ve Fılıstın Özerk Yönetımı temsılcılerıyle bıle konuşturulmayan Arafat'tan ıntıhar eylemlerının önüne geçılmesı ıstenmektedır. Ne sahtekârlık ama!

En büyük sahtekârlık kuşkusuz ıntıhar eylemlerini Israıl'ın Fılıstın Arap halkına karşı katlıamlarının nedenı olarak görüp gostermektır. Intıhar eylemlerınden yüzlerce, bınlerce kat yoğun İsraıl devletının terorızmı, "kendını savunma" olarak gösterılmektedır.

BM'nın takındığı tavır esas olarak ABD emperyalızmının sıyasetıne uygun olan, ABD'nın önerdıgı sıyasettır Buna göre ABD emperyalızmı Tenet Planı ve Mıchell Planı denen önerılerini gerçekleştırmeye, Fılıstın tarafını Oslo Anlaşması'yla başlayan "çözüm"den daha gerı düzeydeki bır anlaşmaya zorlamaktadır. Ve bu tavır BM Guvenlık Konseyı'nın 1397 sayılı kararına da yansımıştır.

ABD, AB, Rusya ve BM temsılcılerının Israil'e çağrılarında "sivillere dokunulmaması" talebının yanısıra uzerınde en çok durdukları bır mesele de Arafat'a herhangı bır zararın(!) verılmemesıydı. Israıl Başbakanı Şaron Arafat'ı muhatap olarak kabul etmese de, emperyalist guçler ıçın tek muhatap Arafat'tı Bu yüzden de Arafat'a zarar verılmemesi taleplerını öne çıkardılar

Arafat, Fılıstın Özerk Yönetımı'ndekı ınsanlarıyla bıle konuşturulmazken, ABD emperyalıstlerının temsılcılerı Zinnı ve Powel Arafat ıle ıstedıklerı gıbı gorüşebıldıler... Tum bu gelişmelerle içiçe İsraıl ordusu Powel'in Israil-Fılıstın zıyaretı sürecınde de saldırılarını surdurdu. Şaron, Powel'e: *"Fılıstınlılerın terörızm alt-*

yapısı çökertilene kadar askeri operasyonun devam edeceğini" açıkladı. Powel de Zinni gibi somut bir sonuç almadan geri döndü...

Powel Arafat ile görüşmeden önce şu açıklamayı yaptı:

"İsrail'in terörle mücadele etmeye hakkı vardır. İsrail'in kuzey sınırında şiddet yanlısı bütün faaliyetlerin ortadan kaldırılması gerekiyor. Bu konuda ileriye dönük adımlar atılabilmesi için çeşitli Filistinli yetkililer ve Arafat'la görüşmeler yapacağım." (13 Nisan 2002 tarihli gazetelerden)

Bu tavrın İsrail devletinin saldırganlığını, işgalini, katliamlarını destekleyen bir tavır olduğu açıktır. Powel Filistin tarafını tam olarak ikna etmese de, Arafat, Powel ile görüşmesi sonrasında intihar eylemlerini "şiddetle kınadı"! Powel'in Şaron ile esas çelişkisi Arafat'ı muhatap olarak kabul etmesi konusundaydı.

Diğer hesapları dışında, ABD'nin hesabında Irak'a karşı hazırladığı saldırı planında yalnız kalmamak için Arap ülkelerini yanına çekmek, bunu başaramadığı yerde en azından bu ülkeleri tarafsızlaştırmak da vardır. Öte yandan Filistin Özerk Yönetimi'nin AB'nin, özelde de Alman emperyalizminin etkisine girmesini engellemek istemektedir.

"Terörizme karşı mücadele" adına birlik olan ABD emperyalizmi ile AB emperyalistleri Ortadoğu'da çıkar çatışması içindedir.

Her ne kadar AB tarafından, alt perdeden diplomatik açıklamalar ve eleştiriler yapılsa da, İsrail-Filistin sorununa esas müdahale edebilecek gücün ABD olduğu yer yer ifade edilse de AB'nin Ortadoğu'da daha fazla rol oynamaya çalıştığı açıktır.

Bu çabanın bir işareti olarak, AB adına Arafat'la görüşmek için Filistin'e yüksek düzeyde bir heyet gönderildi. Fakat Ortadoğu'nun efendisinin ABD olduğu ve İsrail'in ABD'nin bölgedeki en büyük destekçisi olduğu sözkonusu heyetin kabul edilmemesiyle bir kez daha AB'ye gösterildi.

AB heyeti Arafat'la görüşemedi ama Zinni ve Powel ya da başka ABD emperyalizminin temsilcileri istediği zaman Arafat'la görüşebilmektedirler.

Ekonomik yatırımlar bağlamında da durum benzeridir. AB'nin bölgede güç kazanmak için verdiği yardımlarla Filistin Özerk Bölgesi'nde inşa edilen tüm alt yapı; yollar, hava alanı, yönetim binaları, medya vb. İsrail'in saldırılarıyla yerlebir edildi, ediliyor.

Gelinen yerde AB yeni "yardımlar" yapma planını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Avrupa Birliği Komisyonu Nisan ayı başında Filistin'e 5 milyon Euro acil yardım yapmayı onayladı.

AB'nin en güçlü emperyalist devleti olan Almanya, Dışişleri Bakanı Fischer'in Filistin-İsrail sorununu çözmek için hazırladığı planla bölgede daha da güçlenmeye çalışmaktadır. Daha önceki girişimlerinden somut bir sonuç elde etmeyen Almanya Dışişleri Bakanı Fischer, Başbakan Schröder'in açık desteğiyle hazırladığı planda, bölgeye BM Barış Gücü'nün yerleştirilmesini ve bu güç içinde Alman askerinin de yer almasını savunmaktadır. Mayıs ayı sonunda Fischer yeniden İsrail turuna çıktı ve İsrail Dışişleri Bakanı Perez'le yaptığı görüşmede, ABD, AB, Rusya ve BM'nin katılımıyla yapılacak bir konferans önerisinde bulundu.

Aynı dönemde bölgede temaslarda bulunan ABD'nin Ortadoğu temsilcisi William Burns ise öncelikle "iki devletli bir düzenleme, Filistin kurumlarının güçlendirilmesi ve güvenlikle ilgili konuların açıklığa" kavuşması gerektiğini savundu.

Gelişmeler esas olarak ABD'nin planının işleyeceğine işaret etmektedir. İsrail Cenin'de olduğundan daha geri düzeyde saldırılarını sürdürmektedir.

Siyonist İsrail devleti bu saldırılarda Filistin tarafını ne kadar zayıflatırsa, Filistin temsilcilerinin elindeki pazarlık gücünü de o kadar zayıflatmış olarak masaya oturulacak. İsrail, kurulmasına kesin gözle bakılan "mini" Filistin devletini mümkün olduğunca kendi denetimi altında tutma çabası içindedir.

***

Dünyada yürüyen haksız, gerici, karşıdevrimci savaşların sorumlusu ve suçlusu emperyalistlerdir, emperyalist sistemdir. Emperyalist sistem varoldukça gerçek barış mümkün değildir. Gerçek barışın sağlanması için emperyalist barbarlığın yok edilmesi gerekir. Emperyalist barışın ne demek olduğu yine Filistin gerçeğinde görülebilir. Oslo'da imzalanan barış anlaşmasından sonra, bir Filistin devletinin ön aşaması olarak düşünülen Filistin Özerk Yönetimi sınırları içinde 1993 ile 2000 yılı arasında İsrail yerleşim birimleri çoğaltılmıştır.

Filistin Özerk Yönetimi topraklarını bölen bu yerleşim bölgeleri İsrail askerleri tarafından en sıkı bir şekilde kontrol edilmektedir. Filistin Arap halkının hakları ayaklar altına alınıyor.

Emperyalistlerin ön gördüğü şekilde bir Filistin devleti kurulsa da, bu gerçek anlamda bağımsız bir Filistin devletinin kurulduğu anlamına gelmez. Bu, aynı zamanda Filistin Arap halkının gerçek bağımsızlığı anlamına da gelmez.

Gerçek çözüm, Filistin Arap halkıyla Yahudi halkının eşit haklara sahip olduğu, halklar arasındaki düşmanlığın yerini dostluğa, karşılıklı güvene bıraktığı bir ortamda mümkündür. Gerçek barış ancak milliyetçiliğin, baskının, sömürünün olmadığı sosyalizmde mümkündür.

Bunun için de Yahudi ve Arap milletinden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi gerekir. Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Kısacası, gerçek çözüm devrimde, sosyalizmde!

31 Mayıs 2002 X

Irak'a yönelik olası ABD saldırısı ve Güney Kürdistan'daki gelişmeler üzerine...

Ortadoğu'da ısrarla tam denetim kurmak düşüncesi ABD'nin yeni saldırılar için iştahını kabartıyor ve dizginsiz bir saldırganlığı beraberinde getiriyor.

Barzani önderliğindeki PDK'nin ve Talabani liderliğindeki YNK'nin olası bir ABD saldırısına karşı tutumları işbirlikçilik üzerine şekillenmektedir. ABD önderliğindeki saldırının ileri karakolu görevini yerine getiren Türk egemenleri Irak'a yönelik olası bir askeri saldırı için doğrudan saldırı rampası işlevini oynamaktadır...

Emperyalist saldırı ve işgale karşı antiemperyalist bir çizgi üzerinde hareket eden ve savaşı Saddam gericiliğine karşı da sürdüren bir güce ihtiyaç vardır. Halihazırda böyle bir güç yoktur. Güney'de komünist bir önderliğin bulunmayışı temel önemde bir eksikliktir.

ABD'ye yönelik 11 Eylül 2001 saldırılarının akabinde Afganistan'a yönelik gerçekleşen askeri saldırının ardından sırada başka ülkelerin bulunduğu bizzat emperyalist ABD devleti tarafından açıklanmıştı. ABD emperyalizmi şimdi Irak'a karşı ne zaman ve nasıl saldırıya geçeceğinin rötuşlarını yapmakla meşgul.

Körfez krizi döneminde direkt Irak'a saldıran ve o zamandan bu yana neredeyse sürekli tetikte bekleyen ABD, zaten önceden de bir dizi bakımdan hazırlıklı konumda bulunuyordu. Önceki savaş döneminden kalma pratik askeri tecrübesi ve sonrasında süreklileştirdiği askeri saldırılarıyla Irak'a yönelik savaş halini her alanda sıcak tutan ABD, gelinen yerde bir kez daha doğrudan yeni plan ve senaryolarını hayata geçirmek istiyor.

Planladığı saldırıya uygun hazırlıklarını sürdüren ABD, çıkabilecek olası problemlere karşı da aynı şekilde kapsamlı bir faaliyet yürütüyor. Bölgeye heyetler gönderiyor, istihbarat ağını derinleştiriyor vb. En son Bush'un yaptığı Avrupa turunda da hazırlıklar bir kez daha gözden geçirildi.

ABD saldırısının amacı...

11 Eylül saldırılarını bahane eden ABD emperyalist devleti, saldırı planındaki hedefleri gün geçtikçe genişletmektedir. Önce Afganistan'a saldırı ve ardında Filipinler'de açtığı savaş cephesine her an Irak'ı dahil edebilir. Elbetteki savaş açtığı alanlarda öncelikle çıkarlarını güvenceye almak, egemenliğini perçinlemek istiyor.

Özellikle Ortadoğu'da ısrarla tam denetim kurmak düşüncesi ABD'nın yeni saldırılar için iştahını kabartıyor ve dizginsiz bir saldırganlığı beraberinde getiriyor.

Güney Kürdistan somutunda tek başına söz sahibi olmak için yoğun bir faaliyet içinde olan ABD, özellikle Körfez Savaşı'ndan bu yana belirgin bir şekilde doğrudan sözkonusu alana yerleşmeye çalışmaktadır. CIA ajanlarının bölgede cirit attığı artık herkesçe biliniyor... Güney'de bulunan birkaç havaalanının, önemli noktaların vb. sıkı bir yoklamadan geçirildiği haberleri artık daha fazla yazılıyor. Bir süre önce toplanıp götürülen adına Guam Kürtleri denen binlerce insana bugün ABD'nin çıkarları için Güney'de işbaşı yaptırılıyor...

ABD saldırısı bölge halkları için kan, gözyaşı ve katliam demek olacaktır. Böyle bir saldırıda genel olarak Irak'ta yaşayan tüm halklar büyük zararlar görecektir. Kürt halkının yoğun yaşadığı Güney parçası savaş alanı olarak kullanılacağından ötürü Kürt halkı da çok ciddi zarar görecektir. Bu saldırının Kürt halkının yararına olacağını söylemek, yeni olanaklar ve imkânlar sunacağını, böylece Kürtlerin özgürlüklerine kavuşacağını vb. iddia etmek/söylemek dolaysız bir şekilde Amerikan emperyalizminin saldırganlığına ortak olmak demektir. Her ne adına (yurtseverlik, özgürlük, demokrasi vb.) yapılırsa yapılsın emperyalist saldırının aklanmasına yol açan, somut olarak ABD emperyalist devletini temize çıkaran bütün söylem ve davranışlar Kürt halkını emperyalistlerin çıkarlarına kurban etmeye hizmet eden birer aldatmacadır ve bu aldatmacayı yapanlar tarih karşısında suçlu olarak damgalanacaklardır.

Irak rejiminin durumu

Saddam önderliğindeki Irak devlet yönetiminin bir dizi açıdan teşhir olmuş ve önemli oranda tecrit edilmiş bir durumunun olduğu biliniyor. Uluslararası planda (ticaretten siyasete, kültürel aktivitelerden devlet temsiliyetine kadar) ciddi şekilde dışlanmış bir Irak yönetimi var. Ayrıca Irak, bölge ülkeleriyle de iyi olmayan ilişkilere sahip.

Böyle bir tablonun oluşmasında elbetteki uluslararası ilişkiler denilen ağın belirleyicisi konumunda bulunan emperyalist mekanizmanın ağırlığı sözkonusu. Bu mekanizma bir yerde keyfine göre kimi tecrit edeceğine, denetimindeki ağ içinde kimi kabul edeceğine karar veriyor. Saddam somutundaki dıştalama emperyalistlerin (en azından büyük çoğunluğu açısından) çıkarlarına cevap verebildiği için bugün mevcut haliyle sürüyor. Görünen odur ki Saddam'lı bir Irak yönetimi varoldukça ilgili tecrit olayı da devam edecektir.

Bir diğer olgu ise emperyalist devletlerin (büyük çoğunluğunun) dıştaladığı Saddam yönetiminin özellikle Güney Kürdistan'da ve Irak'ın Güney'inde de kabul ve destek görmediğidir.

Kürt halkından destek almayan ve bilakis nefretle anılan, aynı şekilde Güney'deki Kürt yapıları nezdinde de güvenilir kabul edilmeyen bir Saddam gerçeği var. Ayrıca bu bölgede yaşayan Türkmenlerin arasında da ciddi bir kabul durumu yok.

Kimi emperyalist devletlerin Saddam için dediklerinden bağımsız olarak Irak devleti gerici, katliamcı bir devlettir. Andaki yönetim Irak egemenlerinin çıkarlarını koruyup kollamaktadır.

Uzun zamandır işbaşında bulunan bu yönetim gelinen yerde ABD ve onun planına onay verenler tarafından uzaklaştırılmak istenmektedir.

Yönetimin uzaklaştırılmasıyla sorunların halolmayacağı kesindir. Böyle bir devletin yıkılması şarttır. Irak'taki proletaryanın görevi Saddam'ı görevden uzaklaştırmak değil, Saddam önderliğindeki Irak devletini yıkmaktır. Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin demokratik iktidarını kurmaktır.

PDK ve YNK'nin tutumu...

Bu iki yapının olası bir ABD ve müttefiklerinin saldırısı karşısında tavrı ne olacaktır? Kısaca bu konu üzerinde duralım.

Güney Kürdistan somutuna ilişkin politikaları ve somut olarak ABD ile ilişkileri bağlamında iki yapı da esasta benzer çizgide hareket etmektedir. Körfez Savaşı'ndan bu yana geçen zaman dilimi içindeki tutumlarına bakıldığında bu benzerlik rahatlıkla görülecektir

Bu bağıntıdaki bazı ortak yanlarını şöyle özetleyebiliriz:

- Birleşik bir Irak ve bu bütünlük (üniter yapı) içinde otonom Kürdistan yönetimi kurma istemi.
- Irak rejimi ile ilişki-görüşme-anlaşma kapısını açık tutmak ve buna Saddam'ı da dahil etmek.
- Emperyalistlerin desteğine güvenmek ve ilişki kurmak, diplomasi yapıyoruz adı altında işbirliği yapmak. Böylece mümkünse Saddam'dan kurtulmak!

Şüphesiz ortak özellikleri çok daha fazladır. Ancak konumuz bağlamında bu kadarı bile yeterlidir ve yakınlıklıklarını ortaya koymaktadır.

Belirttiğimiz ortak yanlarına bakıldığında, bu güçlerin olası bir ABD saldırısına dahil olmaları tamamıyla mümkün gözükmektedir. Değişik emperyalist devletlerle ilişki içinde bulunan, özel olarak ABD emperyalist devleti ile yakın ilişkiler kuran ve geleceklerini önemli oranda bu ilişkinin sunacağı ımkânlara bağlayan bu iki örgütün ABD'nın işini kolaylaştıracaklarını şimdiden söyleyebiliriz.

Bugüne kadar yaptıkları açıklamalara ve attıkları adımlara bakıldığında iki gücün de ABD'nin saldırı

planını onaylayan bir çizgide yol aldıklarını gözlemliyoruz. ABD'den Saddam'ın saldırılarına karşı koruyucu şemsiye görevini yerine getirmesini isteyen, Çekıç Güç'ün işgalinin devamını bekleyen, Saddam karşıtı emperyalist senaryolarda kendisine rol verilmesini arzulayan ve ısrarla verdikleri teminatlara sadık kalacaklarını açıklayan bu iki yapının Irak'a yönelik bir saldırıda "yerel ayak" posizyonuna düşeceklerı güçlü bir olasılıktır.

Şu ana kadar yaptıkları açıklamalara bakılacak olursa ABD saldırısı karşısında "tarafsız" kalmayı da düşünmemektedirler. Saldırıya karşı devrimci bir duruş göstermelerini beklemediğimiz bu güçlerin en azından tarafsız kalmaları bir ölçüde ABD'nin işini zorlaştırabilir. Ne var ki bir an önce saldırının düğmesine basılmasını, güya ortaya çıkacak şartlardan yararlanacakları anı bekleyen bu çevrelerin bütünüyle dış saldırıya endeksli bir sürece girdikleri artık tartışma götürmez bir boyuta varmış bulunuyor.

Olası bir ABD saldırısına katkı sunmaya hazır bu güçlerin özellikle son dönemlerde doğrudan liderlikleri aracılığıyla yaptıkları ziyaret ve görüşmelerde işbirlikçi çizgilerini derinleştireceklerini net olarak ortaya koymaktadırlar. Nisan ayı içinde Barzani ve Talabani'nin Amerikalı yetkililerle (önce Amerika'da yapılması planlanan ve fakat sonradan Almanya'da gerçekleşen) yaptıkları toplantı buna örnek gösterilebilir.

Güneyli iki gücün liderleri tutarsız da olsa ABD karşıtı bir söyleme bile sahip değiller. Bu bağlamda, bir ara Barzani'nin "Ismarlama gerillalar değiliz" sözleri ile Talabani'nin "Biz Kuzey İttifakı olmayacağız" açıklamaları gerçeklerle çelişen, emperyalistlerle ilişkide belki pazarlık gücünü artırabilme ihtimali olabilir diye ortaya atılan bir düşünceden öteye geçmedi/geçmiyor.

Barzanı önderliğindeki PDK'nin ve Talabani liderliğindeki YNK'nin olası bir ABD saldırısına karşı tutumları işbirlikçilik üzerine şekillenmektedir. Ne adına yapılırsa yapılsın (iki örgüt de bu işbirliğini Kürt halkının çıkarları için yaptıklarını savunmaktadırlar) bu işbirlikçi çizgi ve pratık bütünüyle mahkum edilmeli ve reddedilmelidir.

Güney Kürdistan'ın statüsü...

Güney Kürdistan Federe Devleti kurulduktan sonra, bu yönetımın yapısında birtakım değişiklikler oldu. Gelinen yerde ilk yapısını muhafaza etmemektedir. İki ayrı bölgede iki ayrı idari yapıya bölünmüş durumdadır.

Her halükârda Güney Kürdistan'ın önemli bir bölümü Saddam önderliğindeki Irak gerici diktatörlüğünün denetımınde değil. Esasta ABD'nin şemsiyesi, kontrolü altında olan ama belli bir ölçüde kendi başına serbestisi de olan bir nevı özerk bölgeler konumunda.

Mevcut statüyü belki bilinen herhangi bir idari yapıya benzetmek mümkün olmayabilir, ama fiili duruma bakıldığında Saddam'ın egemenliğinin bulunmadığı, bizzat yaşanılan yerde-bölgenin insanlarının idari yapılanmayı oluşturdukları bir gerçektir.

Bu statünün lağvedilmesi için TC elinden geleni yapmaktadır. Irkçı ve şoven kesimler Türk devletinin bu yönlü çabalarına büyük destek vermektedirler. Özellikle sol adına konuştuğunu iddia eden karşıdevrimci İşçi Partisi ve onun lideri Doğu Perinçek Güney Kürdistan'da her ne şekilde olursa olsun bir Kürt oluşumunun şiddetle karşısında durmakta bu doğrultuda Türk sömürgeci devletine hizmette kusur etmemektedir.

TC devletinin tutumu...

ABD önderliğindeki saldırının ileri karakolu görevini yerine getiren Türk egemenleri Irak'a yönelik olası bir askeri saldırı için doğrudan saldırı rampası işlevini oynamaktadır. Şu ana kadarki pratiğinde Güney Kürdistan hakkında yeterince deneyim sahibi olan Türk burjuvazisi bu tecrübeleriyle hizmete hazır olduğunu; İncirlik üssü başta olmak üzere her tür olanağı sınırsızca bir şekilde devreye koymakta kusur etmeyeceğini büyük bir güven ve sadakat içinde gösteriyor. Bu sadakatin karşılığı olarak Güney'de herhangi bir şekilde resmi düzlemde bir Kürt oluşumunun doğmamasını ve Irak'ın sınırlarının değişmemesini ve bütünlüğününün bozulmamasını istemektedir.

Güney'in statüsünün ortadan kaldırılması için Türk devletinin çok yoğun bir çaba içinde olduğu biliniyor. Güney'de resmi bir Kürt devleti kurulmasının savaş nedeni olacağı vb. yönünde açıklamalar eksik olmuyor. Habur sınır kapısının kapatılması tehdidi ve böylece Güney'in önemli bir gelir kaynağından yoksun bırakılması vs.

Sonuç

Emperyalist saldırı ve işgale karşı antiemperyalist bir çizgi üzerinde hareket eden ve savaşı Saddam gericiliğine karşı da sürdüren bir güce ihtiyaç vardır. Halihazırda böyle bir güç yoktur. Güney'de komünist bir önderliğin bulunmayışı temel önemde bir eksikliktir. Emperyalist saldırılara ve Irak burjuvazisine karşı tutarlı mücadele yürütmek için de komünist alternatif zorunludur. Haliyle Irak'ta ve özgül durumu ölçüsünde Güney'de de görev Bolşevik Parti'lerin inşasıdır.

31 Mayıs 2002 **X**

AB'nin yeni "terörist örgütler" listesi açıklandı...

2 Mayıs 2002 tarihinde Avrupa Birliği Daimi Temsılciler Konseyi, Avrupa Birliği'nin (AB) yeni "terörist örgütler" listesini onayladı ve liste kamuoyuna açıklandı.

Emperyalist güçler, özellikle son dönemde üç ayla altı aylık -işlerine nasıl geliyorsa- süreçlerde "terörist örgüt" listelerını yenilemektedirler. Sözkonusu süreçte uluslararası dalaşta, diplomatik ilişkilerdeki gelişmelere göre, kendi çıkarlarına uygun olarak listeye ya yeni örgütleri eklemektedir, ya da "terörist" olmadığı kanaatine vardıkları örgütü, örgütleri listeden çıkarmaktadırlar. Yani her seferinde birilerinın listeye konması, ya da çıkarılması mümkün...

Emperyalist güçlerin bu yöndeki çabaları özellikle 11 Eylül 2001 tarihinde ABD'ye yönelik saldırılar sonrası yoğunlaştı. "Terörızme karşı mücadele" adına, "Yeni Dünya Düzenı"ne, emperyalist küreselleşmeye muhalif olan herkese karşı bir "cadı avı" başlatıldı.

Başını ABD emperyalizminin çektiği, "terörizme karşı mücadele" adına ezilen halklara karşı kurulan saldırı cephesi, emperyalist büyük güçlere uslu uslu boyun eğmeyen, ya da ölçülerine uymayan vb. ülkeleri "şer ekseni" içıne alarak doğrudan saldırı hedefine yerleştirdi. Dışa karşı bu saldırganlık cephesinin ilk icraatı bilindiği gibi Afganistan'da yaşandı, yaşanıyor Şimdi sırada hangi ülkenin olduğu, olacağı tam bilinmeden yeni icraatlarının planları yapılıyor.

11 Eylül 2001 tarihinden sonra burjuva demokrasisinin varolduğu emperyalist ülkelerde, dışa karşı saldırganlığın, emperyalist dalaşın içe yönelik cephesinde ise demokratik haklar günbegün kısıtlanmaktadır. Özellikle emperyalıst ülkelerde yaşayan "yabancılara" karşı alınan önlemler, ırkçılığın, iç faşistleşmenin açık örneklerini gözler önüne seriyor.

Uluslararası gelişmelere bakıldığında AB'nin yeni "terörist örgütler" lıstesi de emperyalist güçlerin "terörizme karşı mücadele" adına ezılen halklara, emperyalist sisteme şu ya da bu temelde -devrimci ya da dinci gerici temelde- karşı olan muhalefete yönelik saldırının bir parçasıdır.

Emperyalist güçlerin bu somut uygulamaları, burjuva demokrasisinin de ezilen halklara, işçi ve emekçilere karşı burjuvazinin diktatörlüğü olduğunu; burjuva demokrasısinin yaşandığı ülkelerde de faşizan önlemlerın, uygulamaların her an yaşanabildiğini, yaşanacağını; işçi ve emekçilerın, ezilen halkların kurtuluşunun burjuva demokrasisinde mümkün olamayacağını çok açık göstermektedir.

İşçiler, emekçiler için, tüm ezilen halklar için gerçek kurtuluş ve özgürlük emperyalist sistemin hükmettiği yerde, varlığını sürdürdüğü koşullarda mümkün değildir. Bu yüzden de gerçekten demokrasi isteyen, gerçekten barış isteyenler emperyalist sisteme, sömürü sistemine karşı mücadele etmek zorundadır. İşçiler, emekçiler için demokrasi, kalıcı-gerçek barış ancak ve ancak, sömürü sisteminin yerlebir edildiği, işçılerin, emekçilerin kendilerinin iktidarını kurduğu sosyalizmde mümkündür.

AB'nin yeni "terörist örgütler" listesi vb. saldırılarına karşı mücadele de bu bilinçle emperyalist sistemin kendisine karşı yürütülmek zorundadır.

AB'nin yeni "terörist örgütler" listesine bu sefer Kuzey Kürdistan ve Türkiye'den de iki örgüt kondu: PKK ve DHKP-C.

PKK ve DHKP-C'nin "terörist örgütler" listesine konması Türk hakim sınıfları tarafından "diplomatik zafer" olarak karşılandı. Türk hakim sınıfları "diplomatik zafer"lerini kutlarken ABD Hazine Bakanı O'Neil, AB'nın "terörıst örgütler" listesinin ABD-AB ortaklığıyla hazırlandığını açıklıyordu.

O'Neil'in açıklamasına göre bu karar, "terörızmin mali kaynaklarını dondurmak için" AB ile ortaklaşa alınan bir karardı. Ve böylece bu kararın, özellikle 11 Eylül 2001 sonrasında ABD emperyalizmi önderliğinde "terörizme karşı mücadele" adına başlatılan saldırılarda emperyalist güçlerın ezilen halklara karşı işbirliğinin bir parçası olduğu da teslim ediliyordu.

Kendi aralarındaki çelişkilere, emperyalist dalaşa rağmen, gerçekten de AB'nin bu kararı bir yanıyla ABD'nin talebinin onaylanmasıdır. Bu olgu, emper-

yalistlerin kendi aralarındaki dalaşa rağmen ezilen halklara, işçi ve emekçilere karşı birleşebildiğini bir kez daha açıkça ortaya koymaktadır.

Türkiye-AB ilişkileri bağlamında ise; AB'nin PKK'yi, PKK'nin kendini feshetmesinden sonra "terörist örgütler" listesine alması TC'ye "bakın biz sizin dediğinizi yaptık, siz de şimdi bizim istediğimiz yönde adımlar atın" mesajını içerirken; PKK'ye de "siz şimdi yeni adınızla demokratik kurallar içinde oynadıkça mesele yok, ama AB'ye yönelik eylem vb. yapmaya kalkışırsanız, tepenize bineriz" mesajını içermektedir.

Türk hakim sınıfları kendilerine yönelik mesajı almış olacaklar ki, MGK toplantısında ve ardında Cumhurbaşkanı Sezer önderliğinde AB'ye uyum yasalarının çıkarılmasında "hızlı davranılması" yönünde tavırlar takınmaktadırlar. Hükümet ortağı MHP'nin itirazlarına rağmen, gelinen yerde idam cezasının kaldırılması, Kürtçe öğrenime imkân tanınması vb. konularda adımlar hızlandırılıyor.

Emperyalist güçlerin kuşkusuz başka hesapları da var. Örneğin Güney Kürdistan'a yönelik hesaplar. Bu hesaplar içinde Irak'a karşı başlatılacak bir saldırıda Güney Kürdistan'daki Barzani ve Talabanı güçlerinin yanısıra şimdi adı KADEK olan PKK'nin silahlı güçlerinin de Saddam rejimine karşı ABD emperyalizmi önderliğindeki saldırının "kara gücü" olması hesabı var. PKK aslında buna hazır olduğunu açıklamış durumdadır.

Bu hesabın tutmadığı yerde, KADEK'in PKK'nin devamı olduğu ve PKK'nin "terörist örgütler" listesine alınmasıyla Güney Kürdistan'da "terörizme karşı mücadele" adına Irak'a saldırının bir gerekçesi olma ihtimali de vardır. Kuşkusuz birçok varsayım var. Hangisinin gerçekleşeceğini emperyalist güçlerin çıkarları belirleyecektir

İşçilere, emekçilere, tüm ezilen halklara düşen görev emperyalistlerin halklara karşı saldırılarına bir bütün olarak karşı çıkmak ve emperyalist dünya tahakkümüne son vermek için güçlerini birleştirerek mücadele etmektir.

TC'YE YAMANMA ÇABASI SÜRÜYOR...

AB'nin PKK'yi "terörist örgütler" listesine koyması sonrasında KADEK Genel Başkanlık Konseyi'nin, ***"PKK'nin 'terörist örgütler' listesine alınmasına karşıyım ve adalet istiyorum"*** biçiminde kampanya başlatılması çağrısıyla Avrupa'da bir kampanya başlatıldı.

Kuşkusuz emperyalist güçlerin PKK hakkında aldığı bu karara karşı da mücadele etmek ve emperyalistlerin sahtekârlıklarını teşhir etmek doğrudur. Fakat yürüyen kampanyanın içeriğine ve arka planına bakıldığında, KADEK'in çağrısıyla başlatılan bu kampanyanın içeriğini belirleyenin, AB'den medet uman, burjuva demokrasisini yücelten ve sömürgeci faşist Türk devletine yamanma tavırları olduğu görülecektir.

Kampanya sadece PKK'nin "terörist örgütler" listesine alınmasına karşı yürütülmektedir. Bu, kampanyanın genel olarak emperyalist güçlerin "terörist örgütler" listesi siyasetine değil, sadece bu listeye PKK'nin alınmasına karşı yürütüldüğünü; bu arada örneğin KADEK'in DHKP-C gibi devrimci bir örgütle arasına mesafe koyduğunu, böylece, kendilerinin şiddet yanlısı olanların "terörist örgütler" listesine alınmasına karşı olmadıklarını vb.ni de AB'ye ve TC'ye göstermiş oluyorlar...

Kampanyayı yürütenler emperyalist güçlerin bir birliği olan AB'den, emperyalistlerden "adalet" istiyor! Ve "adalet" istemek için yapılan eylemler, AB'nin KADEK'e "yeni adınızla demokratik kurallar içinde oynadıkça mesele yok, ama AB'ye yönelik eylem vb. yapmaya kalkarsanız, tepenize bineriz" yönlü mesajının alındığına işaret etmektedir.

KADEK'in TC'ye yamanma çabasında öne çıkan tavır ise, AB'nın aldığı kararın Türkiye'ye karşı olan ve Türkiye'ye zarar veren bir karar olduğuna yönelik yaklaşımdır.

Bilindiği gibi Türk hakim sınıfları TC sınırları içindeki ulusal ya da sınıfsal mücadele yürütenleri hep "dış düşmanla" alakalandırıp "kökü dışarda" olan "eşkiyalar", "teröristler" olarak gösteriyor.

Abdullah Öcalan ise Kenya'dan esir alınıp Türkiye'ye getirildikten sonra, kendisini TC'ye satan ülkeler başta olmak üzere birçok ülkeyi Türkiye'ye karşı "komplo" yapmakla suçladı ve kendisinin –Türkiye'nin birliğini ve bütünlüğünü savunduğu için– bu komployu boşa çıkardığını savundu.

Bir başka deyişle PKK ve şimdi KADEK de TC'nin "kökü dışarda" teranesine sarılarak, TC'ye yamanmaya çalışmaktadır. KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil Bayık –ki Cemil Bayık PKK içinde TC ile uzlaşma yanlısı olmayan biri olarak tanınıyor– kendisine, ***"AB'nin bu tutumu Türkiye Cumhuriyeti'ne neler kazandırabilir ya da kaybettirir?"*** biçiminde sorulan soruya şu cevabı vermektedir:

"Tarihi gerçekler dikkate alındığında Türkiye ne zamanki sorunlarını çözme eğilimi içine girmek istemişse, dışarıdan müdahaleler sonucu çözümden alıkonulmuştur. En çok da Kürt sorunu için böyle bir gerçeklik yaşanmıştır." (9 Mayıs 2002 tarihli Özgür Politika gazetesinden) [Yurtdışında yayınlanan günlük gazete]

Bayık'a göre TC Kürt sorununu çözme eğilimi içindedir ve bu AB ya da başka "dış güçler" tarafından engellenmektedir. Ve bu sadece şimdi değildir. Mızrağın sivri ucunu dışa çeviren Bayık, TC'ye öğütlerde bulunarak TC'yi, AB'nin bu kararının Türkiye'nin

çıkarlarına ters olduğuna ve Kürtlerle işbirliği yapmasına ikna etmeye çalışıyor. Bu görüşünü de şöyle dile getiriyor:

"Kürt sorununun çözülmemesi durumunda Kürtler farklı biçimlerdeki tepkilerle Türkiye'nin kazanmasını önleyeceklerdir. Türkiye'nin çıkarı sadece ve sadece demokratik birlik içinde Kürtlerle sorunu çözmesindedir." (aynı yerden)

TC'ye bu aklı veren Bayık, TC'nin Kürtlerle sorunu çözmediği koşullarda yeniden savaşın gündeme gelebileceğini ve bunun da TC'nin zararına olacağını anlatmaktadır. Bayık şöyle diyor:

"Gerek içeride gerekse de dışarıda artacak zorluklar bir daha dönülmemecesine Kürtlerde savaş eğilimini güçlendirecek, savaş her zamankinden daha çok gelişme olanaklarına kavuşacaktır. Bir daha Kürtleri barış davasına inandırmak, sorunlarını demokratik siyasal yollarla çözüme yöneltmek alabildiğine zorlaşacaktır. Hangi yönden bakılırsa bakılsın bu karar, barışa değil savaşa hizmet edecektir. PKK'nin savaşı durdurması ve barış yolunu seçmesi AB'de destek görmemiştir. Bazı güçler PKK'nin savaşı tekrar ne zaman başlatacağını beklemişlerdir." (aynı yerden)

Bayık'ın ve diğer KADEK yöneticilerinin açıklamaları TC'nin çıkarlarının savunusu temelinde yükselen tavırlarıdır. Burada savunulanlar aynı zamanda, TC'ye "Biz Kürtleri demokratik siyasal yollarla mücadele etmeye ikna ettiğimiz bir durumda, sakın ha savaş eğilimini güçlendirecek tavırlara girmeyin, ondan sonra biz de Kürtleri barış için ikna edemeyiz!" yönlü akıl vererek uyarıp, PKK'nin Kürt ulusal mücadelesini düzene yamadığının itiraf edilmesidir.

PKK KADEK'leştikten sonra TC'ye yamanma siyasetine daha da sıkı sarılmış durumdadır. Emperyalistlerin "terörist örgütler" siyasetine karşı doğru bir temeldeki mücadele, ne emperyalistlerden "adalet" istemekle, ne de bu kararın TC'nin çıkarlarına ters olduğu gerekçesiyle TC'ye yamanmaya çalışmakla mümkündür.

Emperyalist güçler çıkarlarına uygun karar almıştır ve TC de bu karardan memnundur. TC'nin yeni çabası KADEK'in de bu listeye alınmasına yöneliktir.

Emperyalistlerden medet umanlar, TC'ye yamanmaya çalışanlar, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu için mücadele edemezler! Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin ulusal ve sosyal kurtuluşu, emperyalizme karşı mücadeleyle, sömürgeci faşist Türk devletinin yerlebir edilmesiyle; işçilerin, emekçilerin kendi iktidarını kurmasıyla mümkündür.

Emperyalizmin tüm kurum ve kararlarıyla tarihin çöplüğüne atılacağı günler gelecektir mutlaka!

6 Haziran 2002 ✘

PKK'DEN BEKLENEN ADIMLAR SÜRÜYOR!

PKK'deki "değişim, dönüşüm, yeniden yapılanma" sürüyor. 4-10 Nisan 2002 tarihlerinde toplandığı açıklanan, PKK'nin 8. Kongresi'nin, aynı zamanda KADEK'in Kuruluş Kongresi'nin aldığı kararlar, 16 Nisan 2002 tarihinde Brüksel'de yapılan bir basın toplantısıyla kamuoyuna duyuruldu.

PKK 8. Kongresi, ya da "3. Doğuş" olarak da adlandırılan KADEK Kuruluş Kongresi'nde alınan kararlar, bizim Stêrka Bolşewîk sayı 18'de yaptığımız değerlendirmeleri onaylayan kararlar oldu.

İsim değişikliği konusundaki tartışmalara tavır takınırken, şu tespiti yapmıştık:

"...hangi ismi alırsa alsın, ya da isminde Kürdistan tanımını kullansın; Abdullah Öcalan'ın PKK'yi sisteme entegre etme yönünde savunduğu ve PKK Başkanlık Konseyi, ya da PKK Parti Meclisi'nin onayladığı siyasetin 8. Kongreleri tarafından da onaylanacağı açıktır. İsim değişikliği nasıl yapılırsa yapılsın, PKK'nin siyasetinin özü değişmez." (sayfa 15)

PKK 8. Kongresi PKK'nin ismini değiştirdiği için kongre sonuç bildirisini "KADEK I. Kuruluş Kongresi Sonuç Bildirgesi" başlığıyla yayınladı. Bu sonuç bildirgesinde ortaya konduğu gibi kongre Abdullah Öcalan'ın AİHM'e sunduğu savunmalarındaki siyaseti onaylamıştır. Bu konudaki tavır şöyledir:

"Kongremiz her şeyden önce Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın Kongreye sunduğu ve yeni yüzyılda insanlığa yön veren tezlerini değerlendirdi. Genel Başkanımızın AİHM vesilesiyle hazırlayıp sunduğu ve aynı zamanda Kongremiz içinde Başkanlık raporu olarak tanımladığı Savunmalarını, tarih boyunca insanlığın ulaştığı en kapsamlı, derinlikli ve sistemli düşünce düzeyi olarak tanımlayıp Demokratik Uygarlık Manifestosu olarak benimsenmesini kabul etti. Bu Manifestonun içerdiği yaşam felsefesini, ideolojik ve siyasal çizgiyi, erdemi ve ahlakı tüm hareketimize ve halkımıza özümsetme-

Yeni isim KADEK!

yı, sosyalist ve demokratik kamuoyuna ulaştırmayı en temel görev olarak belirledi." (KADEK 1. Kuruluş Kongresi Sonuç Bildirgesi. Serxwebûn, sayı 244, Nisan 2002, sayfa 21)

PKK 8. Kongresi'nin esas kararı da Abdullah Öcalan'ın AİHM'ye sunduğu savunmalarındaki çizgiyi onaylamasıdır. Diğer tüm kararlar bu siyasetin beraberinde getirdiği ve esas olarak bu siyasete uygun kararlardır. Ve bu kararlar, PKK'nin sisteme entegre olmaya kararlı olduğunu; "3. Alan Teorisi" olarak sunulan ve küreselleşme adına emperyalist sistemi savunan çizgide ısrar edildiğini Kongreleri tarafından da bir kez daha ortaya koydu.

Sonuç Bildirgesi'nde, PKK'nin daha önceki "AB üyeleri ülkelerde ve Türkiye'de PKK adına faaliyetin durdurulduğu" açıklamasından farklı olan, -isim değişikliğine bağlı olarak- bir bütün olarak PKK adına faaliyetlere son verilmiş olmasıdır. PKK 8. Kongresi, PKK yöneticilerinin daha önce yaptığı "PKK misyonunu doldurdu" açıklamalarına resmiyet kazandırdı.

KADEK'in misyonu ise şu hedefte ortaya çıkmaktadır:

"KADEK her alanda doğrudan iktidarı değil, demokratik çözümü amaçlayan parti ve örgütleri iktidara taşımayı hedefler. Bu doğrultuda Demokratik Uygarlık çizgisiyle çelişmeyen tüm siyasi partileri ve sivil toplum örgütlerini destekler." (Sonuç Bildirgesi'nden)

KADEK'in kendisine biçtiği bu misyona biraz yakından bakıldığında, aslında KADEK'in demokratik mücadelenin de sadece bir destekçisi olduğu görülecektir. KADEK, "Demokratik Uygarlık" çizgisi temelinde de olsa iktidarı hedeflemediğini kendisi açıklıyor. Böylece KADEK'in gerçek misyonunun liberal demokrat burjuva partileri destekleyen bir "sivil toplum örgütü"nün misyonundan öteye geçmediği de ortaya çıkmaktadır.

Ve bu Abdullah Öcalan'ın "3. Alan Teorisi" dediği siyasetin kendisidir. "21. Asrın Manifestosu" ve tüm insanlığın kurtuluşunun siyaseti olarak kitlelere sunulan düşüncenin özü de budur.

Kısacası, PKK KADEK ismini alarak iktidar için mücadele eden bir örgüt yerine, "demokratik çözümü amaçlayan parti ve örgütleri" destekleyecek olan bir sivil toplum örgütü olma yönündeki kararına kongre ile resmiyet kazandırmıştır. Bu yöndeki gelişmelerin hızı KADEK'in tavrına değil, faşist Türk devletinin tavrına bağlıdır.

İSİM DEĞİŞİKLİĞİ...

PKK 8. Kongresi; beklenilen isim değişikliğini gerçekleştirdi. PKK'nin misyonunu doldurduğu, *"gerçekleştirilen köklü değişim temelinde PKK biçiminin artık aşıldığını, tüm bu nedenlerle 4 Nisan tarihi itibariyle her alanda PKK adıyla yürütülen faaliyetlerin durdurulduğu"* kararına bağlı olarak PKK'nin ismini Kongreya Azadî û Demokrasiya Kurdîstan (KADEK) [Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Kongresi] olarak değiştirdi.

PKK 8. Kongresi'nin kararlaştırdığı bu isimde Kürdistan tanımının kullanılması, aslında KADEK Genelbaşkanlığı'na seçilen Abdullah Öcalan ve TC'nin taleplerine uygun davranmama yönündeki bir karardır. Ayrıca silahlı güçlerin hâlâ tümden tasfiye edilmemiş olması da KADEK'in, silahlı güçleri bir pazarlık unsuru olarak elde tutma tavrını göstermektedir. Bu temelde bakıldığında PKK'nin KADEK'leşmesi konusundaki gelişme, PKK'den talep edilenlere KADEK I. Kongresi tarafından tam bir yanıt verilmemiştir. Kuşkusuz bu siyasetle bu konulardaki adımlar da atılarak yanıt verilecektir. Sorun artık bu gelişmenin hangi süreçte yaşanacağı sorunudur.

*"PKK'nin 8. Kongresini ve KADEK'in kuruluşunu selamla"*yan Abdullah Öcalan şu tavrı takınmaktadır:

"PKK'nın 8. Kongresi'ni ve KADEK'in kuruluşunu selamlıyorum. Başarılar diliyorum, ***Kongre'nin özünü onaylıyorum.*** *(abç) Ortadoğu halklarının demokratik ve özgür birliğini esas alan bir oluşuma gitmelidir. Bunlara taktik diyorlar, stratejik değişimlerdir. Ama taktik de olsa, doğru bir taktiktir. Hukuka uygun, demokrasiye uygun taktiklerdir. Bizim yaptığımız öyle isim değişikliği falan değil, Kürt mücadelesini evrensel hukuk çizgisine oturtmaktır. Cumhuriyetin demokratikleşmesi mücadelesini veriyoruz. Ayrılma bize dayatılıyor, bizim de yetersizliklerimiz yok muydu, vardı. Ama bunu büyük bir açıklıkla ortaya koyuyoruz. Kendimizi yeniden organize ediyoruz. Özgür irademizle barış ve demokrasiye dönüşüyo-*

ruz. KADEK'ın demokratik dönüşümü gerçekleştirme sürecine girmesi tarihi bir anlam ifade ediyor. Zorlu bir mücadele sürecine giriyoruz. Her alanın özgünlüğüne göre çözüm örgütlenmeleri ya da partileri geliştirilmelidir. Ortadoğu Kürt Barış Konferansı yapılmalıdır. Filistin'e benzer bir gidişata düşmemek için bu gerekli." (Serxwebûn, sayı 244, sayfa 1)

Abdullah Öcalan'ın *"Kongre'nın özünü onaylıyorum"* demesi, aslında hemfikir olmadığı yanların da olduğuna işaret etmektedir. Kongrenin özü, zaten Abdullah Öcalan'ın savunmalarında ortaya konan çizginin onaylanmasıdır. Bu bağlamda Öcalan'ın kendi tavrını onaylamaması ters olurdu. Fakat kendisini bu "öz"le sınırlaması ve bu tavır, *"Her alanın özgünlüğüne göre çözüm örgütlenmeleri ya da partileri geliştirilmelidir."* tavrıyla üst üste konduğunda, aslında Abdullah Öcalan'ın tüm isteklerinin karşılanmadığını tespit etmek yanlış olmaz. Karşılanmayan isteklerin başında da yeni isimde Kürdistan tanımının kullanılmış olması gelmektedir.

Abdullah Öcalan'ın bahsettiği ve yücelttiği "Evrensel hukuk çizgisi"nin burjuva hukuk olduğu, bu hukukun egemen olan emperyalizmin hukuku olduğu olgudur. Abdullah Öcalan PKK'yi bu çizgiye getirmeyi başarmıştır. Bu çizgiye gelindikten sonra, anda karşılanmayan isteklerin önümüzdeki süreçte karşılanmasının önünde ise hiçbir engel yoktur.

Diğer bazı sorunlar...

"3. Doğuş" olarak da adlandırılan bu değişikliğe ve alınan kararların bazılarına biraz daha yakından bakalım:

"KADEK, Kürt sorununun çözümünü mevcut sınırlar içinde ve varolan devletleri yıkmadan demokratik dönüşüme uğratarak çözmeyi esas alır. Bu doğrultuda başta Türkiye Cumhuriyeti devleti olmak üzere ilgili tüm devletleri Kürt sorununu çözümsüz bırakan, inkar ve imhayı öngören, dolayısıyla çağdışı olan politikaları aşmaya, Kürt halkının uluslararası normlarla tanınan haklarını kabul etmeye davet eder. Bu doğrultuda idamın kaldırılması, Kürtçe eğitim ve yayın hakkı, demokratik yollarla siyaset yapmanın ve iktidara katılımın sağlanması gibi hususlar demokratik çözümün gerçekleşmesi açısından ön açıcı olacaktır." (Sonuç Bildirgesi)

"KADEK, siyasal ve toplumsal sorunların çözüm yöntemi olarak barışçıl siyasal serhildanı öngörür." (Sonuç Bildirgesi)

"KADEK, Ortadoğu'nun ve dünyanın en önemli ve trajik sorunlarından biri olan Kürt sorununun barış ve demokratik dönüşüm ilkeleri temelinde, mevcut sınırları değiştirmeden, Demokratik Ortadoğu Birliği anlayışına bağlı olarak çözümünü öngörür." (Sonuç Bildirgesi)

"Kürdistan'ın dört parçasında mevcut ülke sınırları dahilinde, Kürt kimliğinin tanınması, anayasal güvenceye kavuşturulması için yasal düzenlemelerin sağlanması istendi. Eşit ve özgür birlik için mevcut rejimlerin demokratikleştirilmesi temelinde başta siyasal serhildan olmak üzere tüm barışçıl demokratik mücadele yöntemlerinin geliştirilip hayata geçirilmesi yönünde mücadele etme kararları alındı." (17 Nisan 2002 tarihli Özgür Politika [Yurtdışında yayınlanan günlük gazete])

Alınan kararlarda; idamın kaldırılması, Kürtçe eğitim ve yayın hakkı, demokratik yollarla siyaset yapma, iktidara katılımın sağlanması, Kürt kimliğinin tanınması, anayasal güvenceye kavuşturulması, eşit ve özgür birlik için, mevcut rejimlerin demokratikleştirilmesi, bunun için barışçıl mücadele etme vb. talepleri yer almaktadır.

Diyelim ki, Kürt kimliği tanındı. Bu da anayasal güvenceye kavuşturuldu. Bunun adı eşit ve özgür birlik mi olacak?

Kürt ulusu ulusal baskı altındadır. Ülkesi bölünmüş, parçalanmış ve sömürgeleştirilmiştir. Kurulan birlik, gönüllü birlik değil, zoraki birliktir. Eşit ve özgür birlikten bahsedebilmek için, zoraki birliğin kaldırılması, ulusal baskının son bulması, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edeceği şartların yaratılmasını gerektirir. Bu olmadığı sürece ne ulusal baskı son bulur, ne de eşit ve özgür birlik olur.

Eşit ve özgür birlik doğru sözü altında reformist öz gizleniyor.

Kuşkusuz Kürt kimliğinin tanınması, anayasal güvenceye kavuşturulması, andaki duruma göre iyidir. Fakat bu iyilik Kürt ulusal sorunun çözüldüğü anlamına gelmez. Bu şartlarda bile ulusal baskı, zoraki birlik sürecektir. Bu da sürdüğü sürece Kürt ulusal sorunu gerçekte çözülmeyecektir.

KADEK'ın kendine biçtiği misyon ve yüklediği görev gözönüne alındığında zaten Kürt ulusunun kurtuluşu sözkonusu değildir. Ama buna rağmen sivil toplum örgütü olmaya dönüşme adımları da hâlâ Kürt ulusundan emekçilere Kürt ulusunun kurtuluşu için adımlar olarak sunulmaktadır. KADEK'in ne olduğu Osman Öcalan'ın şu tavrından da görülmektedir:

"Elbette KADEK'in PKK'den farklı özellikleri olacaktır. Her şeyden önce büyük bir esneklik kabiliyeti gösterecek, en geniş kesimlerin temsilini sağlayacak, çatışmayı değil, diyalog ve uzlaşmayı esas alacaktır. PKK direkt iktidar olmayı hedeflerken KADEK bunu hedeflemeyecek, her devletin sınırları içerisinde ve onun özgün koşullarında oluşacak siyasi ve sivil toplum örgütlerinin demokratik iktidarı kurma çabalarına destek sunacaktır." (Osman Öcalan, 18 Nisan 2002, Özgür Politika)

Osman Öcalan açık dil konuşmakta, KADEK'ın "diyalog ve uzlaşmayı" esas alacağını vurgulamaktadır

Bu uzlaşma da sömürgeci güçlerle olacaktır. Bunun adına da "eşit ve özgür birlik" denilmektedir!

PKK'nin stratejik hedefi "ulusal diriliş"i sağlamak değildi. PKK'nin hedefi özgür, bağımsız, demokratik Kürdistan'dı. Bu hedeften vazgeçildi, sistem içerisinde bazı kültürel hakların elde edilmesi noktasında konaklandı.

Osman Öcalan kendi tarihlerini de tersyüz etmektedır. KADEK'in de esas hedefi "kurtuluş" değil, sadece Kürt kimliğının tanınması ve bunun anayasal güvenceye kavuşturulmasıdır. Bu tavır, ulusal sorun bağlamında demokratik bir talebin savunulmasıdır, iyidir. Fakat bunun Kürt ulusunun kurtuluşu olarak kitlelere sunulması, savunulması yanlıştır. Kürt ulusunun kurtuluşu olarak sunulan projenin kapsamı esas olarak şu taleplerle sınırlıdır:

"KADEK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı da kapsayacak bir genel affın çıkarılması...

İdamın koşulsuz kaldırılması...

Kürtleri ınkar ve ımha politikalarından vazgeçilmesi...

Kürt kımliğinin tanınarak Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskıların son bulması ve bunların gelişimi için anayasal güvenceye kavuşturulması...

Özgür ve gönüllü birlik temelinde gerekli yasal düzenlemelerin yapılması kalıcı bir barışın ön koşuludur..." (17 Nisan 2002, Özgür Politika)

Bu kararlarda; ulusal bağımsızlık, zoraki birliğin parçalanması, ulusal baskının son bulması, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edeceği özgür şartların yaratılması bir kenara konmuş, Kürt ulusal sorunu dil ve kımlik sorunu ıle sınırlandırılmıştır.

KADEK'ın uğrunda mücadele edeceği yukarıda aktarılan kararlar, gerçekleşse bile Kürt ulusal sorunu çözülmeyecektir. Sermayenin egemenliği, ulusal baskı ve zoraki birlik sürdüğü sürece Kürt ulusal sorunu çözülmez. Kürt ulusal sorununun çözümü için zoraki birliğin parçalanması, ulusal baskının son bulması, sermayenin egemenliğinin son bulması gerekir. Bunu sağlamanın yolu da sömürgeci faşist Türk devletini tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak mücadelesıyle yıkmaktan geçer.

Kürt kimliğinin tanınması, Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskıların son bulması, idamın kaldırılması, yurtsever, devrimci tutsakların serbest bırakılması vb. bizim de istediğimız şeylerdir. Bu istemler için biz de mücadele yürütüyoruz.

Ama bir farkla.

Biz Kürt ulusal sorununu bu istemlerle eşitlemiyoruz.

Bu istemler gerçekleşse bile Kürt sorununun çözülmeyeceğını, gerçek çözümün tek yolunun devrim olduğunu, devrım ıçın örgütlenmek gerektiğini, halkların kardeşliğinın tek yolunun devrim olduğu düşüncesini bayrak edinıyoruz.

NEDEN KONGRE?

KADEK bir çatı örgütüdür.

"Demokratik Uygarlık Manifestosu'nu benimseyen, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri ve oluşumları bünyesinde barındırmaya açık'tır (17 Nisan 2002, Özgür Politika)

"KADEK, sadece Kürt örgütleri değil, egemen ülkelerin demokratik örgütlerini de bünyesine dahil etmeyi amaçlıyor." (Aynı yerden)

"Demokratik Uygarlık çizgisinde her kesimin kendini ifade etmesini ve geliştirmesini öngörür. Bu temelde Demokratik Uygarlık çizgisine bağlı olan kişilerin ve örgütlerin kendine katılmasını doğru bulur." (Sonuç Bildirgesi)

Parti isimlerndirmesi yerine, Kongre isimlendirmesinin kullanılması "demokratik uygarlık manifestosunu" benimseyen her oluşuma açık olması ile açıklanmaktadır. Kongre çatısı altında ön şarta bağlı olarak, Kürt olmayan oluşumlar da yer alması hedeflenmektedir. Bu hedefe ne kadar ulaşılacağını hep birlikte göreceğiz.

YENİ ÇAĞ!

Yeni durum ile ılgılı olarak Kongre şu kararı almıştır:

"PKK mirasının meşru ve tek temsilcisi olan KADEK, yeni çağın demokratik uygarlık çağı olduğunu, gelişen bilimsel ve teknik devrim temelinde ideolojik, kültürel, siyasal ve sosyal her alanda insanlığın kapsamlı bir demokratik dünüşümü yaşaması gerektiğine inanır. Bu temelde Kürt halkını komşu halklarla özgür birlik içerisinde demokratik uygarlık çağına taşımayı amaç edinir. Bu doğrultuda Kürt toplumunun bütün özgürlükçü ve demokratik güçlerini birleştirmeyi, özgür birlik temelinde Ortadoğu halklarıyla birlikte Demokratik Ortadoğu Birliğini yaratmayı, barış, demokrasi, özgürlük ve adalet ilkeleri temelinde yeni bir uluslararası sistem oluşturulmasını esas alır." (KADEK 1. Kuruluş Kongresi Sonuç Bildirgesi'nden)

Çağımız "demokratik uygarlık" çağıdır. "Demokratik uygarlık" sihirli sözü her derde ilaçtır!!

"Demokratik uygarlık manifestosu"nda zaten emperyalizm ile ezilen halklar çelişkisi, ezen ezilen çelişkisi, emek sermaye çelişkisi yok sayılmıştır. Şiddet reddedildiğine, sorunlar barışçıl, demokratik yollardan halledileceğine göre, bu duruma uygun yeni bir çağ gereklidir. Bu çağ da "demokratik uygarlık çağı"dır!!

Dünyanın hal-i pür-melali ortadadır. Bir yanda korkunç oranda zenginlik. Diğer yanda korkunç oranda yoksulluk. Milyarlarca insan var ile yokluk arasında yaşarken, emperyalist metropollerde küçük bir azınlık için yok yok!

Dünyanın en zengin 200 kişisinin sahip olduğu toplam servet, dünyadaki en yoksul 2,5 milyar insanın toplam gelirinden daha fazladır. Sadece bu durum bile emperyalizmin niteliğini göstermeye yeterlidir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, içinde yaşadığımız çağdır. Proleter devrimler, emperyalist tahakküme alternatiftir. Emperyalist dünya gericiliğine karşı proleter devrim her zamankinden daha gereklidir.

EMPERYALİSTLERE ÇAĞRI

KADEK, Sonuç Bildirgesi'nde şu çağrıyı yapmaktadır:

"Milliyetçiliğe dayanan bölünme ve parçalanma temelinde 20. yüzyıl sisteminin bir çözüm olmadığı gibi, sorunu yaratan temel bir kaynak olduğunu, halkların inkar ve imhayı öngören bu sistemi artık kabul etmediğini, başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarının mücadelesiyle sistemin esas olarak parçalandığını, yeni yüzyılda mevcut sistemi sürdürmenin artık mümkün olmadığını, dolayısıyla aşılıp yeni ve çözümleyici bir sistemin geliştirilmesi gerektiğini tespit eder. Bu doğrultuda eski sistemden sorumlu olan uluslararası güçleri, ABD, AB ve Rusya'yı demokratik çözüme imkan verecek yeni Kürt ve Ortadoğu politikaları oluşturmaya davet eder." (Sonuç Bildirgesi'nden)

Eski sistemden sorumlu olan emperyalist güçler, yeni yüzyılda aynı politikalarını sürdürüyorlar. Yayılmacılık, yeni pazarlar ele geçirme, denetimleri altında olmayan ülkelere savaş açma vb.

Bölünme ve parçalanmanın sorumlusu emperyalizmdir. Yeni Kürt ve Ortadoğu politikaları oluşturma çağrısı yapılan güçlerin hepsinin bu alanda politikaları vardır. Bu politikalar içinde KADEK'in istediği temelde bir değişiklik şimdilik yoktur.

Emperyalizmle barışma, çağrıda bulunma, uyuşma yerine onu yıkmayı hedeflemek gereklidir. Bu da KADEK'in yapacağı iş değildir.

GERİLLA BİRLİKLERİ NE OLACAK?

"Halk Savunma Birlikleri, demokrasi mücadelesine katkı sunacak eğitime tabi olmuştur. Birlikler meşru savunma konumunda kalacaklar. Kendilerine ve Kürt halkının haklarına saldırı geldiğinde, kendilerini savunabilecekler. Koşullar uygun olduğunda bu güçlere ihtiyaç kalmayacaktır. Kürt halkının hakları tanındığı, barışçıl serhildanı şiddetle bastırılmadığı sürece bu birlikler devreye girmeyecektir." (17 Nisan 2002, Özgür Politika)

Halk Savunma Birlikleri şimdilik koşullar elvermediği gerekçesiyle dağıtılmamıştır. Ama koşullar elverdiğinde bu güçlere gerek kalmayacağı da açıkça ifade edilmektedir. Devlet KADEK'in istediği temelde adım atsa, "uygun koşullar" oluşacak ve bu birlikler de dağıtılacaktır.

Aynı konuda Osman Öcalan da şunları söylüyor:

"Silahlı mücadele geçmişte olduğu gibi, bugün de tercih edilmeyecektir. Ancak bu, silahlı mücadelenin bütünüyle devreden çıktığı anlamına gelmiyor. Kürt halkının haklarını siyasi mücadeleyle savunmak olanaksız hale gelirse, silahlı mücadele bir gereksinim olarak tekrar kendisini dayatabilir. İşlerin bu noktaya gelmemesi için yoğun çaba sarfedeceğiz. KADEK'in kuruluş kongresinde benimsenen anlayış budur. Silahlı mücadelenin zeminini ortadan kaldırmak ve siyasal serhildanla sonuç almak, temel mücadele çizgimiz olmaktadır. Ancak silahlı mücadeleye gereksinim duyulursa, bu da yadsınmaz. Bunun için silahlı mücadele gücü korunacaktır. Sorunlar siyasal mücadele yöntemleriyle çözüm yoluna girerse, silahlı mücadelenin bütünüyle devreden çıkması mümkün olacaktır. Şu aşamada silahlı güçleri dağıtmak, çözüm gerçekleşmemişken böyle önemli bir meşru savunma aracından yoksun kalmak, Kürt halkı için imha anlamına gelir. Biz hiçbir zaman bu imhayı kabul edemeyiz.

(...)

İsteğimiz odur ki, egemen güçler bu gerçeği görür ve sorunların siyasal yöntemlerle çözümüne olumlu yaklaşır. O zaman silahlı güçlerin kullanımına gerek kalmaz." (Osman Öcalan, 19 Nisan 2002, Özgür Politika)

Osman Öcalan ve KADEK'in gönlünde yatan bir kez daha silahlı mücadele yöntemine dönmemektir.

Gerilla birlikleri deyim yerindeyse koz olarak elde tutulacak, şartlar elverirse, yani çözüm için devlet adım atarsa, onlar da dağıtılacaktır. Gerçek durum budur.

PKK "tarihsel misyonunu tamamlamış"tır. Mirasını KADEK'e devretmiştir. KADEK ile atılan uzlaşma adımları, sistemle bütünleşme adımları devam edecektir.

KADEK, *"egemen ülkelerin sınırlarını değiştirmeden, demokratikleşme yoluyla Kürt sorununu çözmeyi"* amaçlamaktadır. Çözüm için izlenilecek temel yol barışçıl, siyasal mücadele olacaktır.

8. ya da 1. Kongre'de karar altına alınan kararlarla, KADEK liberal reformist bir hat izleyecektir. Bu çizgi de Kürt ulusal sorununu çözmekten uzaktır.

Kuzey Kürdistan'lı işçilere, emekçilere çağrımız;

Gerçek kurtuluş için, bağımsızlık için, özgürlük için Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un saflarına katılmaları, inşasına omuz vermeleridir.

Hep birlikte Bolşevizmle zafere!

8 Mayıs 2002 ✘

Eski töreler, yeni "umut"lar...

Diyarbakır'ın Gözeli köyünden R.H.'yı, henüz onbir yaşındayken anababası 300 milyon başlık parası karşılığında evlendirdi. Aileler oturup anlaşmışlar, başlık taksidinin ve takıların nasıl ödeneceğini kararlaştırmışlardı. Başlık taksidinin ödenmesi sarkınca iki aile kavgaya tutuştu ve böylece yaşı yasal olarak tutmayan R.H.'nın "satışı" mahkemeye yansıdı. 11 yaşındaki R.H.'nın evlenmek isteyip istemediğini kimse sormamıştı... Mahkemede küçük yaşta evlendirme suçlamasıyla karşılaşan anababa "Gelirimiz olsaydı, böyle yapmazdık." sözleriyle kendilerini savunmaya çalıştılar.

11 yaşındaki kızı zorla evlendirdiler

Yeni bir şey değil şüphesiz. Kızların başlık parası karşılığında evlendirilmeleri eskiden beri varolan bildik feodal törelerden biri. Kırsal alanlarda çok daha güçlü bir şekilde varlığını koruyan bu töre, özelde Kuzey Kürdistan'da (ama salt orada değil) kızların kaderlerini belirliyor. Yoksullukla birleşen pederşahi feodal anlayışla anababalar kızlarını satılık bir mal olarak görüyor. Kızlara ne evlenmek isteyip istemedikleri ne de kiminle evlenmek istedikleri soruluyor. Bu töreler içinde büyüyen ve başka türlü nasıl olacağı hakkında da hiçbir fikri olmayan 11 yaşındaki bir çocuktan anababasına karşı koyması da zaten beklenemez.

Karşı koysa ne olacak? Kim ona sahip çıkacak, destekleyecek? Törelerin hâlâ güçlü bir şekilde etkisini sürdürdüğü alanlarda, kızlara boyun eğmekten başka çare kalmıyor

Ya da? Yaşı biraz daha büyük olanlar, bir sevgilisi olduğundan anababanın evlendirme planına boyun eğmek istemeyenler başka çare arayışına giriyorlar Bunların en güçlüleri şartları zorlayarak sevdikleriyle kaçıyor, bazıları ise ölümü seçiyorlar. Kuzey Kürdistan'ın bazı şehirlerinde yaşanan intihar olayları bir yanıyla bu çaresizliğin de ifadesi.

Sömürgeci Türk devletinin erkek egemen yasaları da hâla bu törelere çanak tutuyor. Daha düne kadar kız çocuklarının yasal evlenme yaşı 16, anababa izniyle ise 15 idi. Yeni Medeni Yasa'yla kızların yasal evlenme yaşı 17'ye çıkarıldı, ancak anababa izni ve mahkeme kararıyla daha erken bir yaşta evlendirme hâlâ mümkün ve çokca da başvurulan bir uygulama.

Törelerin ayakta tutulması sözkonusu olunca, anababalar ne kadar erken olursa o kadar iyi mantığıyla hareket ediyorlar. Kızlarının "başına bir iş gelmeden", biran önce elden çıkarmak! Onları yönlendiren düşünce bu oluyor. Öyle ya, kızlar ne kadar küçükse o kadar çaresiz, güçsüz ve anababanın isteğine boyun eğmeye o kadar yatkın. Gelin gittikleri ailenin, o kızları istedikleri gibi biçimlendirmeye, köleliği kabul etmeye de o kadar uygunlar. Ne demişler? Alan memnun, satan memnun!

Başlık parası karşılığında satma ya da başlık parası olmasa da anababa tarafından zorla evlendirilmenin kazandığı yeni boyutlar da var. "Modern zamanlar"da eski törelerin yeni "umut"larla birleştiğini de görüyoruz: Almanya gelinleri!

Kızlarını Almanya, Fransa, Hollanda ve diğer Avrupa ülkelerindeki bir akrabaları ya da tanıdıklarıyla evlendirme, birdizi aile için yeni bir umut kapısı olmuş durumda. Bir ayağını yurtdışına atma hevesi içinde kızlar seve seve ve büyük umutlarla evlendiriliyor, birçok durumda da zorla evlendiriliyorlar. Avrupa'ya yerleşmenin evlenme dışında hemen hemen bütün yollarının kapandığı günümüz şartlarında bu pratik giderek daha da yaygınlaşıyor. Zorla evlendirilip ailesinden bütünüyle kopuk, hiç tanımadığı, dilini-yolunu-yordamını bilmediği bir ülkeye, bir çevreye yollanan bu kızların kaderleri birçok durumda içler acısı oluyor.

Avrupa'daki kadın sığınma evlerine başvuran bir dizi Kürdistan'lı kadın anlattıklarıyla ortak bir kaderi paylaştıklarını gösteriyorlar. Kimisi bir başka sevdiği olmasına karşın anababası tarafından zorla evlendirilmiş, kimisi ailesini kurtarmak için kendini feda etmiş, farkeden pek birşey yok. Kendi rızalarıyla böylesi evliliğe evet diyenler, Avrupa'yı yeni bir umut kapısı olarak düşleyenler de, aslında pek farklı durumda değil. Onların da söylediği: "Nasıl olsa anababam beni biriyle evlendirecekti. En iyisi Almanya'ya gitmek diye düşündüm." oluyor. Yani temelde süren anlayış, evleneceği kişiyi ve evleneceği zamanı kendinin seçmesi değil, anababa tarafından evlendirilme töresinin kabullenilişi oluyor.

Avrupa'ya götürülen bu genç kadınların durumu birçok durumda kölelikten beter. Gittikleri ortamı hiçbir şekilde tanımayan ve ailelerinden çok uzakta oldukları için tamamen "desteksiz" kalan genç kadınlar kocaları, kaynanaları ve kocanın diğer akrabaları

tarafından köle gibi kullanılıyor, dövülüyor ve her türden kötü muameleye maruz kalıyorlar. Üstelik bu kötü muameleden kaçıp kurtulma şansları da hemen hemen yok. Her türlü kötü muameleye maruz kalmaları yetmiyormuş gibi, bir de sürekli ailelerine geri gönderilme tehditi altında yaşıyorlar. Aileye geri gönderilmek ise onlara ölümden beter görünüyor.

İşte Mersin'den Kürt kızı Sebahat'in öyküsü:

"Sekiz kardeşiz. Benim ailem fakır. Ablalarımın hepsi anababam tarafından evlendirildi. 14 yaşındaydım, Almanya'dan akrabalarımız tatile gelmişti. Geldiler, beni istediler. Babam da beni verdi. Hemen o yaz beni evlendirdiler. Yaşım tutmadığından, mahkemeye gidip yaşımı büyüttüler. Herşey çok çabuk oldu, birşey anlamadım. Kocamı tanımıyordum. İlk defa o yaz gördüm Bir yıl anababamın yanında kaldım. Almanya'ya hemen gidemiyormuşum, Almanlar izin vermiyormuş. Sonra kocamın yanına Almanya'ya geldim. Kocam, anababası ve evli kardeşleriyle aynı evde yaşıyordu. Çok kalabalıktık. Daha ilk gece kocam beni dövdü ve zorla ırzıma geçti, çok canım yandı. Bana çok kötü davranıyordu. Kaynanam, kaynatam da bana küfrediyor ve dövüyorlardı. Kaynanam bana sürekli seni geri göndeririz diyordu. 'Biz zenginiz, götürür seni anababana bırakırız. Benim oğluma varacak kız çok.' diyordu.

Anababama telefon etmem yasaktı. Dışarı zaten çıkamıyordum, hiçbir yeri tanımıyordum ki. Ne yapsam onlara yaranamıyordum. Bir gün gizlice anneme telefon ettim, ben dayanamıyorum geri geleceğim dedim. Annem, hayır gelme dedi. Hep ağlıyordum, ne yapacağımı bilmiyordum. Bir akşam yine kocam beni çok dövdü, kafama karnıma tekmeler attı. Sonunda bayılmışım. Uyandığımda hastanedeydim. Alman doktorlar bir tercüman getirdiler ve bana ne olduğunu sordular. Ben de artık dayanamadım, herşeyi anlattım. Bana kadın sığınma evine gidebileceğimi söylediler. Ben de kabul ettim. Aileme geri dönemem. Burada Almanlar da oturma izni vermiyorlarmış. Ne yapacağımı bılmiyorum. Ölmek istiyorum."

Sebahat yine şanslılardandı, kurtuldu... Ama kurtulamayan, yıllarboyu bu işkenceyi çeken ya da artık dayanamadığı için intihar eden genç kadınların sayısı hiç de az değil.

Hınıslı Demet de Almanya gelinlerinden. Demet'in köyünde bir sevdiği varmış, ancak Almanya kapısı açılınca, anababası onun gözünün yaşına bakmayıp zorla evlendirmişler. Demet 16 yaşında, evlendiği adam ise 31 yaşında. O da apar-topar evlendirilmiş, düğünler yapılmış, takılar takılmış ve Almanya'ya gönderilmiş. Kaynanası ve kocası ilk günden itibaren ona bir köle gibi davranmışlar. Evin bütün işleri Demet'in üzerinde, evden dışarı ise çıkamıyor. Dayak, tecavüz, küfür... Böylece altı ay geçmiş. Demet herşeye katlanmaya razıymış, çünkü ailesine geri dönemezmiş. Fakat bununla da kalmamış, altı ay sonra kocası buna eşyalarını toplamasını, memlekete izine gideceklerini söylemiş. Demet bu ani karara şaşırmış, ama elinden ne gelir? Toplamış eşyalarını gelmişler havaalanına. Havaalanında kaynanası ile kocasının gizli gizli birşeyler konuştuğunu farketmiş. Sonunda kocası ona gelmiş ve Demet'in altınlarını annesine teslim etmesini, Türkiye'ye altınları götürmenin yasak olduğunu söylemiş. Demet inanmamış ve altınlarını vermek istememiş, ama kocasına karşı koyamadığı için, çaresizlik içinde çıkarmış, düğünde takılan bütün altınları kaynanasına teslim etmiş. Memlekete vardıklarında kocası onu doğru anababasının yanına götürmüş, benim işlerim var, sonra gelir seni alırım demiş. Ancak bir daha gelmemiş. Geri dönüş günü geldiğinde Demet'in bavulu hazır gözleri yollardaymış, ama ne gelen olmuş, ne de bir haber...

Anababası Demet'e yükleniyor, ne olduğunu soruyorlarmış. Demet "suçunun ne olduğunu" bilmediğini söylüyor ve durmadan ağlıyormuş. Köyde dedikodular almış yürümüş. Babası Almanya'yı aramış ve "Kızınızı istemiyoruz! Oğlumuz boşanma davası açtı!" cevabını almış. Bir daha da telefonlara çıkan falan olmamış. Borç harçla Demet'in babası yeniden pasaport-vize çıkarmış bir uçak bileti almış ve 16 yaşında dünyadan haberi olmayan kızı yapayalnız uçağa bindirip kocasının yanına Almanya'ya yollamış. Demet, sora sora evinin yolunu bulmuş, fakat kocası kapıyı yüzüne kapatmış. Çaresizlik içinde o da polise başvurmuş. Polis onu kadın sığınma evine yerleştirmiş. Fakat orada da Demet'e yardım edememişler. Çünkü Demet'in kocası her türlü önlemi almış ve yabancılar dairesine evliliğinin bittiğini ve karısından boşanma davası açtığını bildirmiş.

Demet, bütün ümitleri yıkılmış bıçimde çaresiz baba evine dönmüş...

Henüz 16 yaşında, bütün ümitleri söndürülen, yaşamı kendisine zindan edilen bir genç kız. Herşeye katlanmaya razı olduğu halde, başına neden bunların geldiğine bir türlü akıl erdiremeyen, "benim suçum neydı?" sorusuyla kavrulan bır genç kız... "Alnında kara bir leke" köyüne dönen, anababasının "suçlusun - tutunamadın" hükmüne maruz kalan gencecik bir insan...

Ve "kullanıldı ve beğenilmediği için geri iade" mantığıyla hiç acımasız bir hayatı söndüren köleci-sömürgeci erkek egemen anlayış!

Bu kaderi paylaşan bir tek Demet değil, modern köleliğin yeni çehresi bu! Ve bu dünyaya kız olarak gelmiş olmaktan başka hiçbir "suçu" olmayan Demet'leri koruyan ne yasalar var, ne de kurumlar...

Zorla evlendirmeye ilişkin feodal-pederşahi töreler sınır ve milliyet de tanımıyor. Avrupa'da yaşayan Ku-

zey Kürdistan-Türkiye'lı göçmenler arasında da bu pratığin son derece yaygın olduğunu görüyoruz. Ailelerın hâlâ bu törelere sıkı sıkıya sarılmasının bir dizi nedeni var. Kimi "Kızı kendi haline bırakırsan, ya davulcuya varır ya zurnacıya" atasözüne bağlı olarak bir an önce başını bağlama isteğiyle hareket ediyor, kimi kızının "yanlış yola sapma"sından korkuyor, kimileri ise Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki akrabalarından birinin hayatını kurtarma, onlara Avrupa'ya gelme ımkânı sağlamak istiyor.

Hangı nedenle olursa olsun, bunun azabını çekenler sonuçta kadınlar oluyor. Zorla evlendirilme, kadınların kendi yaşamları hakkında hiçbir şekilde karar verme hakkının olmadığına dair erkek egemen anlayışı pekiştiriyor, devamını sağlıyor. Kendi kişiliklerının gelişmesine hiçbir zaman izin verilmemiş olan, yaşamları hakkında söz sahibi olmayan, bağımlı kişilikler olarak yetiştirilen genç kadınların buna karşı direnmelerı, bu zinciri kırıp çıkmaları son derece zor. Bunu ancak, dıştan yardım-destek alma şansına sahip olabilenler becerebiliyor. Onlar da bunun bedelini çok ağır bir şekilde ödüyorlar. Zorla evlendirilmekten kurtulan Serap öyküsünü şöyle anlatıyor:

"Bundan 16 yıl önce Türkiye'de (Mardin'de) doğdum ve 5 yaşımda ailemle birlikte Almanya'ya geldim. Çünkü biz, dinimiz nedeniyle siyasi olarak baskılar yaşıyorduk. Biz Hristiyanız. (Serap'ın aılesi Süryanı -BN)

Ortaokula başladığımda, anababamın herşeyi deneyerek beni okuldan alıkoyacağını düşünmemiştim. Onlar, 'sen zaten kızsın, okumasan da olur, zaten evleneceksin, ev kadını olacaksın' diyorlardı. Okula gitmemi engelliyor, beni kendi işleri için bankaya, daireye vs. gönderıyorlardı. Okula devamsızlığım yüzünden daha düşük seviyeli bir okula geçmek zorunda kaldım. Anababamın nıyetini çok sonra anladım. Beni kuzenimle evlendirmek istiyorlardı. Ben daha 8 yaşımdayken, bana sormadan buna karar vermişler. Bundan 16 yaşıma geldiğimde haberim oldu. Bütün dünyam yıkılmıştı. Sevmediğim bir erkekle evlenmeyı düşünemiyordum. Şimdiye kadar yaşamım üzerinde hıç karar verememiştim, ne yapmam gerektiği, nasıl davranmam gerektiği bana hep emredılmişti. Fakat ben hiç olmazsa evleneceğim kişiyi kendim seçme özgürlüğümün olacağını hayal ediyordum. Ne yazık ki, yanılmışım. Çaresizdim ve yıkılmıştım. Bu başka şeylere de benzemiyordu, ailemin bana kız arkadaşlarımla buluşmama izin vermemesine örneğin. Buna karşı birşey yapmam lazımdı, çünkü yaşamımın boşa gitmesini istemiyordum. Zaten mutsuzdum, daha da mutsuz olmak istemiyordum.

Evden kaçmaya karar verdim. 3 hafta bir kriz evinde kaldım. Bu dönem anababamla üç görüşme yapıldı. Babam nişanı bozacağına söz verdiğinden ve hatta kağıt imzaladığından eve gerı döndüm. Okula gitmeme izin vereceği sözünü de vermişti. Bir ay kadar babam sözünde durdu: Okula gidebiliyordum, hatta kız arkadaşlarımla buluşabılıyordum. Kısa bir zaman sonra amcam (kuzenimin babası) geldi ve beni evlenmeye ikna etmeye çalıştı. Ona çok saygı duymama rağmen yine de hayır dedim. Ama bu arada babamın düğün hazırlıklarına başlamış olduğunu farkettim. Anneme gittim, bana yardım etmesi için yalvardım, ama o da elinden birşey gelmeyeceğini söyledi. Babama kuzenimle evlenmek istemediğimi anlatma çabalarım da boş çıktı. Benı yumrukladı. Saçlarımdan tutup beni yerlerde sürükledi. Yüzüme, sırtıma vuruyor, beni tekmeliyordu. Sonra gitti bir bıçak aldı ve bıçakla üzerıme yürüdü, araya annem gırdi. Sonra anneme 'gıt bir ip al getır, bu kız yaşamayacak artık, asacağız onu.' dedi. O kadar kuvvetli vuruyordu ki, bütün vücudum morarmıştı, yüzüm tanınmaz hale gelmişti. Düğüne ıki hafta kala beni abimin evine kapattılar. Bu arada beni sürekli evden kaçmaya kalkarsam öldüreceklerını söylüyorlardı. Babam, bana yardım edenleri de öldüreceğini, gençlik dairesinden sosyal çalışmanları da öldüreceğını söylüyordu. Hapsedildiğim evden kaçmaya çalışıyordum, ama sürekli birileri vardı, beni hiç yalnız bırakmıyorlardı. Üç gün sonra, telefonla yardım isteme ımkânına sahip oldum. Polıs eve geldi ve beni evden çıkardı ve güvenli bir yere yerleştirdi. Artık eve gitmek istemiyorum. Anababamın değişeceğini hiç sanmıyorum. Babamın tehditlerini gerçekleştirmesinden korkuyorum."

Serap, şimdi güvenli bir yerde yaşıyor, ama bulunduğu şehri değiştirmek zorunda kalmış. Hâlâ anababasından korkuyor, çünkü kendisini arıyorlarmış. Anababasının izini bulup kendisini öldüreceğinden korktuğundan ailesiyle ve eskı çevresiyle her türlü ilişkisini kesmiş. Bu korkuyla ve "yapayalnız" yeni bir başlangıç yapma, yenı bir yaşam kurma mücadelesinin ne büyük bir cesaret ve ne büyük bir güç istediği tahmin edilebilır. Serap, bu yolu seçen tüm diğer kadınlar gibi bunun için büyük bir bedel ödüyor Fakat dığer taraftan da törelere başkaldırmış olmanın, kendi yaşamını kendi ellerine almış olmanın gururunu da yaşıyor. Serap ve erkek egemen töreleri şu ya da bu ölçüde kırmayı başaran tüm kadınlar aynı zorlukları yaşayan diğerlerine örnek oluyor. Ancak, yasal ve toplumsal desteğin son derece sınırlı olduğu bu toplumlarda bu bıreysel kurtuluş mücadeleleri oldukça acılı oluyor...

Arzu edilen ve daha az acıyla daha büyük kazanımı sağlayacak olan bireysel kurtuluş mücadelesinin toplumsal kurtuluş mücadelesiyle birleşmesidir şüphesiz.

Erkek egemen töreler tarihin çöplüğüne!

6 Hazıran 2002 ✖

PKK çetelere karşı nasıl mücadele ediyor?

Bir süreden beri, özellikle de Newroz kutlamalarından sonra, PKK'nin (şimdiki adı KADEK) yayın organlarında Çiller ve DYP'ye yönelik yoğun eleştiriler yayınlanmaya başlandı. PKK Başkanlık Konseyi üyeleri yaptıkları açıklamalarla "çeteci ve rantcı güçlere" tavır almaya başladı. Bu açıklamalara Abdullah Öcalan da İmralı'dan yaptığı açıklama ile katıldı.

Çiller'in bu denli yoğun eleştirilmesinin iki nedeni var. Bunlardan birincisi Çiller başbakan olduğu dönemde, Çiller-Güreş ikilisinin ulusal kurtuluş mücadelesine karşı aldıkları tutumdur. Bu dönemde binlerce köy yakılmış-yıkılmış, milyonlarca Kürt emekçisi göç ettirilmiş, binlerce kişi katledilmiş, Kürt ulusu üzerinde yoğun bir terör estirilmişti.

İkincisi Çiller ve partisinin idam konusunda aldıkları tavır ile ilintilidir. "Apo'yu önce asalım, sonra idamı kaldıralım" anlayışını savunan bu parti, bu bağlamda ırkçı-şöven MHP'yi bile geride bırakmıştır. Öcalan'ın uluslararası komplo ile tutsak edilmesi, "asalım mı, asmayalım mı?" tartışmasının yürütülmesi hakim sınıfların yürüttükleri bir tartışmadır.

Çiller ile ilgili olarak PKK Başkanlık Konseyi üyesi Duran Kalkan şunları söylüyor:

"Anti-demokratizmin aşılması gerekiyor. Bir kadın siyasetçi buna öncülük ediyor ve gerçekten yakışmıyor. DYP lideri Çiller bütün kadınların gerçeğini ters yüz etti. Özgürlüğe en çok ihtiyacı olan, isteyen kadının özgürleşmesiyle bu halkların Newroz'da kardeşleşmesinin geliştiği bir süreçte bunun, bu kadar cinayet tellallığı yapması kötü bir erkek taklidi oluyor. Son olaylar, çete çevrelerinin gerçek yüzlerini göstermiştir." (26 Mart 2002 tarihli yurtdışında yayınlanan Özgür Politika gazetesinden)

Biz olgulara bakalım. Olgu nedir? Faşist devletin Kürt ulusal sorunu konusunda temel tavrı değişmiş değildir. Devlet PKK'nin istediği temelde sorunu çözmeye yanaşmamaktadır. Devlet imhada ısrarlıdır. PKK'nin silahlı güçlerinin gelip teslim olması istenmektedir... vs. vb. Bu genel tavır hükümetin, ordunun, MGK'nın da genel tavrıdır.

Çiller hakim sınıfların siyasetçilerinden biridir. Görevi bu düzenin çıkarlarını korumaktır. Onun kadın olması bu asli görevlerini yerine getirmesine engel değil.

Bu anlamda Çiller'e kadın olarak seslenmek, onun duygularına hitap etmeye çalışmak boş bir çabadır. Çiller'in Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de cinsel, sınıfsal, ulusal baskı altında bulunan kadınlarla, kadın olması dışında bir benzerliği yoktur. Ezen konumunda olan bir kadının, ezilme konumunda olan kadınlarla hemcins olması dışında bir benzerlik yoktur.

Kuşkusuz kadınların özgürlüğe ihtiyacı vardır. Fakat, sömürü üzerine kurulu bir sınıflı toplumda, "özgürlüğe en çok ihtiyacı olan" Çiller ve Çiller gibi erkek egemen düzenin savunucuları değildir.

Duran Kalkan soruna ezilen sınıfların bakış açısından bakmadığı için, Çiller'in kadın olmasını önplana çıkarmaktadır.

Çiller'i eleştirmede Duran Kalkan yanlız değil. "Çeteci ve rantcı güçlere" Özgür Politika da tavır takınıyor. "Ufuktan" köşesinde şunlar söyleniliyor:

"Demokratik gelişim sürecinin engellenmesi yönünde", "Çeteciliğin başını yeniden siyaset vitrinine girmeye çalışmakta olan Tansu Çiller ve çetelerin üşüştüğü DYP çekmektedir." (27 Mart 2002, Özgür Politika)

Sanki Türkiye'de "demokratik gelişim süreci" varmış gibi bir intiba uyandırılmakta, bu gelişim sürecinin Çiller tarafından engellendiği söylenilmektedir. Gerçek ise böyle değildir. Bugün Türkiye'de demokratik gelişim sürecinden bahsetmek mümkün değildir.

Kastedilen eğer AB'nın isteği doğrultusunda, TC'nin yasal mevzuatını değiştirmesi ise, bunun demokratik gelişim olarak adlandırılması da yanlıştır. Çünkü yapılan bütün yasal düzenlemeler, değiştirilen anayasa maddeleri eskisine rahmet okutturacak niteliktedir. Amaç göz boyamaktır. Makyaj tazelemektir. Yasalar-

daki faşist öz olduğu gibi korunmaktadır. Yazı içinde ayrıca şunlar da söyleniliyor:

"Önümüzde ciddi bir görev duruyor. Çiller ve stratejisi deşifre edilmelidir. Demokratikleşme ve Kürt sorununun barışçıl çözümü için çeteci-rantçı güçlere tavır alınmalıdır. Çiller stratejisi, Demokratik Cumhuriyet ve toplumsal barışa engel olduğundan tedbir geliştirilmelidir. Bugün temel tehlike, oligarşinin şovenizm geleneğini ideolojik dayanak haline getiren ve imhaya dayalı bir tutum içinde bulunan rantçı siyasettir, çeteciliktir. Çiller ve özel savaş ekibi aşılmadan gelişim sağlanamaz. Zira bu güçler, halkları sonu gelmez bir savaşa sürüklemeye çalışıyor. Türkiye toplumunun, acı ve yıkımdan başka bir şey getirmeyecek olan yeni bir kirli savaşa tahammülü yoktur. Bu açıdan, çeteciliğe karşı demokratik örgütlülük ve eylemliliği geliştirmek meşru bir hak, ertelenemez bir görevdir." (aynı yerden)

PKK'nin devleti ateş hattından çekmesi, devletin değiştiği görüntüsü vermesi, mızrağın sivri ucunu Çiller'e yöneltmesi kendi siyaseti açısından anlaşılır olmasına rağmen, gerçeklerle çelişmektedir. Bizim görevimiz gerçeğin ne olduğunu ortaya koymak, Kürt emekçilerine doğru bilinç vermektir.

Biz olgulara bakalım. Olgu nedir? Faşist devletin Kürt ulusal sorunu konusunda temel tavrı değişmiş değildir. Devlet PKK'nin istediği temelde sorunu çözmeye yanaşmamaktadır. Devlet imhada ısrarlıdır. PKK'nin silahlı güçlerinin gelip teslim olması istenmekte, yer yer Newroz'da olduğu gibi bombalamalar yapılmaktadır. Bu genel tavır hükümetin, ordunun, MGK'nın da genel tavrıdır.

Dün olduğu gibi bugün de devletin tavrında değişen bir şey yoktur. Değişiklik devlette değil PKK'da vardır. PKK devlet ile uzlaşmak, barışmak istemekte, devlet bu "barış"ı kabullenmemektedir. Olgu budur.

PKK'nin devleti ateş hattından çekmesi, devletin değiştiği görüntüsü vermesi, mızrağın sivri ucunu Çiller'e yöneltmesi kendi siyaseti açısından anlaşılır olmasına rağmen, gerçeklerle çelişmektedir. Bizim görevimiz gerçeğin ne olduğunu ortaya koymak, Kürt emekçilerine doğru bilinç vermektir. Gelinen yerde PKK artık devletle barışmak, bütünleşmek için, hedefe devletin şu ya da bu savunucusunu koymakta, ve bu arada devletin kendisinin en büyük çete olduğu gerçeğinin üzerini örtmeye çalışmaktadır. Böylece devlete yaranmak istediğini çok daha açık ortaya koymaktadır.

Çiller'in başbakan olduğu dönemde uyguladığı siyaset, kendi kişisel görüşü değil, devletin resmi görüşüdür. İzlenilecek politikayı hükümetlerin değil, MGK'nın tespit ettiği bilindiğinde, Çiller döneminde uygulanan siyaset devletin resmi siyasetidir. Aynı resmi siyaset bugün de sürdürülüyor. Değişen sadece aktörlerdir. 57. hükümeti oluşturan partilerdedir şimdi iktidar sırası!

PKK önderlerinden Osman Öcalan da aynı konuda şunları söylemektedir:

"Milliyetçilik denince akla MHP geliyor, oysa demokratik gelişme için Çiller'in partisine karşı yoğun mücadele edilmelidir (...) Çiller yeni dönem faşizmidir. Sürekli provokasyon yapıyor. Kan üzerine siyaset yapıyor. O'nun aşılması gerekir. Bütün devletlerle mücadeleden ziyade tıkatan güçle mücadele edilmeli, bu etken ortadan kaldırılmalıdır. Türkiye'nin demokratik ve siyasi güçleri de onunla mücadele etmelidir." (2 Nisan 2002, Özgür Politika)

Osman Öcalan'ın mesajı açıktır. Çiller "tıkatan güç"tür. Neyi tıkatan güçtür? diye sorulduğunda, cevap yazı içinde aktardığımız alıntılardaki satır aralarında vardır. "Demokratik gelişmeyi tıkatan güç" Çiller'dir. Bu nedenle onunla mücadele edilmeli, bu engel bertaraf edilmelidir.

Çiller'in "cinayet tellallığı" yapmasının asıl nedeni, MHP tabanına oynamasıdır. Genel seçimler, olası bir erken seçimde iktidar olmak Çiller'in rüyasıdır. Bunun için de ırkçı-şoven oylara göz dikiyor. Bu kesime mesaj şovenizmle veriliyor. Çiller'in gelecek seçimlerde başbakan olarak çıkması demek idamı gerçekleştireceği anlamına gelmez. Bu noktada ve diğer temel noktalarda belirleyici olan hükümetler değil, MGK'dır. Aynı konuda Abdullah Öcalan şu tavrı takınmaktadır:

"Çiller bu konuda kilit noktadır. İdamı gündeme hızla getirerek çeteleşmeyi geliştirmek istiyor, bunların tek çıkış noktaları çeteciliktir. Bu kadın tehlikeli. DYP, MHP'den daha tehlikeli. Kadın gerçekten tehlikeli, onu sınırlamakta güçlük çekiyorlar. Karadayı bile 'bu kadın ajandır' dedi dava açtı. Kontrol dışı güçlerin başıdır." (6 Nisan 2002, Özgür Politika)

Abdullah Öcalan da diğer PKK önderlerinden farklı bir şey söylemiyor. Söylenilenler öz olarak aynı ve bu yaklaşım yanlış bakış açısının ürünüdür. Çeteleşme burjuva devletin doğal ürünüdür. Bu devlet bunu dıştalamaz, tersine içerir. Susurluk ve sonrasında ortaya çıkanlar bunun kanıtıdır

Gelinen noktada PKK'nın devleti hedeflememesi, devleti karşısına almaması izlediği çizgi bilindiğinde gayet doğaldır. Uzlaşma adımları atanların, "barış"ma adımları atanların devleti hedeflemesi mümkün değil.

5 Nisan 2002 ✘

"Nâzım Hikmet ve Kürtler" yazısı üstüne...

HÜRREM ARAS

Stêrka Bolşewîk'in 18. sayısında (Adar 2002) Alixan'ın "Nâzım Hikmet ve Kürtler" adlı oldukça kapsamlı araştırmalara dayalı bir yazısı yayımlandı. Alixan, yazısının girişinde, doğumunun 100. yılında, burjuvazının değişik kesimlerinin Nâzım Hikmet'i "devletçe kabul edilebilir sınırlar içine çekmek için hummalı bir kampanyaya giriştiğini, hemen her TV kanalı, her gazete ve salonda büyük ozanın insanlığın kurtuluşuna ve komünist dünyaya olan özleminin unutturulabilmesi, devrimci düşüncelerinden tümüyle arındırılarak kitlelere sunulması için elden gelen her şeyin yapılmakta" olduğunu belirtiyor.

Çok haklı. Gerçekten burjuvazının Nâzım'ı anma, tanıtma adına yapıp ettiklerini gördükçe insana tiksinti geliyor.

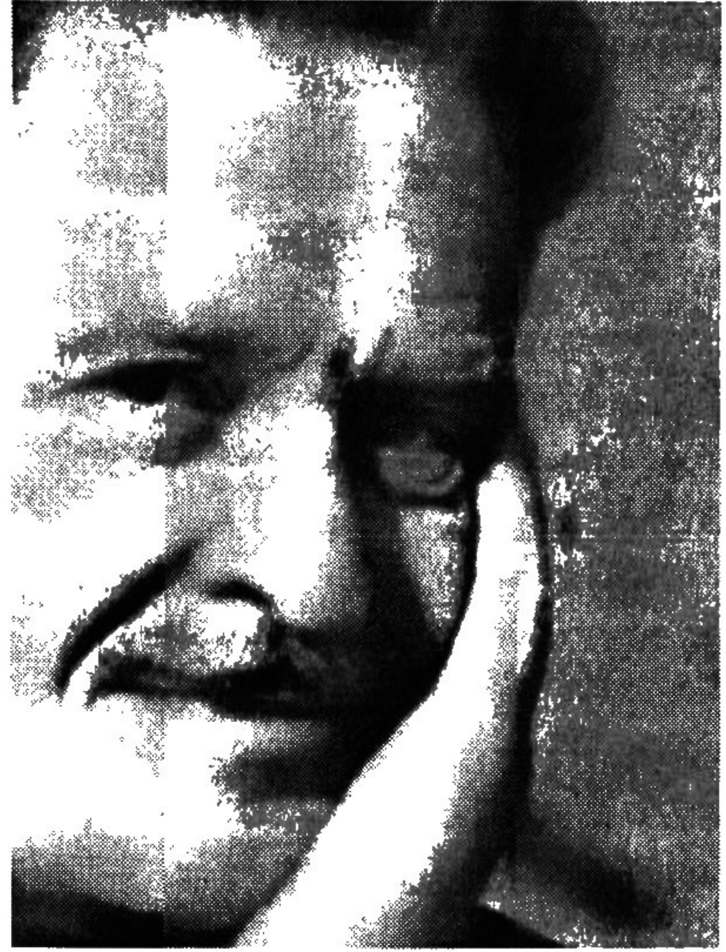
Alixan, bütün bu sululuklara, ikiyüzlülüklere karşın devrimcilerin enternasyonalist temelde Nâzım'ı savunmaya devam edeceklerinden, ancak bu savunma ve sahip çıkmanın O'nun hatalarıyla uzlaşmak demek olmadığından önemle söz ederek Stalin'den bir alıntı yapıyor: **"Olumsuz yanları gizlemek, olumlu yanları abartmak, günümüzdeki anma yazılarının belirleyici özelliğidir. Bu elbette ki akıllıca bir âdet değildir. Biz bu âdeti gütmek istemiyoruz."** Nâzım'ı anarken bu ilke doğrultusunda hareket etmemiz gerektiğini döne dolaşa vurguluyor Alixan.

Bunda da haklı. Gerçekten de Nâzım'ı tam bir bütünlük içinde, O'nun hiçbir yanını yönünü dışarıda bırakmadan ele alıp değerlendirirken eksikliklerine, yanılgılarına gözlerimizi kapatmak nesnel bir tutum değildir.

Peki, Alixan'ın Nâzım'da gördüğü eksiklikler, yanılgılar... nedir?

Özetle şunlar:

Nâzım, Türk yurdunu, Türklüğü sürekli övmüş, yüceltmiştir. Oysa aynı coğrafya üzerinde yaşayan başka uluslar da vardır. Bu ulusların egemen ulustan sonra gelen en büyüğü Kürtlerdir. Nâzım bu tarihsel gerçeği görmemiştir. Görse bile, kendindeki aşırı

Türklük duygusu, başkaca ulusların (başta Kürtlerin) varlığını hep bastırmıştır. Dolayısıyla **"Nâzım Türklük ve vatan aşkı konularında enternasyonalist bir duruş içinde hareket etmemiştir. (...) diğer halklara karşı görevlerini (şiir yazma anlamında), sorumluluklarını yerine getirmemiştir. Tıpkı dönemin TKP'sine enternasyonalist diyemeyeceğimiz gibi, Nâzım'a da ezen ulusun komünisti, proleter enternasyonalisti diyemeyiz."** (sayfa 33)

Nâzım Hikmet Kemalizmle bağını hiçbir zaman koparmamıştır. **"Kemalistleri düşman görmediğini, bilakis Mustafa Kemal'in bir kurtarıcı olduğunu**

ve aynı zamanda kemalistler şahsında Türk devletinin de hizmetlerinin unutulmaması gerektiğini belirterek Kemalizmi aklayıcı sözler sarfetmiştir." (sayfa 34)

Nâzım, **"Türk devletinde en önemli kişilerden biri olan İsmet İnönü tarafından da karşılıksız bırakılmaz."** Nitekim, Vala Nurettin'in anlatımına göre, Kuvayı Milliye Destanı'nı **"Ali Fuat Cebesoy'un ilettiği müsveddesinden hayranlıkla okuyan İsmet İnönü şunu söylemek zorunda kalır: Anadolu Savaşını Nâzım Hikmet bu destanla bir kez daha kazandı."** (sayfa 34)

"Yaşadığı coğrafyada yaşanan Ermeni soykırımı üzerine şiir yazmayan Nâzım (...) onlarca kez büyük kitleler halinde –yüzbinlerle– katledilen Kürtlerin yaşadıklarını da şiirlerine dökmemiştir." (sayfa 35) Ama öte yandan **"Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde, Türklerin dışında başka halkları şiirinin konusu yapmayan Nâzım, bu ağır hatasına rağmen Türkiye denilen resmi sınırların ötesindeki halklar üzerine gayet derin enternasyonalist şiirler kaleme almıştır."** (Alixan burada Nâzım'ın "Bize türkülerimizi söyletmiyorlar, Robson" diye başlayan "Korku" adlı şiirinden kimi bölümleri aktarıyor.)

Nâzım'ın "Dörtnala gelip Uzak Asya'dan" diye başlayan ünlü "Davet" şiirini de ele alan Alixan, bu şiirde geçen **"memleket"** sözcüğünün Türklerin yurdu anlamına geldiğini bildiriyor. (sayfa 37)

Kısacası **"Nâzım'da yaşadığı coğrafyayı doğru tanımlama olayı yoktur. Kemalistlerden etkilenerek bir tanımlama çizgisi tutturmuştur. Yer yer Anadolu, vatan, Türkiye vb. adlandırmalar yapmıştır. Özellikle Anadolu saptaması belirgin bir şekilde öne çıkarılmaktadır. Kimilerinin yaptığı gibi Anadolu derken Türklerin ve Kürtlerin ülkesi (!) anlamında kullanmamış, Türkün yurdu anlamında ele almıştır."** (sayfa 39)

Nâzım'ın bu yanılgılarına ve burada aktarmadığımız başkaca yanılgılarına yol açan tutumunun kökenleri nerelerdedir? Başka türlü söyleyecek olursak, Alixan'a göre Nâzım'ı –yukarıda sözü edilen bağlamlarda– enternasyonalist düşünceden alıkoyan etkenler nelerdir ve bu etkenleri hangı koşullar doğurmuştur?

Bu soruyu Alıxan –özetle– şöyle yanıtlıyor:

Nâzım, ailesinden kimi kişilerin devletin çeşitli yüksek katlarında görev yapması, bu arada Balkan Savaşı'na katılan dayısının Çanakkale Savaşı'nda yaşamını yitirmesi, aile bireylerinin başkaca etkilemeleri vb. nedenlerle aşırı bir yurt sevgisi, Türklük duygusu kazanmıştır. Başını Ziya Gökalp'ın çektiği Türkçülük akımından da beslenen bu ulusçuluk duygusu, O'nun yüreğinin, belleğinin derinliklerinde öylesine kök salmıştır ki, artık O, üzerinde yaşanılan topraklarda başkaca ulusların, özellikle Kürt ulusunun varlığını göremez duruma gelmiştir. Zamanla **"elbette ilk yıllardaki ırki yan zayıflamıştır, ancak yaşamının son demlerinde yazdığı şiirlerinde vatan vurgusu ile kastettiği yine esasında Türk'ün vatanı anlamındaki Türkiye'dir."**

Alixan, üzerinde yaşanılan coğrafyada başkaca ulusların varlığına karşı Nâzım'ı ilgisiz kılan, onu ulusçuluğa iten etkenleri O'nun yaşadığı çocukluk dönemi ile, aile bireylerinin kişilikleri ile ilişkilendirerek açıklıyor.

Peki bunda da haklı mı Alixan?

Bence değil. Bunun nedenlerini Alixan'ın vargıları ve getirdiği kanıtlar temelinde ele alalım:

1. Nâzım'ın ilk şiirleri

Nâzım Hikmet'in ilk şiiri 11 yaşında iken yazdığı "Feryad-ı Vatan" adını taşıyor. Şiir 3 Haziran 1913 tarihinde yazılmış. Bunu ayına, gününe varıncaya değin şuradan biliyoruz: Nâzım 1913-1920 yılları arasında yazdığı şiirlerini on ayrı defterde toplamış. Kimilerini çok sonra yayımlayan şair, pek çoğunu (ki, Asım Bezirci'nin bildirdiğine göre bunların sayısı 70'i aşıyor; bkz. Nâzım Hikmet, Evrensel Basım yayın, 1996, sayfa 78) yayımlamamış. Demek ki onları yayınlanmaya değer görmemiş. İster sonradan yayımlanmış olsun, ister hiç yayımlanmamış olsun, her şiirini altına, üstüne düştüğü tarihlerle ne zaman yazdığını belirtmiş.

Kerim Sadi, Aydın Aydemir, Şerif Hulusi, Ekber Babayef ve özellikle titiz çalışmaları ile tanınan Asım Bezirci gibi araştırmacılar Nâzım'ın ilk şiirlerini çeşitli adlardaki kitaplarında yayımladılar.

Nâzım'ın kendinin yayımlattığı ilk şiiri ise "Hâlâ Servilerde Ağlıyorlar mı?" adlı şiiridir. Bu şiir 3 Ekim 1918 tarihli Yeni Mecmua'da çıkıyor.

Nâzım 1902'de doğduğuna göre, 1913-1920 yılları arasında 11-18 yaşlarındadır. Bu döneme ilişkin şiirlerine yukarıda anılan araştırmacılar "İlk Şiirler" adını vermişlerdir. Bu dönemde yazılmış şiirlerin çoğunda görülen ölçü bozuklukları, uyaklardaki cılızlıkların yanı sıra, aşırı bir romantizm, mistiklik, Tanrı'ya yakarı, düşmana kin, kahramanlık, intikam, ulusçuluk vb. temalar işlenmiştir. Yani Alixan'ın da Bezirci'den aktardığı gibi, o yıllardaki Nâzım'da "aşırı bir yurt sevgisi, sorumluluk duygusu ve savaşım isteği vardır."

Nâzım'ın ılk şiirlerinin hemen hemen her dizesinde belirgin bir çocuksuluk görülür. Sonraları her birini yerden yere vuracağı Mehmet Emin gibı, Süleyman Nazif, Abdülhak Hamit vd. gibi dönemin "şuara"sına gayretli bir özenti, onlar gibi "şiir döktürme"ye aşırı bir heves içindedir Nâzım. Alıxan bu yoldaki şiirlerinden bol bol alıntı katmış yazısına. Neler dememiş ki o şiirlerde çocuk Nâzım, bıyığı yeni yeni terlemeye

başlamış delikanlı Nâzım?

Sen ey ulu neslin evladı
****
Ey ırkım sen bir zaman
Avrupa'yı titreten
İstanbul'u fetheden
Fatihlere maliktin
(...)
Neden bugün Avrupa
Sana meydan okusun
Neden bugün
O cehalet yuvası
Sana ilim öğretsin
****
Sen bu feryad-ı vatanı dinle işit
Dinle de vicdanına öyle hükmet
Vatanın parçalanmış bağrı
Bekliyor senden ümit

(Alixan'ın yaptığı alıntılar, sayfa, 29, 30, 31)

(Görülüyor ki pek çoğu çocuklara özgü bir acemilikle söylenmiş sözler. Ölçü bozuklukları ise hemen göze çarpıyor.)

Elbette Alixan, Nâzım'ı çocukluk ve ilk gençlik yıllarında taşıdığı duygular, duşünceler bağlamında eleştirmiyor. O da bunları birer olgu olarak görüyor. Buraya kadar onunla ters düştüğümüzü sanmıyorum. Fakat Nâzım'ın ileriki yıllarda taşıdığı, edindiği düşüncelerin kökenlerinin çocukluğunda taşıdığı düşüncelerde yattığı, andaki düşüncelerinin o yıllardaki düşüncelerin uzantısı olduğu vargısına ise katılmıyorum. Öyle ya, insanlar çocukluklarındaki yaşamlarının izlerini şu ya da bu ölçüde davranış ve kişiliklerinde yaşatırlar; fakat 11, 12.. yaşlarındaki düşüncelerini de tüm yaşam boyu sürdürürler mi?

2. Doğan Avcıoğlu'nun tanıklığı

Alixan Doğan Avcıoğlu'ndan bir alıntı yapıyor. Böylece anlıyoruz ki alıntıda söylenenlere kendisi de katılıyor. Alıntı şöyle:

"Ünlü şair Nâzım Hikmet dahi, Ziya Gökalp'in başlattığı arı Türkçe akımına ve hececiliğine katılmış, Türkçülük akımı doğrultusunda genç bir milliyetçi sanatçıdır. Yunan işgali üzerine milletin tepkisini dile getiren ilk ve güzel şiirleri Nâzım Hikmet yazmıştır."

Alıxan, her ne kadar **"Doğan Avcıoğlu'nun yaptığı tespitin esasında bir olgu olduğunu"** belirtiyorsa da (sayfa 29), gerçekte, Avcıoğlu burada bir olgu saptaması mı yapıyor, yoksa Nâzım'ı eleştiriyor mu, anlaşılmıyor. Ama hangisi olursa olsun, Nâzım'ın arı Türkçe'den yana olduğu, bundan da –özetle söylemek gerekirse– halkın günlük dilini anladığı, ilk şiirlerinde hece ölçüsünü yeğlediği, sonraki dönemlerinde de zaman zaman bu ölçüye başvurduğu doğrudur. Ancak Nâzım'ın –söylemek fazla– 1922'de serbest ölçüyü kullanmaya başladığı, hem de bunun Türk edebiyatında bir ilk olduğu, 1929'da çıkardığı **835 Satır** ve arkasından gelen öteki kitaplarıyla bu ölçüyü (serbest ölçü) yaygınlaştırdığı da doğrudur. **İlk Şiirler**'ini yazdığı dönemde geriye bir tek aruz ölçüsü kalıyordu ki, onun da üstesinden gelecek yaşta değildi. Sonraki dönemlerde ise aruza hiç dönüp bakmamış, ancak birkaç şiirinin şurasında burasında bu ölçüye yer vermiştir.

Avcıoğlu'nun tanıklığına başvurduğu Ziya Gökalp'e gelince... Eski bir **İttihat ve Terakki**ci olan ve Türk faşistlerinin baştacı Ziya Gokalp (1876-1924), **Türkleşmek - İslamlaşmak - Muasırlaşmak** (1918), **Türkçülüğün Esasları** (1923) adlı kitaplarıyla, öteki yazıları ve şiirleriyle (ki onlara kesinlikle "şiir" denmez, "manzume" demek daha doğrudur) kimilerine Turancılık ülküsünü gösterdi. Şimdi Doğan Avcıoğlu'nun Nâzım Hikmet için **"Türkçülük akımı doğrultusunda genç bir milliyetçi sanatçıdır"** demesindeki hikmet ne ola? Yani Avcıoğlu, Ziya Gökalp'in gösterdiği bu hedefe Nâzım'ın da koştuğunu mu söylemek istiyor? Alixan'ın yaptığı alıntı bu soruyu havada bırakıyor.

Öte yandan, arı Türkçe akımını başlatan, –Tanzimatçıların cılız sadeleştirme çabalarını ayrı tutarsak– 1911-1912 yıllarında Selanık'te çıkan, sahipliğini Nesimi Sarım'ın yaptığı **"Genç Kalemler"** dergisidir. Ömer Seyfettin (1884-1920) ve Alı Canıp Yöntem'in (1887-1967) çabaları ile çıkarılan bu dergıye Ziya Gökalp sonradan katılmıştır. Ziya Gökalp'ın anılan kitaplarında, Ömer Seyfettin'in Genç Kalemler'in ilk sayısında çıkan **"Yeni Lisan"** adlı makalesinde dilin arılaşması konusunda nasıl bir çerçeve çizdiklerini burada sayıp dökmenin yararı yoktur, ayrıca Nâzım'ın şiir dili konusundaki tutumunu da açıklamaya yetmez. Burada şunu sormak gerekır: Yani Nâzım Hikmet, dil üzerine Ziya Gökalp de eğildi diye arı Türkçe'den yana olmamalı mıydı? Şiirlerini Halk Edebıyatında yüzyıllardan beri kullanılmakta olan, ancak 1910'lardan sonra aydınlar katında da âdeta bir moda olarak itibar görmeye başlayan hece ölçüsü yerine aruzla mı yazmalıydı? **"Ünlü şair Nâzım Hikmet DAHİ"** diyen Avcıoğlu bu iki tutumu mu **"Türkçülük"** olarak görüyor?

Vaktiyle bunları Ziya Gökalp de savundu diye Nâzım da onun ırkçı, İslâmcı çizgisine mi düşmüş oluyor? Alıxan bu tutarsız yargıların neresine katılıyor? Doğan Avcıoğlu'nun Nâzım'ın gençliğini **"milliyetçi dönem"** olarak nitelemesi, onu (Avcıoğlu'nu) haklı çıkarmıyor. Nâzım gençliğinde (herhalde bunu "yeniyetmelik" olarak okumak gerekir) milliyetçilik yapmış olabilir; ama bunun kanıtı "arı Türkçecilik", "he-

cecilık" vs. olamaz. Bunu Alıxan da bilir elbet.

3. Nâzım'ın kimi şiirlerinde geçen kişilerin düşünceleri

Alixan, Nâzım için **"ilk yıllardaki ırksal söylem sonraki yıllarda azalmış, Türklük ikincil plana düşmüş, ama terkedilmemiştir."** diyor. Nâzım'ın terketmediği bu huyuna kanıt olarak da O'nun "Memleketimden İnsan Manzaraları"nda "buluşturup konuşturduklarına Türklüğe methiye dizdirmiş" olduğunu gösteriyor. (sayfa 30) Manzaralar'dan şu dizeleri aktarıyor:

Bayan öğretmen dedi ki:
"Her karışını vatanın
kanımızla sularız.
Türk ölür, baş eğmez," dedi
bayan öğretmen.

Uzun yazısındaki yürüttüğü mantıktan, kullandığı dilden işlek bir zekâsının olduğunu düşündüğüm Alixan'ın şiirinin aktarılan bölümündeki "methiye"nin Nâzım'a değil, konuşturduğu "bayan öğretmen"e ait olduğunu anlayamadığını aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Herhalde Manzaralar'daki o bölümün tümünü okumamış.

Bilindiği gibi, Memleketimden İnsan Manzaraları'nın şairin öteki kitaplarından gerek dili gerekse kurgusu bakımından bir ayrılığı vardır. Nâzım kitabında, şiir tekniği temel olmak üzere, çeşitli düzyazı olanaklarından senaryoya kadar pek çok anlatım biçimlerini ustalıkla kullanmış, diyaloglara çokça yer vermiştir. Başlangıçta kitabına "Ünlü Adamlar Ansiklopedisi" adını düşünen büyük usta sonraları bu adı Memleketimden İnsan Manzaraları'na çevirmiştir. Artık kitabında ünlü generaller, sultanlar, sanat adamları, bilginler, güzellik kraliçeleri, katiller, milyarderler yoktur, onların yerine başka ünlüler, yani işçiler, köylüler, memurlar, esnaftan insanlar, zanaatçılar vd. vardır. Biz de Manzaralar'ın (buna Destan da diyebiliriz) her satırında onların mentalitesini, davranış biçimlerini açık açık görürüz. Neden öyle düşündüklerini, davrandıklarını kolayca anlarız; çünkü onlar bizim yabancımız insanlar değildir.

Gelelim "Bayan öğretmen"e·

Memleketimden İnsan Manzaraları'nın Birinci Kitabında, 1941 baharında, saat on beşte, Haydarpaşa garından kalkan trendeki 3. mevki yolcularını, onların sözleriyle başlarından geçenleri, öfkelerini, hüzünlerini, bahtıyarlıklarını vs. uzun uzun işleyen şair, tren İzmit'e yaklaşırken yine 510 numaralı 3. mevki vagonun kadınlar bölümüne getirir sözü. Orada yedi kadın yolcu vardır: yaşlı Şahande Hanım, bir gebe kadın, Bayan Emine, kızı Perihan, ufak tefek bir kadın, Şadiye, bir de bayan öğretmen. Kadınlar yaşadıklarından, kocalarından, çocuklarından, savaştan vb. tutarlı tutarsız bir sürü şeyler anlatırlar birbirlerine. Anlattıklarının tümü kendi düzeylerine uygundur. Söz savaştan açıldığında annesine:

Peki ama anne,
vatan?
Vatanı çiğnerse düşman?

diye soran 14 yaşındaki Perihan'a bayan öğretmen, Alixan'ın yaptığı alıntıdaki yanıtı verir: "Her karışını vatanın kanımızla sularız. Türk ölür, baş eğmez."

Şimdi ne var bunda? Kimin sözleridir bunlar?

Manzaralar'ın bir yerinde (Bulgarıstan baskısı, sayfa 120) Jandarma Haydar, Melahat'a şöyle der:

Bizim köye bir saat
alevi köyü vardır.
Çalışkan adamlardır, ama horoza taparlar."

Kısacası, bu sözler Nâzım'a değil, Jandarma Haydar'a aitse, alıntıdaki sözler de bayan öğretmene aittir. Hem her "Türk" sözünün geçtiği yerden ırkçılık, Türkçülük anlamı mı çıkar?

4. Nâzım'ın ozanca söyleyişlerinde milliyetçilik arama

Nâzım Hikmet çok geniş bir yelpazede yazdı şiirlerini. Onun alıp işlediği konuları bir tek cümle içinde özetlemek olanaksız. Her temayı alt alta sıralayıp dizmenin de konumuzla ilgisi yok. Ancak kendi ağzından alacağımız şu sözleri yeterli sayalım: **"Bir delikanlı bir kızı sevdiğinde, şiirlerimi okusun. Yaşlı bir adamı ölümün kederi kapladığında, şiirlerimi okusun. İnsanlar 1 Mayıs gösterilerine giderlerken şiirlerimi okusunlar. Bürokratın biri size bir oyun oynadığında, şiirlerimi okuyun."** (Nâzım'dan Anılar, Aleksandr Fevralski, Cem Yayınevi 1979, sayfa 84)

Bu şiirlerde derin bir imgeleme gücü, zengin bir anlatım vardır. **"Görüş sahası bir kartalınki kadar geniş"**tir. Bu bakımdan Nâzım **"Dünyası daracık, soluksuz, tıknefes"** şairlerden tümüyle ayrıdır; onlara hiç mi hiç benzemez. Esasen Nâzım'ı Nâzım yapan da budur. Bu temel özellik, bu ayrılıktır.

Açık, dolambaçsız, her insanın yüreğine doğrudan giden; zengin halk deyişleri, deyimler, mecazlar ve öteki anlam ve söz sanatları ile yüklü; fakat özentisiz, yapmacıksız, yaşamdan, insandan kopuk olmayan bir dili vardır Nâzım Usta'nın. O yüzden O'nun dilini bir kızı seven delikanlı da, içini ölümün kederi kaplayan yaşlı adam da, 1 Mayıs gösterilerine gidenler de anlayabilirler; bürokratın biri bize kötü bir oyun oyna-

dığında, biz de anlayabiliriz.

Tepeden tırnağa ozandır Nâzım Hikmet. Böylesine zengin bir donanımla yurt sevgisini işleyen şiirler de yazmıştır elbet. Ne diyor büyük ozan: **"Ben, sosyalist şair, memleketimi ve halkımı, tıpkı karımı sevdiğim gibi, etiyle, kemiğiyle seviyorum."** (Kemal Tahir'e Mektuplar, Adam Yayınları 1993, sayfa 201)

Alixan, **"Davet"** şiirinin başlangıcını alıntılayarak **"o dizelerde Kürtlerin olmadığını", "Türklerin memleketinin anlatılmış olduğunu"** söylüyor. (sayfa 37) En iyisi şiiri bir kez daha tümüyle okumak:

Dört nala gelip Uzak Asya'dan
Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanan
bu memleket bizim.

Bilekler kan içinde, dişler kenetli,
ayaklar çıplak
ve ipek bir halıya benzeyen toprak
bu cehennem, bu cennet bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha
açılmasın,
yok edin insanın insana kulluğunu!
Bu davet bizim.

Yaşamak! Bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşçesine,
bu hasret bizim!

Bu şiirde ozan Türkleri mi, Kürtleri mi, yoksa her ikisini de mi kastediyor? Bu şiirde böyle bir sorunun yeri olabilir mi? Ozanın ısrarla yaptığı vurgulamada geçen **"Biz"** sözü yetmiyor mu bize? Halk işte, halktan insanlar... "Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçe" yaşayacak olan halk... Böylesi bir özlemi yalnızca onlar duyarlar çünkü; burjuva değil. Nâzım yalnızca bunu söylüyor, bu kadar söylüyor.

"Bu Vatana Nasıl Kıydılar?" şiirini de ele alan Alixan, **"Türk idarecilerinin Türkiye'yi emperyalizme bağlamada katettiği mesafeyi göstermek için"** Nâzım'ın bu şiiri yazdığını, **"ancak bir doğru yapılırken diğer taraftan bir başka yanlışın yapıldığını"** çünkü **"vatan düzleminde hareketle milliyetçi hataya düşüldüğünü"** belirtiyor (sayfa 31).

Şiirden şu dizeleri alıntılıyor:

İnsan olan vatanını satar mı?
Suyun içip ekmeğini yediniz.
Dünyada vatandan aziz şey var mı?
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

Aynı şiirden birkaç dize de biz aktaralım:

Onu didik didik didiklediler,
saçlarından tutup sürüklediler,
götürüp kâfire: "Buyur..." dediler.
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?
(...)
Oturmuş göğsüne Teksaslı çavuş.
(...)

Burada belirtilen, belirtilmek istenen, "Vatan"ın kime ya da kimlere ait olduğu değil, ona **kimin, nasıl** kıydığıdır. Peki, kimdir bunu yapanlar? Alixan yanıtlıyor: "Türk idarecileri".

İyi ya işte, Nâzım da bunu söylüyor. Demek ki şiirini bunun için yazmış.

Bakın, o idarecilerden biri hakkında, yine aynı yılda (1959) Nâzım şunları da söylüyor (Şairin yalnızca başlangıç bölümünü alıyorum):

KOREDE ÖLEN BİR YEDEK SUBAYIMIZIN MENDERES'E SÖYLEDİKLERİ
D İ Y E T

Gözlerinizin ikisi de yerinde, Adnan Bey,
iki gözünüzle bakarsınız;
iki kurnaz,
iki hayın,
ve zeytin yağlı iki gözünüzle
bakarsınız kürsüden Meclise
kibirli kibirli
ve topraklarına çiftliklerinizin
ve çek defterlerinize.
Ellerinizin ikisi de yerinde, Adnan Bey,
iki elinizle okşarsınız,
iki tombul,
iki ak,
vıcık vıcık terli iki elinizle
okşarsınız pomadalı saçlarınızı,
dövizlerinizi,
ve memelerini metreslerinizin.
İki bacağınızın ikisi de yerinde, Adnan Bey,
iki bacağınız taşır geniş kalçalarınızı,
iki bacağınızla çıkarsınız huzuruna
Eisenhower'in
ve bütün kaygınız
iki bacağınızın arkadan birleştiği yeri
halkın tekmesinden korumaktır. (...)

Özetle, Nâzım'ın çocukluğunda ve yeniyetmeliğinde yazdığı ("karaladığı" demek herhalde yanlış olmaz) şiirlerindeki kimi ırkçı söylemler içeren düşünceler ömrünün sonuna dek sürüp gitmemiştir. Sanatında olgunluk çağına ulaştığı dönemlerde yazdıkları da derin bir insan (emekçi insan) sevgisi taşıyan ozanca deyişlerdir.

Mayıs 2002, bir okur **X**

Almanya'nın Berlin şehrinde 26-28 Nisan 2002 tarihlerinde Ermeni soykırımının 87. yıldönümü nedeniyle Ermeniler, Süryaniler, Yunanlılar tarafından örgütlenen ve değişik uluslardan grup ve örgütler tarafından da desteklenen etkinlikler yapıldı. Sözkonusu etkinlikler "Tek sesle konuşalım" şiarı altında gerçekleşti. Aşağıda, sözkonusu etkinlikleri düzenleyen "Tertip Komitesi"ne birleşik partimizin Yurtdışı Sorumlusu adına gönderilen mesajı okuyucularımıza sunuyoruz.

stêrka bolşewîk

"TEK SESLE KONUŞALIM"

Bilgilendirme ve Kültür Toplantısı Tertip Komitesi'ne

Tertip Komitesindeki sayın arkadaşlar,

Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı komünistler adına en sıcak selamlarımızı ve dayanışmamızı iletir, toplantınızın başarıyla geçmesini dilerim.

Batmakta olan Osmanlı İmparatorluğunda Ermeni ulusu üzerinde işlenen soykırımı lanetlemek ve Batı Ermenistan'dan sürülen Ermenilerin geri dönme hakkını ve ulusal kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak herşeyden önce bizim de görevimizdir.

Bizim bu tavrımızın Türk hakim sınıfları tarafından "vatan hainliği", "bölücülük" vs. olarak damgalanıp galiz küfürler savrulduğunu ve ne yazık ki, şovence kışkırtılmış Türk halkının çoğunluğunun da "Ermeni sorunu" denilen sorunda Türk hakim sınıflarının peşinden gittiğini biliyoruz. Sadece bu da değil. Diasporadaki Ermenilerin geri dönme hakkını savunmak Kürt milliyetçileri için de düşünülemeyecek birşey, çünkü faşist Türk devletinin üzerinde hak iddia ettiği tarihi Batı Ermenistan Kürt milliyetçileri tarafından ise Kürdistan'ın doğal parçası olarak görülmektedir.

Biz komünistler, devletin olmadığı komünist dünya toplumuna giden yolda, tüm milliyetlerden tüm halkların daha büyük devletler içinde birliğinden yanayız. Ne var ki biz, ulusların ve çeşitli milliyetlerin dünyanın belirleyici gerçeği olduğu bir zamanda, her türlü ulusal baskının düşmanları olarak, bir ulusun başka uluslar ve milliyetler üzerinde egemenliğine dayanan mevcut devlet birliklerine karşıyız. Biz, ayrılma hakkı, yani devlet olarak varolma hakkı da dahil, her ulusun kendi kaderini tayin hakkından yanayız, belirli bir ulusa mahsus özel haklara (imtiyazlara) karşıyız, tüm milliyetlerin tam hak eşitliğinden yanayız. Bizim görüşümüzce bu, tüm milliyetlerden emekçilerin mutlaka gerekli olan birliğinin bir bütün olarak önkoşuludur. Tüm milliyetlerin tam hak eşitliğinin olmadığı bir devlet birliği, daima, egemenlerin ve ezilenlerin olduğu zoraki bir birliktir.

Tutarlı enternasyonalistler olarak biz komünistler elbette her türlü milliyetçiliğin düşmanıyız. Bizim için, kapitalizmde ulusal sorunun gerçek bir çözümünün olmadığı, her milliyetçiliğin, son tahlilde, halkları birleştirmek yerine onları birbirinden ayırdığı reddedilemez ve şimdi örneğin Filistin'de yeniden görüldüğü gibi her gün yeniden kanıtlanan bir olgudur. Fakat biz, haklı, desteklenecek bir yanı da olan ezilen ulusların milliyetçiliğiyle, hiçbir olumlu yanı olmayan ezen ulusların milliyetçiliği arasında da bir ayrım yapıyoruz.

Türkiye ve Ermeni sorunu denilen sorunla ilgili olarak biz, Türk, Kürt, Ermeni halklarının birbirine yakınlaşması için ilk adımın ancak, Türk ve Kürt halklarının Ermeni ulusu üzerindeki soykırım tarihi gerçeğini tanımaları, kendi sorumluluklarını kabul etmeleri, egemenlerin suçunu teşhir edip, diasporadaki Ermeni ulusunun tazminattan geri dönme hakkına kadar tüm haklarını bugünkü Türk devletinden şiddetle talep etmeleri olabilir. Soykırımın baş sorumluları Türk egemen sınıflarıydı; fakat Türk ve Kürt halkının da 20. yüzyılın başlangıcındaki bu ilk soykırımda, bu jenositte sorumluluğu vardır. Özellikle Türk ve Kürt milliyetinden bız komünistler bu sorumluluğu kabul ediyoruz. Bizim için bu, herşeyden önce, aşırı Ermeni düşmanlığıyla karakterize olan egemen Türk şövenizmiyle mücadele etme yükümlülüğünü yerine getirmek demektir.

Tüm milliyetlerden tüm emekçilerin kendi kaderini belirlediği, tamamen eşit haklarla bir arada yaşayacağı bir gelecekten umutluyuz. Dünyadaki güncel durum karşısında bu hedef bugün bir ütopya gibi görünse de, o, uğrunda mücadele etmeye değer doğru hedeftir.

Türk hakim sınıfları ve onların faşist devleti tarihi suçlarını gizlemek için Ermeniler üzerindeki soykırımı inkâr ettiği için, bu soykırımı bilince çıkaran faaliyetler, gerekli ve selamlanması ve desteklenmesi gereken katkılardır.

Bu anlayışla toplantınızı bir kez daha selamlar ve bol başarılar dileriz.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan–Türkiye)
Yurtdışı Sorumlusu

Nisan 2002 **X**

Aşağıda, Almanya'nın Sindelfingen şehrinde Newroz nedeniyle "Emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltelim!" şiarıyla yapılan seminere "Herşeye Rağmen"den yoldaşların sunduğu mesajı yayınlıyor, proleter enternasyonalisti tavırlarını aynı duygularla paylaştığımızı bir kez daha ılan ediyoruz.

stêrka bolşewîk

Merhaba arkadaşlar ve yoldaşlar,
Rojbaş,

Bolşevik Parti (Almanya)'nın inşası için gazete "Herşeye Rağmen" adına size yürekten devrimci selamlar.

Emperyalizmle mücadele etmek! – Stêrka Bolşewîk'in bugünkü toplantısının bu konusu günümüzün en acil sorunlarından biridir. Biz ilerici güçlerle birlikte emperyalizme karşı koymaya hazırız.

Bizim için bu, sadece ABD emperyalizmine karşı mücadele etmek demek değildir. "Baş düşman kendi ülkendedir!" Karl Liebknecht'in bu önermesi bugün de çok doğrudur. Düşmanın nerede olduğunu biliyorsak, ona da o kadar çok saldırmalıyız.

Bu saldırı için daha yığınla donanıma ihtiyacımız var: Komünist hareketin klasiklerinin; Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in teorik eserleri, bu donanımın temelini oluşturur.

Anda devrimci hareket çok zayıf. Bu durumu değiştirmek için teorik ve pratik tüm araçlara başvurmalıyız. Bilgimizi ve mücadele azmimizi güçlendirerek, etrafımızdaki ilericileri de harekete geçirmeliyiz.

Milliyeti ne olursa olsun, burada yaşayan biz hepimiz, ezilenlerle dayanışmak ve ezen sistemle mücadele etmek görevine sahibiz. Burada Almanya'da bu, ilkönce Alman emperyalizmine saldırmak demektir. İnsancıl askeri angajmanlar masalını teşhir etmeliyiz. Afganistan'da sözümona kalkınma yardımı yaptıklarında, Alman emperyalistlerinin bununla gerçekte hangi çıkarları güttüklerini teşhir etmeliyiz. Alman emperyalistleri, faşist Türk devletine silah vermek suretiyle Kuzey Kürdistan'da da işin içindedirler. Dayanışmamız Kürt kurtuluş mücadelesiyledir.

Taleplerimizi sokağa taşıyıp uzun vadede kitlelere, bu emperyalist savaşlar ve kapitalist sömürü sistemini ortadan kaldırmanın mümkün olduğunu kavratmalıyız.

Devrimci örgütlenmeye katkıda bulunan her adım, emperyalizme karşı mücadelenin önemli bir parçasıdır. Emperyalizmde barış yoktur –gelecek sosyalizmdedir!

Bolşevizm yenecek! Sosyalizm gerçek olacak!
Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Mart 2002 ✖

KATLEDİLİŞİNİN 29. YILDÖNÜMÜNDE KUZEY KÜRDİSTAN PROLETARYASININ KOMÜNİST ÖNDERİ

Çeşitli milliyetlerden
Kuzey Kürdistan işçi ve emekçileri;

Bundan 29 yıl önce, 18 Mayıs 1973'de Kuzey Kürdistan proletaryası; sömürgeci faşist Türk devletinin Diyarbakır zindanlarında, **SER VERİP SIR VERMEYEN,** işkencede ve polis sorgusunda komünist bir önderin tavrının nasıl olması gerektiğini pratikte Kuzey Kürdistan proletaryasına gösteren, revizyonizmin, legalizmin, büyük Türk şovenizminin hakimiyetine, yerel milliyetçiliğe karşı isyan bayrağını yükselten; Komünizmin kızıl bayrağını yeniden göndere çeken büyük komünist önder **İBRAHİM KAYPAKKAYA**'yı yitirdi.

Biz Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler İbrahim şahsında; 30 Mart'da Mahir'i ve yoldaşlarını, 6 Mayıs'da Deniz, Yusuf, Hüseyin'i, sokaklarda, işkence tezgahlarında, Kürdistan dağlarında yitirilen binlerce devrimciyi anıyor ve onların mücadelelerinin ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelemizde yaşadığını, yaşayacağını haykırıyoruz.

Egemenler bundan 29 yıl önce kendileri için "en tehlikeli", "devrimci komünizmin gerçek temsilcisi" olarak gördükleri İbrahim Kaypakkaya'yı bedenen aramızdan aldılar... Fakat onun düşüncelerini ve davasını yok edemediler. O bugün de proletaryanın ve ezilen ulusların mücadelesinde yaşıyor, yaşamaya devam edecek!

O, Kürt ulusuna devletle barışmayı öğütleyen, demokrasinin, özgürlüğün faşist devletin anayasal çerçevede yapacağı reformlarla gerçekleşeceğini vaaz eden, emperyalizmin demokrasi sahtekârlığını gerçek demokrasiymiş gibi görüp kutsayanlardan çok daha canlıdır

Bugun Kuzey Kürdistan halklarına Kemalizm'in bir kurtuluş olduğunu aşılamaya çalışan, Kemalizmin ilericiliğini, devrimciliğini yeni yeni kavradığını açıklayan Abdullah Öcalan ve partisinin tavrına karşı, biz Bolşevikler olarak tüm devrimci ve komünistleri İbrahim şahsında si-

İbrahim Kaypakkaya, mücadelemizde yaşıyor! Yaşayacak!

yasal, ideolojik mücadeleye çağırıyoruz.

İbrahim yoldaş Kemalizme yaklaşım konusunda bir miladı temsil eder. Kemalızmin devrimci hareket içinde yoğun bir etkisinin bulunduğu; Kemalizmin, "ilericilik, anti-emperyalist, devrimci olarak" görüldüğü bir ortamda İbrahim Kaypakkaya, Kemalizmin anti-emperyalistliğinin güdüklüğünü, işçilere-köylülere ve başta Kürt ulusu olmak üzere bütün milliyetlere düşman olduğunu, kemalist iktidarın faşist nitelikte olduğunu cesaretle savunan ve bu alanda buzu kıran komünist önderdir.

Bugün "bağımsızlık ve özgürlük" mücadelesini emperyalizmle uzlaşarak onların sağlayacağı destek ve TC'ye yapacakları baskılar sonucu, ulusal bağımsızlık sorununu sadece ve sadece sömürgeci faşist Türk devletinin yapacağı kısmi anayasal değişiklere indirgeyen ve bu durumu "Demokratik Cumhuriyet" olarak adlandıranlara karşı; bağımsızlık ve özgürlüğün, demokrasının devrimle kazanılacağını savunan İbrahim yoldaş çok daha canlıdır.

İbrahim yoldaş bağımsızlık ve özgürlüğün devrim mücadelesiyle gerçekleşeceğini; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ulusal sorunda "sol" içinde şovenist Kemalizmin "anti-emperyalistlik" adına savunulduğu bir durumda; "Kürt", "Kürdistan" isimlerinin tabu olduğu, "sol"un bu konuda yaptığı en ileri işin "Doğu Mitingleri" olduğu bir ortamda; proletaryanın birliği, halkların kardeşliği adına Kürt ulusunun varlığının reddedildiği şartlarda... Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Kürt ulusunun varlığını, onun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını açıkça ve cesaretle savunan, Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünün faşist sömürgeci Türk devletini yerle bir edecek ve sosyalizmın yolunu açacak demokratik halk devriminde olduğunu gören ve gösteren komünist önderdir.

Bugün Cumhuriyet döneminde ortaya çıkan Kürt isyanlarını, gericilikle, Kemalizmin devrimciliğine yönelmiş ilkel milliyetçi hareket olarak suçlayanlara karşı, İbrahim Kaypakkaya; bu isyanların demokratik muhtevasını görmüş, gerek Kemalizme soldan destek veren TKP'nin gerekse de Komünist Enternasyonal'in Kürt isyanları bağlamında takındığı yanlış tavıra karşı doğru marksist-leninist tavır takınmıştır.

Bugün Türkiye'cilik savunularak Kürt ulusunu, Türk ulusunu meydana getiren alt etnik gurup olarak görmek isteyenlere karşın, İbrahim Kaypakkaya; "Kürt", "Kürdistan" sözcüklerinin tabu olduğu bir ortamda; Kürtlerin parçalanmış bir ulus olduğu ve bu tarihi haksızlığın ortadan kaldırılmasının ancak Kürt ulusunun kendisinin kararı sonucu gerçekleşeceği doğru tavrını takınmıştır.

İbrahim Kaypakkaya adı altın harflerle dünya komünist hareketinin tarihine yazılmıştır. Bu adın da simgelediği marksist-leninist öz, burjuvazinin ve onun çanak yalayıcılarının bütün "komünizm öldü" yaygaralarına rağmen, Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) ve tüm dünya Bolşevik Partilerinin pratiğinde yaşamaktadır ve bu öz her yerde işçi sınıfını ve ezilen ulusları er geç kurtuluşa taşıyacaktır. Bugün güçlü ve yenilmez görünen faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizm tarihin çöplüğünde er geç hak ettiği yeri alacaktır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ardında kısa bir ömre sığdırılmış büyük bir mücadele, bayraklaşmış bir direniş geleneği ve Kuzey Kürdistan-Türkiye topraklarında Mustafa Suphi TKP'sinden sonra uzun bir dönem küllenip kalmış Marksizm-Leninizm ateşini harlayarak yarattığı bir komünist miras bıraktı.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, onun doğrularını savunmak, hatalarını aşmak, başlattığı yüce kavgayı sürdürmek ve Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un inşasına kararlılıkla katılmak demektir.

İbrahim yoldaş Bolşevizmin mücadelesinde yaşıyor, yaşamaya devam edecek!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

3 Mayıs 2002 ✗

PARTÎYA BOLŞEWÎK (KURDİSTANA BAKUR) TARAFTARLARI

24 NİSAN 1915- 24 NİSAN 2002 ERMENİ SOYKIRIMININ 87. YILDÖNÜMÜ!

Unutmayacağız! Unutturmayacağız! Hesabını devrimle soracağız!

24 Nisan 1915...

Ermeni soykırımı, 20. yüzyılın ilk soykırımı olarak insanlık tarihinde kara bir leke olarak anılacaktır.

Osmanlı/Türk hakim sınıfları, 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren başlattıkları Ermeni ulusuna yönelik katliamlarını, birinci emperyalist paylaşım savaşının yarattığı uygun ortamı da kullanarak, "Ermeni sorununun nihai çözümü" için, imparatorluk sınırları içerisinde kadın, erkek, yaşlı, çocuk ayrımı yapmadan, 1915'te katliamlarını soykırım haline dönüştürmüş ve soykırım 1920'li yıllara kadar devam etmiştir

2 milyon Ermeni'nin soykırıma tabi tutulmasından sonra, Ermeniler Batı-Ermenistan'da ulus olmaktan çıkarılmış, Batı-Ermenistan Ermenilerden arındırılmıştır. Bu soykırımın sorumluları İttihat ve Terakkı sahsında Osmanlı devleti, kemalistler şahsında Türkiye Cumhuriyeti devletidir.

UNUTMAYACAĞIZ!

Bir halklar hapışhanesi olan sömürgeci faşist TC devletinin hakim sınıfları, 87 yıldır Ermeni soykırımını sürekli inkar ederek, anti-Ermeni propagandalarla "Türklerin Ermenileri" değil, "Ermenilerin Türkleri" katlettiği yalanlarıyla soykırımın üstünü örtmeye çalışıyorlar

Ama nafile...

Soykırımın planlayıcılarından ve yürütücülerinden biri olan Talat Paşa; Halep valisine gönderdiği gizlı telgrafta şunları söylüyor:

"Türkiye'de yaşamakta olan Ermenilerin ortadan kaldırılması konusundaki cemiyet kararı, daha önce size bildirilmişti. Bu karara aykırı tutum içinde bulunanların görevlerinin başında tutulmamaları gerekir. Atacağınız adımlar, Ermenilerin sonunu getirici nitelikte, kesin ve keskin olmalıdır. Hiçbir şekilde yaşa, kadın ya da erkeğe ve vicdana bakmayın."

Bu soykırımın iştirakçılerinden biri de Osmanlı imparatorluğunu askeri, siyası, ekonomik olarak kontrol altında bulunduran Alman emperyalizmidir Birinci Dünya Savaşı'nda müttefiği olan Osmanlı imparatorluğunun uygulamış olduğu soykırım politikası kendi çıkarlarıyla örtüştüğü için bu politikaya sonuna kadar destek sunmuştur.

NEWROZ PİROZ BE! Bİ AGİRÊ NEWROZÊ, OCAXÊ SOREŞÊ KÛRİK BİKE!

Newroz ateşi ile devrim ocağını körükle! Halkların kardeşliği için tek yol devrim ve sosyalizm!

Kürt işçileri, Kürt kadın ve erkek emekçileri, devrimciler, yoldaşlar!

21 Mart Kürt ulusunun sömürgeciliğe, ulusal baskıya ve sömürüye karşı mücadele günüdür. Bu mücadele gününde Newroz ateşi ile devrim ocağını körüklemek günün görevidir. 2002 yılında da egemen sınıflar Newroz'un içeriğini boşaltarak, "Nevruz"laştırarak kutlamaya çalışacaklardır. Hakim sınıflar bu yıl da Newroz kutlamalarını yasaklamak için kimi bahaneler öne süreceklerdir. Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da kimi şehirlerde Newroz'un w'sinin Türkçede olmadığını öne sürerek kutlamalara izin vermeyeceklerdir.

TC bir halklar hapishanesidir. 79 yıldır başta Kürt ulusunun ulusal varlığı olmak üzere tüm ulusal azınlıkların varlığı inkâr edilmektedir. 79 yıldır faşist TC devletinin başta Kürt ulusu olmak üzere, diğer ulusal azınlıklar üzerinde uyguladığı baskıdır, zulümdür, işkencedir, katliamdır. 20. yüzyılın ilk soykırımını yapan, 1,5 milyon Ermeni'yi katleden bu devlettir. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; hergün insanlar gözaltına alınmakta, yargısız infazlarla katledilmekte, sistematik olarak işkenceler yapılmaktadır. TC en basit demokratik bir talebe bile tahammül etmemektedir.

Faşist Türk devleti anadilde eğitim yasağını koymakta ve uygulamaktadır. Kürtlerin kendı anadilinde eğitim talebi, en demokratik haktır. Bu hakkın yasaklanması, insani açıdan bakıldığında bile barbarca bir tavırdır. Anadilde eğitim talebi amacı ile dilekçe vermek isteyenler coplanıyor, dövülüyor, tutuklanıyor. Kürt ailelerin evleri basılıyor, üniversite öğrencileri okuldan uzaklaştırılıyor vb. Kürt ulusu-

Soykırım geleneğinin sürdürücüsü olan sömürgeci faşist Türk devleti; ulusal baskıya karşı çıkan, mücadele yürüten, Kürt ulusuna ve ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden sıyasal yapılanmalara karşı da, aynı ulusal inkarcılık, vahşı katliam politikasını sürdürmektedir.

Sömürgeci faşist Türk devleti; bugün ülkemiz Kuzey Kürdistan'da sürdürülen reformistler önderliğindeki "ulusal kurtuluş" hareketini kanla boğmak, diğer azınlık milliyetlerden işçi ve emekçileri baskı altında tutmak için, Kürt hareketinin önderlerinin bir kısmının "Ermeni olduğu", kavgada yaşamlarını yitiren gerillaların bir kısmının "Ermeni olduğu" propagandalarıyla en geniş bir şekilde Türk milliyetçiliğini, şovenizmini, ırkçılığı kışkırtmakta, halklar arasında düşmanlığı körüklemektedir.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçılerin enternasyonalizm temelinde eğitilmesi ve birleştirilmesi görevi, Türk hakim sınıflarının elindeki Ermeni düşmanlığı ideolojik silahının etkisizleştirilmesini gerektirir. Biz Kuzey Kürdistan'lı Bolşevikler olarak bunu sağlamaya çalışıyoruz.

Yüzyıllardır ezilen, sömürülen, horlanan bir halka karşı tüm bu olumsuz yaklaşımlar Türk milliyetçiliğinin yüz, yüzellı yıllık propagandasının sonucudur. Öyle ise Türk milliyetçiliğinin ideolojik ve politik temellerine karşı çıkmak, kendisine devrimci, komünist, demokratım diyen tüm insanların görevidir. Ancak bu şekilde Ermeni ulusundan işçi ve emekçileri enternasyonalizm temelinde devrim mücadelesine kazanabiliriz.

UNUTMAYACAĞIZ!

Biz Kuzey Kürdistan'lı komünistler olarak bu soykırımda Türk işçilerinin ve emekçılerinin yanısıra, Kürt işçi ve emekçilerinin de kullanıldığı gerçeğini unutmuyor, unutturmayacağız! Ermeni ulusuna yapılan bu soykırımdan bu anlamda Kürt işçi ve emekçileri de sorumludur.

Biz Bolşevikler 87. yıldönümünde Ermeni soykırımını bir kez daha lanetliyor, bu barbarlığın sorumlusu olan Osmanlı devletinin mirasçısı TC devletinin tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerın birliği ve ortak mücadelesiyle yıkılması gerektığini ve yıkılacağını haykırıyoruz.

Görev; şovenizme, ırkçılığa, dinciliğe ve ulusal baskıya karşı Partîya Bolşewîk saflarında örgütlenmektir.

Görev; Bolşevik Partiler önderliğinde yürütülecek yeni bir dünya mücadelesinde yer almaktır.

Görev; bağımsızlık ve özgürlük için, sömürgeci faşist Türk devletine karşı yürüttüğümüz devrim mücadelesine katılmaktır!

– Ermenilere, Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkı!

– Faşist Türk devletine ölüm!

– Yaşasın tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

– Bolşevizm yenecektir!

Nisan 2002 ✘

PARTÎYA BOLŞEWÎK
(Kurdistana Bakur)

---

nun ve diğer ulusal azınlıkların kendi anadillerinde eğitim yapma talebi demokratik bir haktır. Faşist Türk devletinin en basit demokratik bir talebe bile tahammülü yoktur.

PKK 1993'ten beri TC ile barış istemektedir. İmralı süreci ile bu çizgi en uç noktaya vardırılmıştır. PKK'nin TC ile barış siyaseti Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu ve özgürlük mücadelesini rafa kaldıran bir siyasettir. Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi, "kimlik, demokratikleşme, özgür birlik ve barış" çizgisi ile düzen sınırları içerisinde tutulmaya çalışılmaktadır. Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi TC'nin devlet sınırları içinde "Anayasal Vatandaşlığa" indirgenmektedir. Bu barış siyaseti ile, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu sağlanamaz. TC varlığını sürdürdüğü sürece gerçek anlamda ulusal sorun çözülemez. Ulusal sorunun gerçek anlamda çözümü ancak devrimle olur. Demokratik Cumhuriyet'e devrimle varılacaktır. Gerisi boş hayaldir.

İşçiler, emekçiler, yoksul Kürt halkı, sözümüz size,

Partimız sömürgeci Türk devletine karşı mücadele ediyor. Partimiz, emperyalist barbarlığa, haksız savaşlara, her türlü ulusal baskıya, sömürü sistemine, işsizliğe, yoksulluğa, erkek egemenliğine ve doğanın talanına karşı mücadele ediyor. Bu mücadele seninde mücadelendir! Bu mücadelede yerini al! Partimizi destekle, güç ver! Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un inşasına omuz ver! Partimizi desteklemek, sömürgeci faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'daki egemenliğine son vermek için mücadele demektir.

Biz Kuzey Kürdistan'lı bolşewîkler değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi ile sömürgeci devlet çarkını ortadan kaldıracağız. Biz halkların özgür ve kardeşce yaşadığı bir ülke kuracağız. Sömürü ve baskının olmadığı bir ülke mutlaka kurulacaktır.

- **Newroz Piroz Be!**
- **Bımre Koleti, Bıji Azadi!**
- **Newroz Ateşi ile Devrim Ocağını Körükle!**
- **Faşizme Ölüm! Tek Yol Devrim!**
- **Ya Barbarlık, Ya Sosyalizm!**
- **Yan Barbari, Yan Sosyalizm!**

PARTÎYA BOLŞEWÎK
(Kurdistana Bakur)

İntifada sürüyor!

YAŞASIN FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ!

İşçiler! Emekçiler!

Siyonist İsrail devleti her gün Filistin'de kadın, çocuk demeden Filistin'lileri katletmeye devam ediyor.

İşgal altında olan kentler yeniden işgal ediliyor. Kentler havadan ve karadan bombalanıyor. Filistinli emekçiler bombalarla, roketlerle, silahlarla katlediliyor. Tüm dünya televizyon ekranlarından Filistin'li emekçilerin katledilmelerini canlı izliyor.

Filistin halkı İsrail bombalarına, roketlerine, tanklarına karşı, taş ile direnmeye devam ediyor. Son dönemlerde çatışmalarda otomotik silahların kullanılması gerçeği bunu değiştirmiyor.

Ne istiyor Filistin'li Arap halkı? Sadece bağımsızlık! Siyonist İsrail devletinin işgal ettiği Filistin topraklarından çekilmesi, bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasını. On yıllardır bunun için mücadele ediyor Filistin halkı.

Filistinli Arap halkı için siyonist İsrail devleti, ulusal hakların elinden alınması, kendi ülkesinde köle olarak yaşamak, sürgün, katliam, işkence, kan, gözyaşı, sefalet içinde yaşamak anlamına geliyor.

Filistin'de FKÖ'nün on yıllardır siyonist İsrail devletini yıkıp bağımsız Filistin devletini kurmak için yürüttüğünü söylediği savaş, emperyalistlerin denetiminde önce gizli, sonra açık yürütülen pazarlıklarla, FKÖ-İsrail "barışına" dönüşturuldu.

Eylül 1993 tarihinde, Beyaz Saray'da ABD başkanının denetiminde "Oslo barış süreci" anlaşması imzalandı. Bu anlaşmayla, FKÖ'ye, siyonist İsrail tarafından işgal edilen toprakların çok küçük bir bölümü üzerinde belli bir geçiş sürecinden sonra "mini" bir Filistin devleti ilan edilmesi vadedilmişti. Bu anlaşma ile İsrail hakim sınıfları yıllardır çözemedikleri Filistin sorununu, çeşitli noktalarda kendilerine bağlı bir "mini" Filistin "devletinin" kuruluşuna izin vererek çözeceklerdi. Bu plan Filistin burjuvazisi için de kabul edilebilir bir plandı. Çünkü böyle bir devlet yapılanması içinde Filistin burjuvazisi de az da olsa sömürüden doğrudan pay alabileceği bir devlet yapılanmasına kavuşmuş olacaktı. Bu anlaşma ile batılı emperyalist güçler, bu anlaşmanın mimarları ve koruyucuları olarak kendi düzenlerini Ortadoğu'da çok daha avantaj-

lı koşullarda sürdürecekler, Filistin-İsrail barışını, "yeni" dünya düzenlerinin bir gereği olarak ileri sürdükleri "kalıcı barış çağı" demagojisine örnek göstereceklerdi.

"Barış süreci" işlemeye başladı. 2000 yılının Eylül ayında Filistin devletinin resmen ilan edilmesi gerekiyordu. Ancak gerek bu konuda İsrail ile FKÖ arasında çıkan anlaşmazlık; gerekse bu arada siyonist iskan politikası sonucu yaratılan ve ilan edilecek mini Filistin devleti içinde de dağılmış, her biri birer kale görünümündeki siyonist iskan alanları, Kudüs'ün statüsünün netliğe kavuşmamış olması ve iki ayrı Kudüs planının her iki taraf açısından da kabul edilemez oluşu, sınır sorunları ve güvenlik sorunlarından dolayı, "mini" Filistin devletinin ilanı, özellikle de ABD emperyalizminin direktifiyle FKÖ tarafından sürekli ertelenmiş, bu dönemlerde de yeni çatışmalar gündeme gelmiştir.

"Barış süreci içinde" ve bugün yaşanan çatışmalar emperyalist güçlerin dikte ettirdiği "barış"ın fiyaskoyla sonuçlandığını gösteriyor. Oslo anlaşması ile çözüldüğü söylenilen Filistin sorunu, gerçekte çözülmemiş olduğu yerde durmaktadır.

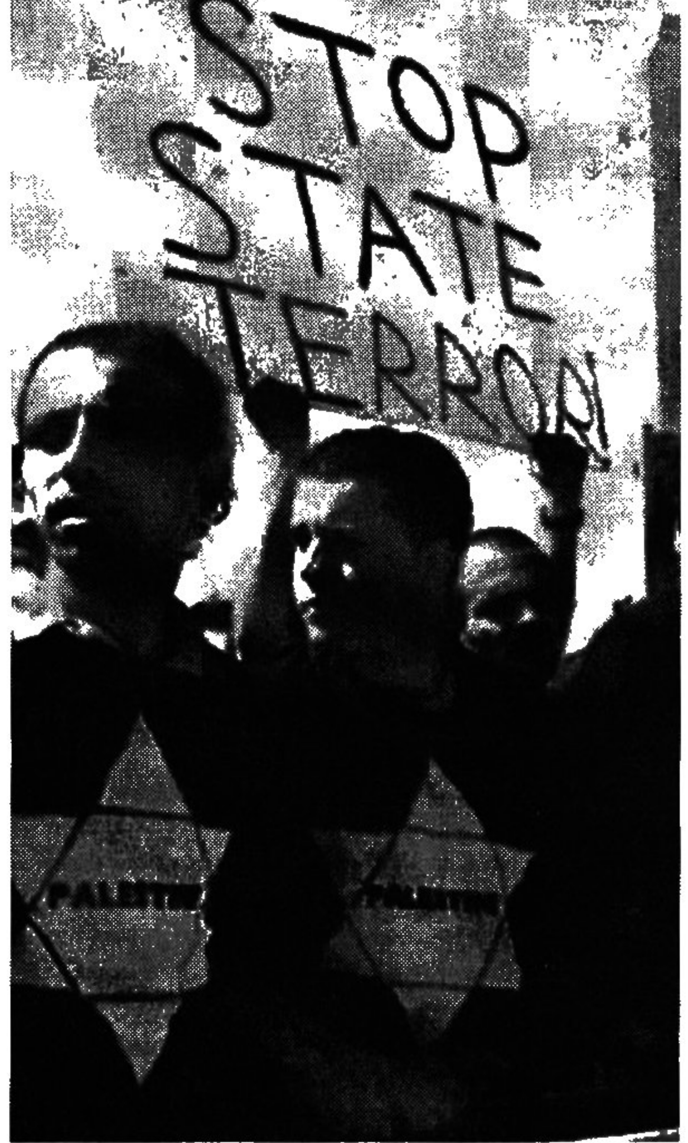
Sermayenin egemenliği sürdüğü sürece gerçek barış mümkün değildir. Emperyalistlerin sağladıkları "barış"; ne ulusal, ne de sınıfsal sorunları çözümleyen bir "barış"tır. Emperyalistlerin "barış"ı sorunları kısa bir süre için donduran, savaşlar arasında yeni saldırılara hazırlanmak için nefes alma payı bırakan, güç biriktirmeye hizmet eden "barış"tır.

Siyonist İsrail devleti bu çatışmalarda yüzlerce Filistin'liyi katletmiştir. Sabra-Şatilla katliamının sorumlusu kasap Ariel Şaron başkanlığı altındaki hükümet Filistin halkı üzerine pervasız bir şekilde saldırarak, dünyanın gözü önünde yeni katliamlar yapmaktadır.

Binlerce ölüye rağmen, tanklara, toplara, otomatik silahlara karşı taşla yürüyen bir halkın bağımsızlık özlemi yok edilemez. Filistin halkının kendi devletine sahip olma dışında bir çözümle durdurulması artık mümkün değildir.

Mini Filistin devleti emperyalistler açısından da çözüm için atılması gereken bir adım olarak kendini dayatmaktadır. BM Güvenlik Konseyi'nin kabul ettiği 1397 sayılı karar da bunu göstermektedir. Kararda Filistin'den ilk kez devlet olarak söz edilmekte; *"tanınmış ve güvenli sınırlar içinde yan yana yaşayan Filistin ve İsrail ülkeleri"* öngörülmektedir. Bu karar emperyalistlerin öngördüğü sureden daha uzun bir süreçte gerçekleşebilir, ama sonuçta "bağımsız" Filistin devleti kurulacaktır. İsrail bunu geciktirmek, engellemek istemektedir. Ama İsrail'in tüm çabaları bu sonucu değiştirmeyecektir.

Çözüm, Filistin Arap halkıyla, Yahudi halkının birbirini düşman olarak görmediği, yanyana barış içinde yaşadığı bir ortamdadır. Bu ortama ancak milliyetçiliğin aşıldığı, sosyalizm şartlarında varılabilir ve mutlaka varılacaktır.

İpler burjuva güçlerin elinde olduğu sürece bölgeye kalıcı ve gerçek barışın gelmesi mumkün değildir. Gerçek ve kalıcı barışın yolu; din ve ulus farkı gözetmeksizin tüm emekçilerin, bölgeden tüm sömürücüleri kovmak için bir cephede birleşmesinden geçmektedir!

Biz Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin işgaline karşı mücadele yürüten komünistler olarak, Filistin halkının haklı mücadelesinin yanındayız. Bu haklı mücadeleyi destekliyoruz.

– Katliamlara sessiz kalma! Filistin halkı ile dayanışmaya!

– Halkların kardeşliği için tek yol devrim! Sosyalizm!

– Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

15 Mart 2002 **x**

PARTÎYA BOLŞEWÎK
(Kurdistana Bakur)

Filistin halkıyla dayanışmayı yükselt!

İşçiler, emekçiler;

Filistin halkı ve ülkesi bir kez daha İsrail devletinin topyekün saldırı ve işgali altında. Bütün kentlerine ve yerleşim birimlerine tank, panzer, helikopter ve uçaklarla giren İsrail ordusu katliamlar eşliğinde saldırganlığını sürdürüyor.

Filistin halkının başdüşmanı gerici İsrail devleti kuruluşundan bu yana sürekli bir şekilde Filistin halkına karşı savaş içinde oldu. Son birkaç gün içinde yeniden fiili askeri işgali gerçekleştirerek Filistin yerleşim birimlerini hayalet kentlere çevirdi. Açtığı tank ateşiyle ve iş makinalarıyla binlerce konutu kullanılamaz hale getirdi. Yüzlerce Filistinliyi öldürdü, binlercesini yaraladı. Bilanço her geçen gün ağırlaşıyor. Ve bu koşullarda tescilli katil Şaron komutasındaki İsrail devleti işgali ve katliamı sürdüreceğini, adına "Koruma Duvarı" operasyonu dediği hareketi istediği hedefe ulaşıncaya dek devam ettireceğini tekrarlayıp duruyor.

İsrail devletinin son askeri işgali ve Filistin halkına karşı açtığı bu yeni savaş doğrudan ABD emperyalist devleti tarafından teşvik ediliyor, destekleniyor ve taktikler verilerek sürdürülüyor. Bir ölçüde İsrail devleti Amerikan emperyalizminin adına işgalin askeri boyutunu hayata geçiriyor. ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in Mart ayında bölgeye yaptığı gezide A. Şaron kasabı ile yaptığı özel gizli toplantıda bu saldırıyı planladığı ve esasında planlanan bu işgalin ve katliamların ardından Filistin halkının sindirilmek istendiği/teslim alınmak istendiği gayet bariz bir şekilde ortaya çıkıyor. Bir yandan da önce bu planı devreye koyup ardından Irak'a yönelik olası bir saldırıyı gerçekleştirmek için Filistin halkının kurban seçildiği giderek daha çok açığa çıkmaya başladı.

Avrupalı ve diğer emperyalistler ise, Amerikan emperyalist devletinin İsrail devletine verdiği bu açık destek ve teşvik karşısında seyirci konumda kalmayı tercih ediyorlar. Böylece katliama ve işgale bir başka biçimde ortak oluyorlar. Bu şekilde halihazırdaki Arafat önderliğindeki Filistin yönetimine "Bizimle çalışmayana, bizim de desteğimiz sözkonusu olamaz!" mesajı verilerek Ortadoğu alanında paylarını ve konumlarını nasıl güçlendirecekleri hesabı yapıyorlar.

İsrail devletinin işgaline karşı sessiz kalan, en çok utangaçca bazı çıkışlar yapmakla yetinen İslam dinini savunduğunu söyleyen devletlerin tutumu ise Amerikancı bir çizgide devam ediyor. Sömürgeci TC devleti ise açıktan İsrail devletinin işgaline ve uyguladığı terör dalgasına anlayış göstererek, destek veriyor.

Dünya halkları;

Oslo görüşmeleri ve ardından imzalanan barış anlaşması, Filistin'e gerçek bir barışı değil; savaş ve kan, gözyaşı getirdi. Bu saldırı ve işgal hareketi bir kez daha göstermektedir ki Filistin halkının gerçek kurtuluşu ve özgürlüğü uzlaşmacı ve reformist önderlikler altında gerçekleşemez. Filistin'in gerçek özgürlüğü ve bağımsızlığı ancak devrimle mümkündür.

Kardeş Filistin halkı bir kez daha çok ciddi bir izolasyon ile karşı karşıyadır. Filistin halkıyla dayanışmak için İsrail'de yapılan işgal karşıtı ve barış yanlısı gösterilere vahşice saldıran İsrail devleti Filistin halkını yalnız başına bırakmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Dünyanın değişik bölgelerinde yapılan dayanışma gösterilerine de saldırılarda bulunuluyor.

Bugün, her günkünden daha çok Filistin halkıyla enternasyonalist dayanışmayı pratik olarak göstermenin zamanıdır. Dünya halklarının Filistinli kardeşleriyle içtenlikli bir dayanışmayı her alanda geliştirmeleri acil bir gereksinim haline gelmiştir. Kürdistan halkları ve özelde Kürt halkı Filistinli kardeşleriyle dayanışmanın en güzel örneklerini göstermelidir.

İsrail devletinin uyguladığı devlet terörüne ve askeri işgaline karşı bulunduğumuz her alanda Filistin halkıyla dayanışma temelinde mücadeleyi yükseltelim. Başta ABD emperyalist devleti olmak üzere, emperyalist ve gerici devletlerin İsrail devletinin saldırganlığına verdikleri desteği teşhir edelim. Emperyalist haydutluğa ve İsrail devletinin barbar uygulamalarına, terörizmine ve işgaline karşı mücadele cephesine katıl! Yaşasın Filistin halkının direnişi!

8 Nisan 2002 ✗

PARTÎYA BOLŞEWÎK
(Kurdistana Bakur)
Taraftarları

Tüm dünyanın gözleri önünde bir halk, Filistin halkı katlediliyor!

Tüm dünyanın gözleri önünde bir halk katlediliyor! Emperyalist haydutlar Filistin halkının katliamını el ovuşturarak izliyorlar...

17 aydır süren ikinci İntifada'da son dönemlerde en kanlı günler yaşanırken, Amerikan emperyalistleri şiddetin iyice patlamasının ardından Ortadoğu temsilcisi Anthony Zinni'yi tekrar bölgeye gönderme kararı aldı.

Günlerdir bütün emperyalist haydutların gözleri önünde bir halk katlediliyor. Siyonist İsrail ordusu, Filistin topraklarına saldırıyor; dünyanın gözleri önünde vahşice katliamlar yapılıyor, Filistinlileri kaçırıyorlar, ortalığı yakıp yıkıyorlar. Bütün dünya, siyonist İsrail'in uyguladığı bu siyonist devletin terörünü el ovalayarak, olup biteni sessizce izliyor, göstermelik kimi cılız bir kaç sesten başka bir şey duyulmuyor. Filistinlilerin İsrail'e yönelik, çaresizce ve öfkeyle yapılmış her saldırısı, uluslararası hakim sınıfların uşağı haber kaynaklarınca "terör" haykırışları ile karşılanıyor, yapılan katliamların meşruluğuna kanıtmış gibi işçi ve emekçilere sunuluyor. Arafat'a ve Filistin yönetimine "terörü durdur" çağrıları yapılıyor. Sanki Filistinliler insan değil, onların yaşama ve devlet kurma hakkı yok, onların saldırgana karşı mücadele etme, karşılık verme hakları yok, işgal edilen topraklar da, sanki Filistin'lilerin toprakları değil!

Filistin'lilere yapılanlara karşı bu sessizlik niye? 11 Eylül'ün ardından yaşananları hepimiz görmedik mi? Öldürülen Amerikan vatandaşlarının intikamını almak için Afganistan halkı üzerine tonlarca misket bombası gibi yağmadı mı? Afganıstan yakılıp yıkılmadı mı? En azından, maksat başka olsa da, bütün dünyaya gerekçe olarak bu gösterilmedi mi? Peki ya; tüm dünya Amerikan emperyalızmının safında yer almadı mı?

Faşist, işbirlikçi Türk hakim sınıfları, İsral'in 34 Filistinliyi öldürdüğü gün, eski tankların yenilenmesi ihalesini, adeta bütün bu olup bitenlere sanki destek verircesine İsrail'e verdi. Zaten daha önce de İsrail'le askeri işbirliğini öngören anlaşmayı da, Türk hakim sınıflarının en dinci Erbakan başbakanlığındaki "Refah-Yol" hükümeti yapmamış mıydı? AB'ye alternatif olarak sunulan eksende Amerikan emperyalizminin çıkarları baş köşeye konulmuş, İsrail'den söz edilmemişti. Ama, "İsrail zaten işin içinde olacak, daha fazla toz kaldırmayalım" diye düşünülmüş olsa gerek, herhalde...

Bütün bu yaşanan trajedinin dönüp dönüp kanıtladığı temel bir gerçek var kanımca. Dünyanın ezen ve ezilen uluslar olarak keskin bir biçimde ikiye bölünmesi, ezilen ulusların ezen uluslar tarafından baskı altına alınması, soyulup yağmalanması gerçeğidir bu.

Ezilen ulusların bağımsızlık ve demokrasi istemine yönelik her hareketi ve eylemi "terör" olarak damgalanmakta, ezilen ulusların her türlü temel hakkını gasp etmeyi meşrulaştıran, buna yol açan bir eylem gibi sunulmaktadır. Bu gerçek ezilen ulusları kendi aralarında dayanışmaya, cephelerini tüm ülkelerin işçi ve emekçilerinin katılımını sağlamaya doğru genişletmeye zorlamaktadır. Ekim Devrimi'nden sonra Sovyetler Birliği işçi sınıfı, ezilen ulus ve işçi ve emekçilerin temsilcisi ve umutlarının taşıyıcısı olarak bunu başarmış ve kanıtlamıştır, proleter devrimlerin ve emperyalizme karşı mücadelenin gerekli ve zorunluluğunun önünü açmıştır.

Bu çapta bir hareketın yakın dönemde gelişip, işçi ve emekçilerin Filistin halkıyla dayanışmaya girmeleri durumu uzakta görünüyor. Ancak, emperyalist haydutlara karşı mücadeleyi yükseltmelerini ve Filistin halkıyla dayanışma içerisine girmelerini isteme her devrimci ve demokratın, sınıf bilinçli işçi ve emekçının görevi olduğunu düşünüyorum. Eğer işçi ve emekçıler Filistin halkı ile dayanışmayı yükseltmeyi başarabilirlerse, bu sadece enternasyonal bir görevin yerine getirılmesi olmayacak, aynı zamanda ortak düşmana, emperyalızme karşı mücadele cephesini genişletmek, yaşadığımız ülkede yaşananlara karşı mücadele etmek, haklı davasıyla bırleşmek anlamına da gelecektir.

Uluslararası gericilik, dünya halklarının tarihini kendi istediği doğrultuda yönlendirmek, ezilen yoksul halkın, işçi ve emekçilerin geleceğini emperyalizmin çıkarları temelinde yeniden şekillendirmek istiyor. Bu nedenle geçmişte kaldığı iddia edilen her temel sorun, bugün işçi ve emekçilerin önüne sert bir biçimde geliyor ve onlardan bu sorunların nihai çözümünü talep ediyor. Yani, nihai çözüm; Devrim ve Sosyalizmde! Barış ve kardeşlik; emperyalizme karşı verilecek kararlı mücadeleden geçer! Barış ve kardeşlik; devrim'de, sosyalizmde!

14 03.2002

...'den bir okur ✘

Anadolu'nun güneyinde bir halk yaşar...

Çok uzakta değil hemen Amonof (Amanos) dağlarının eteklerinde dili başka dini başka, kültürü başka, esprileri başka... bir halk yaşar. Verimli topraklarını Asi Nehrı sular.

Doğduğu topraklara geri dökülür Asi. Dünyadaki nehirlerin tersine akar. Belki de kendi topraklarına vefadandır. Kel Dağı'nın dibine dökülen Asi, yarım asırdır bulanık akıtır suyunu. Kel Dağı da asırlardır isyancılara geçit verdi. Ama bir türlü doruklarında ot bıtmedi. Gizli bir hüzün var tabiatta. Amik Ovası'nın gözbebekleri kurudu. Artık o bir ova. O coğrafyada her şey değişti. Tarihi ihtişam, kültür dokusu, yaşam felsefesi... Belki budur, doğanın sır gibi sakladığı anlaşılmayan hüzün.

Çünkü hiçbir dönem bu coğrafya, bu kadar suskun ve tarihin gerisinde kalmamıştı. Roma İmparatorluğu döneminde, dünyada sokakları aydınlatılan sadece iki şehir vardı. Biri Roma diğeri Antakya. Hristiyan dininin, Yahudi ırkı dışında bütün insanlığa yayıldığı şehirdir Antakya. Pavlos'un Hristiyanlığı kölelere ve diğer halklara yaydığı bir merkezdi. Ünlü Grek filosofu Aristo da okul açmıştı bu coğrafyada. Bir çok kültüre ve medeniyete tanık olan bu coğrafya, her zaman dünya egemenlerinin hakim olmak istedikleri zengin bir toprak parçasıydı.

İlk Fenikelilerden, Romalılara, Yunanlara, Ermenilere, Araplara, Osmanlılara ve Fransızlara mekan olmuş bir coğrafya. Halklar ve mezhepler mozayiği bir coğrafya -Kilikya (Kilikya; Hatay, Adana, Mersin coğrafyasını kapsar.)

Bu coğrafyada farklı kültürler hep vardı. Araplar, Ermenıler, Çerkezler, Kürtler, Yahudıler, Türkler... Bu coğrafyayı bın yıllardır paylaştılar Diller, dinler birbırine karıştı ve ortak bir kültür oluştu. Fakat savaşlar bu coğrafyada hiçbır zaman bıtmedı. Ortodokslar-Katolikler, Müslümanlar-Hrıstıyanlar (Haçlı seferleri), Araplarla-Osmanlılar, son olarak da bölge halkı -Fransız ve Türk egemenliğine karşı. Son savaş, bölgenin şimdiki statusünü belırleyen savaştır aynı zamanda

Kilıkya bölgesi: Birinci Dünya Savaşı'nın hemen bitiminde 1918'de Fransızlar tarafından ışgal edildi. Işgal öncesı bölge 400 yıl boyunca dığer Arap coğrafyası gibi Osmanlı egemenliğindeydi. 1916'da Sykes Picot gizli anlaşmasıyla, Arap coğrafyasını emperyalist güçler, kendi aralarında paylaşmışlardı. Arap coğrafyasının zengın parçası Bilad-u Şam'dı. Bılad-u Şam, Suriye, Ürdün, Irak, Lübnan, Kilıkya ve bugün Türkiye Kürdistanı'nın bır bölümünü kapsıyordu. Bu bölge bugün bılinen parçalara bölünüyor, savaştan hemen sonra fiili olarak ışgal edilmişti. İşgalin bekası için bu coğrafyayı sürekli meşgul edecek bır düşman yaratılması gerekıyordu. Anadolu'da Kemalizmin desteklenmesi ve saltanatın İngilizler tarafından tasfiyesi bu politikanın sonucuydu. Hiç hesapta yokken daha ileride İsrail devletinin kurulması da aynı amaca hizmet ediyordu.

Liva İskenderun (Hatay) Fransızların mandası altındayken 1921'de Ankara Antlaşması imzalanır. Bu antlaşmaya göre; bölgedeki Türk azınlığa önemlı imtiyazlar tanınır Daha doğrusu misak-i milli sınırlarına dahil edilmeyen Hatay'ın daha ilerıde tezgahlanan il-

"Bu yazı bir tarih sayfası aydınlansın diye değil veya ölü toprak yeşersin diye değil; sadece Anadolu'nun güneyinde, dili başka, dini başka, esprileri başka bir halk yaşar; verimli topraklarını adı gibi Asi bir nehir sular... bunu bilesiniz diye yazıldı."

hak açısından en önemli adım atılmış olacaktı. Bölge Türkleştirilecekti.

Savaş öncesinde bölgenin önemli nüfusunu oluşturan Ermeniler ciddi bir kırılma yaşamışlardı. Bu kırılma Fransız işgali ve Türkiye'nin bölgeyi ilhakına kadar devam edecekti.

Fransızlar kendi çıkarları gereği, kimi zaman Ermenilere destek verse de, Ermenilerin 1920 yılında Adana'da Hükümet Konağına saldırmaları ve Ermeni devletini ilan etmeleri karşısında Kemalistlerin yaptığı hiçbir şey yoktu. Ermeniler, Fransız güçleri tarafından yok edildiler. Bunu gören ve Adana'da El Yakza, El Kavmiye (ulusal uyanış) önderliğinde direnişe geçen Arap halkı da Fransız uçakları tarafından bombalanacaktı. (Direniş güçleri en çok Adana'nın Kayışlı köyünde saldırıya uğramışlardır.)

Bu acılar, bölge halkı üzerinde önemli oranda dayanışma ruhu sağlamıştı. Ermeni örgütleri 19 Temmuz 1936'da (ulusal ve sosyalist örgütlerin tümü) Ermeni Demokratik Halk Cephesini kurdular. Bu cephe bölgede (liva) Arap halkıyla dayanışma kararı aldı. Cephe hem Suriye, hem de Hatay'daki Ermeniler üzerinde nüfuz sahibiydi. Cephe Arap halkının ulusal kurtuluş mücadelesini veren (önderi, Zeki El Arsuzi'dir.) Usbatu, El Amel, El Kavmiye (ulusal iş cemiyeti) güçleriyle Fransız ve Türk egemenliğine karşı, ortak mücadele verdiler. Bölgede yaşayan diğer azınlıklarda Ulusal İş Cemiyeti'ne destek veriyorlardı. Bölgede yaşayan Türkmen azınlığın önemli bölümü de bu dayanışmanın içindeydi. (Bölgede yaşayan asıl Türkmenlerin sayıları 20.000 civarındadır. Anlatılan dönem itibariyle.)

Sömürgeci ve ilhakçı güçler açısından bu dayanışma ileride önemli endişeler yarattı. Bölgeye sayım yapmaya gelen Milletler Cemiyeti'nin elde ettiği sonuçları, sözünü ettiğimiz güçleri ciddi bir şekilde rahatsız etti. Fransızların göz yummasıyla bölgede yaratılan şiddet ve terör sonucunda, Milletler Cemiyeti komitesi sayımı tamamlamadan bölgeyi terk etti.

29 Haziran 1938.

4 Temmuz 1938 Fransız ve Türk güçleri ortak bir askeri işgal yaptılar. Bu işgalin anlamı şuydu: Artık son pazarlıklar bitmişti. Dünyada yaklaşan İkinci Dünya Savaşı'nda, Türkiye Almanların safında yer almayacaktı.İngilizler açısından Kıbrıs'taki İngiliz üslerine mukabil, Hatay'da Fransız askeri üsleri olmayacaktı. Kemalizm bölgede sürekli düşman psikozu yaratacaktı. Özellikle Suriyeliler Fransızlarla değil, Türkiye ile uğraşacaktı.

Bu tutum günümüze kadar, bir Türk-Arap düşmanlığı yaratmıştır. Araplar her zaman resmi tarih tarafından ciddi bir şekilde aşağılanır. Araplar her zaman "haindir." Nedeni ulusal mücadele vermişlerdir. Osmanlı topraklarından ayrılmak istemişlerdir. Artık onlar da diğer Anadolu halkları gibi lanetlidirler. Hep "ihanetleri" dile getirilir. Osmanlı topraklarının savunulmasında, 1 milyon Arap'ın öldüğü hiçbir resmi tarih tarafından yazılmaz.

Bu bir yana, sözünü ettiğimiz Liva İskenderun işgalinden sonra muhalif tüm güçler bölgeden sürülür. Türk olmayan tüm görevliler işlerinden azledilir. Türk görevlilerle değiştirilir. Ermenilerin önemli bölümü kırılır. Arapların ellerinden toprakları alınır. Paşalara ve nüfuzlu şahsiyetlere peşkeş çekilir. Araplar kendi topraklarında köle olarak çalıştırılır. Günümüze kadar ağalara ait köyler mevcuttur. Yarım Tepe köyü buna bir örnektir. Arap halkı kendi topraklarında sadece bir köle değildir. Antakya sokaklarında insanların yürüdüğü kaldırımlar da yasaklanır. Hayvanların yolunda yürümek zorunda bırakıldılar.

Tabi işgalci bununla yetinmedi. Bölgenin tarihini yağmalamaya başladı. Asırlardır ayakta duran, Romalılardan kalan köprü (üzerinde Ası tanrısının heykeli vardı) yıkılır. Yerine Ata köprüsü kurulur. Antakya'yı çevreleyen tarihi surlardan yağmalanan taşlarla askeri kışla kurulur.

Kendi yarattıkları Hatay devletine (ilhakı meşrulaştırmak için kurulan suni bir devletti, 2 Ağustos 1938) inançları yoktu. Ya da geleneksel tarihi alışkanlıklarıyla hareket ederek, Hatay meclis binasını porno sinemasına çevirdiler. Gündüz sineması adı altında günümüze kadar faaliyetini sürdürmektedir. Ata köprüsünün hemen bitişiğinde.

Egemen ideoloji zafer kazanmıştır. 40 asır önce nerde oldukları hiç belli olmayan egemenlerin yurdu. Millet ve vatan mefhumunun olmadığı bu fi tarihinde Kilikya onların yurduymuş!! ("40 asırlık Türk yurdu düşman elinde kalamaz." 15 Mart 1923, Adana, K. Atatürk)

Yarım asır önce işgale ve ilhaka direnen bu halk, direnişçilerini kaybetse de, tarihteki rolünü mutlaka oynayacaktır. Bu halk, aydınlar ve demokrasi güçleri tarafından tamamiyle yadsınmış durumdadır. Türkiye'de ulus ve ulusal azınlık hakları söz konusu olduğunda, on binlerle ifade edilen azınlıkların adı geçerken, 4 milyon civarında Araplardan hiç bahsedilmez. Bu dikkat çekici bir durumdur. Anadolu'daki sosyalist hareketler, şabloncu bir tarzda, Çin, Latin Amerika veya Sovyetik olsalar da, Anadolu'daki ulusların hakları konusunda Kemalist tavırdan asla ödün (bazı istisnalar dışında) vermezler. Şunu unutmayalım, tarih diyalektiğinde yanlış doğrunun karşısında yok olmakla mahkumdur.

Bu yazı bir tarih sayfası aydınlansın diye değil veya ölü toprak yeşersin diye değil; sadece Anadolu'nun güneyinde, dili başka, dini başka, esprileri başka bir halk yaşar; verimlı topraklarını adı gibi Asi bir nehir sular... bunu bilesiniz diye yazıldı.

Nisan 2002

Nidal Hawari. Bir okur **X**

Almanya'da ilticacı olmak!

Göç yasa tasarısı, uzun tartışmalar sonucu kabul edildi. Yasanın yürürlüğe girmesi Rau'nun imzasını bekliyor. Göç yasası ile Almanya'da yaşayan göçmenlerin, bu ülkeye sığınmak için gelen ilticacıların yasal durumları daha da kötüleşecek. Bu yazının amacı yeni göç yasasını, yabancılar yasasını incelemek olmayacak. Bu yazıda sadece bir ilticacının gözlemlerine dayanarak, ilticacıların yaşamı, yasal durum hakkında kısaca bilgi vermek amaçlanmaktadır.

***

Asyl sözcüğü, eski grekçe dilinden gelmekte olup baskı altındaki insanın sığınabileceği yer anlamına gelir.

Her yıl Almanya'ya yüzbinlerce ilticacı geliyor. Değiştirilen yasalar, sınırda arttırılan önlemler, ilticacının izole edilmesi, iltica işlemlerinin hızlandırılması gibi etkenlerle, Alman devleti gelen ilticacı sayısını azaltmayı başarmıştır.

İkinci Dünya Savaşı'nda nazilerin Yahudiler ve diğer halklar üzerinde uyguladıkları soykırım biliniyor. Almanya savaşta yenildi. Kızıl Ordu'nun bunda tayin edici rolü oldu. Savaştan sonra Almanya anayasasında, iltica hakkı anayasal hak olarak yer aldı. Almanya bu açıdan dünyada tek ülkedir. Bunun nedeni ise, nazilerin İkinci Dünya Savaşı'nda yaptıkları soykırım ile ilgilidir.

İltica konusunda Alman anayasasının 16 a maddesine göre; "siyasi baskı gören kişilerin iltica hakkı vardır." Siyasi baskı altında olduğunuzu ispat etmek, Almanya açısından yeterli değildir. Teorik olarak siyasi nedenlerden dolayı gelenlerin, bu hakkı almaları gerekir. Fakat bu, pratikte kolay olmamaktadır. Bunun nedeni ise gerçekte Almanya'nın siyasi mücadele yürüten insanları burada istememesinden kaynaklanmaktadır.

İltica prosedürü

Hangi ülkeden gelirseniz gelin, önce Almanya içine yakalanmadan ulaşmayı başarmanız gereklidir.

Sığınmacı tanıma dairesi (federal daire) İçişleri Bakanlığı'na bağlıdır. Bu daire sığınma başvurularını incelemekle görevli olup yapılan başvuruyu kabul ya da reddetme hakkına sahiptir. Bu dairenin çeşitli eyaletlerde bir ya da birden fazla şubesi vardır. Bu dairenin merkezi Nürnberg'tedir.

Almanya'ya iltica etmek isteyen kişi öncelikle Almanya'ya girişi başarmalıdır Almanya'ya girişte yakalanma durumunda, Almanya'ya hangi ülkeden girilmişse, o ülkeye gönderdikleri gibi, iltica işlemlerinin yapılması için merkezi bir kampa da gönderebilirler. Kural olarak federal daire şubelerine iltica başvurusu yapılabilir. Kimlik tespitinden sonra ilticacı merkezi kampa gönderilir. Federal dairenin şubesine ulaşmadan polis tarafından yakalanma durumunda da iltica etmek istendiği söylenilir. Yasal olarak polis kimlik tespiti yaptıktan sonra, kişiyi merkezi kampa göndermekle yükümlüdür. Fakat yer yer polis keyfi davranmakta, iltica etmek isteyen kişiyi merkezi kampa değil, geldiği ülkeye göndermektedir.

Federal dairenin şubelerine yapılan başvurularda, eğer iltica etmek isteyen insanın üzerinde kimlik yok ise, başvuru kabul edilmemekte, kişi polise teslim edilmektedir. Polis ise kişiyi fişlemekte (parmak izleri alınmakta, değişik açılardan fotograf çekilmekte) kimlik tespiti sonrası kişiyi merkezi kampa göndermektedir. Yer yer sınır dışı etme vakaları da olmuyor değil.

İltica işlemi kabul edildiği zaman, kişi merkezi kampa gönderilir. Bavyera'da merkezi kamp Würzburg'dadır. Merkezi kamplar eski Amerikan kışlalarından bozma kamplar, çevresi dikenli tel örgülerle çevrili olup, giriş çıkış, iltica başvurusunda bulunan kişilere verilen portakal rengi kimlik ile sağlanmaktadır. Çeşitli uluslardan kadın, erkek ve çocuklar bu kamplarda yaşamaya çalışmaktadır.

Bu kamplarda kişinin önce sağlık işlemleri yapılır. Kan testi, röntgen, "büyük abdest" testi vb. yapılır.

Federal dairede tercümanlar aracılığıyla, ilticacılar arasında "yol ifadesi" olarak adlandırılan ifade alınır. Bu ifadede kimlik bilgileri sorulur. Daha önce Almanya'ya ya da başka bir ülkeye iltica edilip edilmediği, iltica talebinde bulunan akrabasının olup olmadığı, Almanya'da ve yurt dışında akrabaların olup olmadığı, Türkiye'de hangi akrabaların olduğu, nerede oturduğu, mahalle muhtarının adı, Almanya'ya ne ile geldiği, ulusal köken, mezhep, aşiret gibi ayrıntılı sorular sorulur.

Merkezi kampta her şey usulüne göre yürür. Yol ifadesi için termin verilir. Termin verilen gün daireye gidip, sıranın size gelmesini beklersiniz. Yine ilticacılar arasında mahkeme olarak adlandırılan, federal daire memurlarına verilecek ifade için gün verilir. Sağlık işlemleri için verilen güne göre hareket edersiniz vb.

Merkezi kampta insanlar küçük odalarda, kimi odalarda üç kişi kimi odalarda 8 kişi, kimi odalarda 10 kişi kalıyorlar. Banyo, mutfak, tuvalet odaların dışında olup ortaklaşa kullanılıyor. Hergün belli saatte

paket veriliyor. Genelde verilen yemek konserve türü olup, kahvaltı için yağ, reçel, bal, poşet çay ya da kahve, ekmek, pişirip dondurulmuş et, tavuk vb. türü yiyecekler verilir.

Kampta esas iş ifadeye hazırlanmaktır. Siyasi kişilerin ne söyleyecekleri bellidir. Ama büyük çoğunluğu ekonomik nedenlerden dolayı iltica etmek isteyen insanlar, ifade gününün günlerce öncesinde ifade sendromuna girerler. Üniversite sınavlarına hazırlanır gibi, ifadeye hazırlanılır. İfadeye girmiş kişilerin deneyiminden faydalanılır. Siyasi temelde ifade hazırlanmaya çalışılır. Hayali işkenceler, hayali gözaltılar uydurulur. Böylece ifadeye siyasi içerik kazandırılmaya çalışılır. İfadeyi alan federal daire memurları kampta ismen bilinmektedir. Kimisi iyi, kimisi kötü olarak bilinir. Kötü olan; kötü bir ifade hazırlanılmışsa, ifadeyi alan memur bunu anlamışsa, o memurun adı kötüye çıkmaktadır. Tersi durumda memur iyi olmaktadır.

Günlerce hazırlanılan ifade gelip çatar. İfadede kişiye sorulan üç temel soru vardır. Almanya'ya nasıl geldiği, neden geldiği ve geri gönderilirse başına nelerin geleceğidir.

Almanya'ya nasıl gelindiği sorusu önemli bir sorudur. Kişi uçak ile geldiğini söylüyorsa, uçak ile geldiğini ispatlamak zorundadır. Bunun için uçağın kalkış ve iniş saati, inilen havaalanın özellikleri, uçakta hosteslerin giyim kuşamı vb. sorulur. Uçak ile gelindiğinin söylenmesi şunun için önemlidir. Kişinin başvurusu kabul edilirse, kişi süresiz pasaport almaktadır.

Bu nedenle genel eğilim uçak senaryosu uydurur. Hangi şehirden, hangi gün hangi uçağın havalandığı, saat kaçta nereye indiği öğrenilir, çete elemanı ile uçulduğu için biletteki ismin bilinmediği, inişte biletin ve pasaportun çete elemanlarınca alındığı belirtilir.

Neden iltica etmek istendiği sorusuna karşılık olarak, kişi hazırladığı senaryoyu söyler. Gerçekten siyasi nedenleri olanlar, kendi nedenlerini söylerler.

Geri gönderme durumunda siyasi kişileri bekleyen işkence ve hapistir. Bu durumda olmayanlar hazırladıkları ifadeye göre aynı şeyi söylerler.

İfade tercüman eşliğinde alınır. Bir çok kişi heyecandan karıştırır. Anlatmak istediklerini anlatamaz.

Yine çoğunluk haklarını bilmedikleri için, ifade verirken nelere dikkat edilmesi gerektiğini bilmediği için zorlanır. İfade verirken uyulması gereken temel kural ayrıntılı ifade vermektir. Bütün nedenler eksiksiz anlatılmalıdır. Bu ifade belirleyicidir. Federal dairenin başvuruyu incelemesi sonucu reddetmesi durumunda, mahkeme safhasında temel alınacak olan yine ilk ifadedir.

Kampta bütün işlemler bittikten sonra, kişi dağıtımı bekler. Genel olarak bu kamplarda kalış süresi bir aydır. Kimilerinde bu süre daha da uzamakta iki, üç ayı bulmaktadır.

Dağıtım genelde şehir merkezlerine uzak, yerleşim birimlerine uzak, ulaşım problemleri olan heimlere yapılır. Bavyera bölgesinde Çek Cumhuriyeti sınırına verilmek ilticacılar için korkulu rüyadır. Bu bölgelere gidenlerin tamamı iyi izlenimlere sahip değildir.

Alman devletinin politikası ilticanın sosyal yaşam ile olan bağını koparmak, yanlızlaştırmak, iltica sürecini sürümcemede bırakmak, bıktırmak, kişinin kendi kararı ile geri dönüşünü sağlamaktır. Yasalar ve uygulamar bunun için vardır. İlticacı yaşamı, kişi buna hazır değilse, kişiyi psikolojik açıdan çökerten bir yaşamdır.

Merkezi kampta ilticacının bol zamanı vardır. Zamanı değerlendirmek için kimileri kağıt oynar, kimileri sohbet eder, kimileri gezmeye çıkar, kimileri bol uyur. Siyasi ilticacı zamanını kişileri tanımak, sohbet etmek, okumak ile değerlendirir.

Heimlerde yaşam

Heimlerde yaşam, merkezi kamptaki yaşam gibidir. Yer yer bazı heimlerde mutfak, banyo, tuvalet ortaktır. Aynı tür yiyecekler verilir. Nispeten küçük olan heimlerde banyo, mutfak ve tuvalet kalınan odanın içinde yer almaktadır. İlticacının çalışması 1 yıl boyunca yasaktır. 30 km'lik alan dışına çıkması yasaktır. Yakalanma durumunda para cezası vardır. İlticacıya Bavyera eyaletinde ayda 40 Euro veriliyor. Diğer bazı eyaletlerde paket verilmeyip daha fazla aylık verilmektedir. Haftada iki gün imza karşılığı paket verilir. Heimlerde şef olarak adlandırılan birisi vardır. Bu kişi heimde kalanlardan sorumludur. Sürekli kişinin kalıp kalmadığını denetler. Kalınmadığını tespit ettiği durumda sorun çıkarır.

Bütün bu engellemelere siyasi bir insanın, devrimci mücadele içinde yer alan insanların uyması demek mücadeleyi bırakmaları gerektiği anlamına gelir ki, bu yanlıştır. Koşullar ne olursa olsun her durumda mücadele etmenin imkanları vardır.

Hukuksal durum

Sığınma başvurusu kabul edilen kişiye iki türlü pasaport verilmektedir. Birincisi; 16a'ya göre verilen süresiz pasaporttur. Almanya'nın istediğiniz şehrine yerleşebilir. Türkiye hariç istediğiniz ülkeyi ziyaret edebilirsiniz. Bu pasaportu almak için, Almanya'ya uçak ile gelindiğini ispatlamak. Siyasi nedenlere sahip olmak ve geri dönme durumunda kişinin başına kötü şeylerin geleceği açık olan kişilerin başvuruları, ister ilk başta isterse de mahkeme safhasında kabul edilsin, bu pasaportu alırlar.

Bu pasaport 16a'ya göre verilir. Halk arasında "büyük iltica" olarak adlandırılır.

İkincisi; yabancılar yasasının 51/1 maddesine göre verilen pasaporttur. Bu pasaportu almak için Almanya'ya karayolu ile gelmek, siyasi nedenlere sahip olmak, geri gönderme durumunda siyasi takibatın devam etmesi durumunda olanlara başvuru kabul edilirse veriliyor. Bu pasaport iki yıl sürelidir. Süre bittiğinde yeniden uzatmak gereklidir. Uzatma konusunda kişi çalışmıyor, sosyal yardım alıyorsa problem çıkarılmaktadır.

Almanya'ya kara yolu ile gelenlerin, gelişlerinde hiçbir yeri görmemeleri gerekiyor. Örneğin kişi Avusturya üzerinden, ya da İtalya üzerinden Almanya'ya girdiğini söylerse, iltica başvurusunda bulunan kişi adını andığı ülkeye gönderilir. Yabancılar yasası, iltica prosedürü yasası bunu içermektedir. Bu nedenle karayolu ile gelenler, genelde kapalı tır kasası içinde geldiklerini söylüyorlar.

Bu iki durum dışında adına "duldung" denilen şöyle bir durum var.

Yabancılar Yasası'nın 53. maddesine göre; sığınmacının hayatına, sağlığına veya özgürlüğüne yönelik somut bir tehlike var ise geri gönderilemiyor. Bu tür durumlarda sığınmacıya üç aylık oturma veriliyor. Sığınmacı açısından bu durum sürekli değildir. Yabancılar dairesine göre, sığınmacıyı geri göndermeyi engelleyen koşullar ortadan kalkmış ise, sığınmacı sınır dışı ediliyor. Sığınmacının statüsü belirsiz olduğu için, gecici olarak kalınmasına ses çıkarılmamakta, bir gün ansızın kişi sınır dışı edilmektedir.

Federal Daire'nın başvuruları kabul etmesi istisnadır. Çok az insanın ilk başvuru anında iltica talebi kabul edilmektedir. Başvuranların yüzde 60'ı mahkemelerde bu hakkı almaktadır. Şehir, eyalet ve ülke mahkemesine kadar ilticanın gitme hakkı vardır. Bütün hukuksal süreci tüketen ilticacı eğer hâlâ red alıyorsa, ikinci defa yeni nedenler ekleyerek iltica müracatı yapma hakkı vardır.

Almanya'da çok az sayıda da olsa, iltica işlemlerini bütün yönleriyle bilen, bu alanda uzmanlaşmış avukatlar var. Bu tür avukatları tutmak süreci kısaltmaktadır. Ancak ilticacıların çoğunluğu bunu bilmedikleri için sürekli para alan, yeterince işi bilmediği için, iş yapmayan avukatlara para yatırmaktadırlar.

İltica prosedürü kısaltılmış olunmasına, yasalar sürekli değiştirilmesine rağmen hâlâ yer yer iltica uzun sürmektedir. Yer yer 1 yıl dolmasına rağmen, başvuruya cevap verilmeyen, iltica işlemleri yılları bulan az sayıda da olsa insan vardır. Ekonomik nedenlerden dolayı ilticaya başvuranların büyük çoğunluğunun işleri kısa sürmektedir.

Sığınma başvurusu kabul edilen ilticacı, mülteci statüsü alır.

Almanya'da sığınmacı kotaları tek tek eyaletler somutunda tespit edilmiştir. En yüksek kota sırası ile Nordrhein-Westfalen yüzde 22.4, Bavyera yüzde 14, Baden-Würtemberg 12.2'dir.

***

Avrupa'nın en büyük sınır dışı etme-ilticaci hapishanelerine, kamplarına sahip emperyalist Almanya göçmenler ve ilticacılar politikası büyük güç politikasıdır.

Yabancı, ilticacı, mülteci ayırımı yapılmasına izin vermeyelim. Alman emperyalizminin bizi bölmesine izin vermeyelim. Irkçılığın, yabancı düşmanlığının kaynağı sömürü sistemidir. İlticacısıyla, yabancısıyla, göçmeniyle, yerlisi ile birliği sağlayalım ve ortak mücadele edelim.

– Yabancılar kanunu kaldırılsın!

– Sınırlar kaldırılsın, herkese serbest dolaşma hakkı!

– Kahrolsun Alman emperyalizmi!

Bir okur, Nisan 2001 **X**

İsim de yasak!

Faşist Türk devleti, Kürt ulusu üzerindeki oyunlarına yeni oyunlar katarak devam ediyor. Türk kamuoyunda kabul gördüğü halde, isimleri yasaklar listesine aldı, alıyor.

Çocuklarına Kürtçe isim koyan Kürtler hakkında davalar açıldı, açılıyor. Türk kamuoyunca da kabul görülen bu yasak isimler arasında Serhat ve Baran gibi yaygın isimler de var. Baran ve Serhat isimleri Türk ve diğer milliyetler tarafından da çocuklarına verilen isimlerdir. Ancak, bu isimler Kürtçe olduğu için; TC için potensiyel "suç" teşkil etmekte.

Diyarbakır'ın Dicle ilçesinde çocuklarına Kürtçe isim veren yedi aileye, Nüfus Kanunu'nun, faşist Türk devletin "Milli kültürüne, "ahlak kurallarına", "örf ve adetlerine uygun düşmeyen ve kamuoyunu inciten adlar konulamaz" hükmü uyarınca, Dicle Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Davada 21 çocuğun Kürtçe olan isimlerinin değiştirilmesi isteniyor.

Faşist Türk devletinin İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen'in, 2001 yılı sonunda 81 il valiliğine "gizli" kaydıyla gönderdiği genelgede, valilikler ve nüfus müdürlükleri Kürtçe isim konusunda uyarılıyor. Gönderilen genelgede, Kürtçe isimlerin kayıtlarının yapılmaması konusunda talimat veriliyor. Bu yasakçı zihniyet faşist Türk devletinin zihniyetidir, her gün yeni bir yasak dayatıyor ve uygulamaya çalışıyor.

Faşist Türk devleti kayıtlar tutulsun diyor!

Genelgede, nüfus müdürlüklerine, Kürtçe ad talebinde bulunanların kaydının tutulması ve "yetkili mercilere bildirilmesi" de istenmişti, yani defteri de dürülsün diye hazırlık yapılıyor.

Yayınlanan genelgenin ardından Dicle Jandarma Komutanlığı, ilçe nüfus müdürlüğünde geriye dönük bir inceleme başlatıyor. Yapılan inceleme sonunda ise, köyler tespit edildi.

Ve sonuç olarak, aranan köy isimleri bulundu:

İnceleme sonunda Meydan, Uğrak, Üzümlü, Bozoba ve Çavlı köylerinden yedi ailenin çocuklarının Beriwan, Zilan, Rojda, Baver, Velat, Serhat, Kendal, Zinar, Hebun, Baran, Rojhat, Agit, Zelal ve Zozan ismi aldığı tespit ediliyor. Ve hem isimler değiştirilecek, hem de bu ailelerin defterleri dürülecek..

İlçe Jandarma Komutanlığı, 21 Aralık 2001'de Dicle Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvuruyor. Ve 1985-2001 yılları arasında söz konusu yedi ailede doğan 21 çocuğun isminin, PKK'nin kendi mensuplarına verdiği kod isimler olduğunun saptandığını belirten jandarma, gereğinin yapılmasını istiyor. Ve Dicle Cumhuriyet Başsavcılığı iddianame hazırlayarak, isim tahsisi davası açılması kararına varıyor. Peki ya, 40-50 yıl önce, PKK'nin henüz gündemde olmadığı yıllar önce çocuklara verilen bu isimler; yani Beriwan, Zilan, Rojda, Baver, Velat, Serhat, Kendal, Zinar, Hebun, Baran, Rojhat, Agit, Zelal ve Zozan isimlerine ne diyecek bu yasaklı zihniyet.

İddianamede, 1587 sayılı Nüfus Kanunu'nun 16. maddesinin *"Çocuğun adını anne babası koyar, ancak milli kültürümüze, ahlak kurallarına, örf ve adetlerimize uygun düşmeyen ve kamuoyunu inciten adlar konulamaz"* hükmünü içerdiği belirtilerek, şöyle denildi: *"Davalıların çocuklarına verdiği yukarıda belirtilen isimler, PKK'nin kendi mensuplarına verdiği kod isimler olduğu, bu isimlerin milli kültürümüze, örf ve adetlerimize uygun düşmediği ve kamuoyunu inciten isimler olduğu anlaşılmıştır. Bu nedenle isimlerin anılan kanun uyarınca değiştirilmesi talep olunur."* Nedir bu, örf ve adetlerine uygun düşmeyen, kamuoyunu inciten adlar? Kürt isimleri mi örf ve adetlerine uygun düşmeyen? Bu yaklaşım; ırkçı, şoven, yaklaşımın kendisidir. Bunun adı faşizmdir.

Faşist Türk devletinin sakıncalı isimler dediği ve hakkında dava açtığı isimler ve anlamları da karşısında işte;

Beriwan: Koyun sağan kadın
Zilan: Nehir adı
Rojda: Gündoğumu
Baver: İnanç
Velat: Memleket, vatan
Serhat: Sınır boyu
Kendal: Dağ
Zinar: Kayalık
Hebun: Var olmak, yaşatmak
Baran: Yağmur
Rojhat: Gelen gün
Agit: Yiğit
Zelal: Saf, duru, berrak
Zozan: Yayla

(Alıntı Radikal gazetesinden).

İşte faşist Türk devletinin milli kültürüne, ahlak kurallarına, örf ve adetlerine uygun düşmeyen ve kamuoyunu inciten adlar bunlar.

Peki; PKK'nin kullandığı sakıncalı isimler arasında gösterilmesine karşın aynı adları taşıyan kamuoyunun yakından tanıdığı kişiler de var. Fenerbahçeli Serhat Akın, Radikal gazetesi ekonomi yazarlarından Baran Tuncer, Koma Azad müzik grubundan Zelal Gökçe, eski CHP milletvekili Abdülkerim Zilan ilk akla gelen isimler. OHAL Valisinin soyadı ise Serhadlı. Daha binlercesiyle ifade edilecek isimler var, ancak bu kadarı yeter...

Acaba faşist Türk devleti, Radikal gazetesinde yayınlanan bu isimlere ne cevap verecek?

Kürt ulusu üzerinde yürütülen baskılara son!
Kurtuluş devrim ve sosyalizmde!
Kahrolsun her türlü gericilik!
Kahrolsun faşist Türk devleti!

...'den bir okur, 05.03.2002

Newroz'u devrimci temelde kutluyoruz!

Newroz piroz be!

Kimisi için bu kutlama sömürgeci Türk burjuvazisinin ve emperyalist efendilerinin istediği "çözüm" ufkunu aşmayan ve iyice kuşa çevrilen Kürt ulusal sorununun talepleri için, neredeyse "lütfen" bahşedilecek taleplere sıkıştırılmış bir kutlamaya dönüştürüldü. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun, Kuzey Kürdistan'ın gerçek özgürlüğünün unutturulmak istendiği ve neredeyse her şeyin boyun eğmeye endekslendiği bir dönemde Newroz'a giriyoruz.

Newroz artık yeni serhildanlar yaratmak, özgürlüğe bir adım daha yaklaşmak için değil de, düzene hep bir adım daha yaklaşmak için ve düzenle bütünleşen uysal Kürtlerin Newroz kutlaması biçiminde vaaz ediliyor.

"Barış, kardeşlik, Kürt sorununun çözümü, demokratik cumhuriyet"... istemleri bu yıl da Newroz'a taşındı. Olmayacak duaya amin dememiz isteniyor. Kürt ulusal hareketi ve Kuzey Kurdistan'ın özgürlüğü faşist TC'nin sömürgeci çıkarlarıyla birleştiriliyor. Faşistlerle barış, ırkçılarla kardeşlik, faşist diktatörlüğün çizdiği misak-ı milliye dönüş Kürt ulusal sorununun "demokratik çözüm"ü olarak lanse ediliyor. Faşist diktatörlük yıkılmadan "demokratik cumhuriyet" oluşturulacağı vaaz ediliyor.

Ulusal sorunun gerçek çözumünün de bilimi olan Marksizm-Leninizm'in eskidiği anlatılıyor artık. Ve hatta "yeni bir din" bile keşfediliyor!

Nereden nereye... Bir zamanlar; TC'nin bir mücadele temelinde yıkılması anlamında devrimi savunanları "misak-i milli sınırlarını savunuyorsunuz" diye suçlayanlar; milliyetçi temelde ayrı örgütlenmeyi değil, birleşik temelde örgütlenmeyi savunanları (bu arada Kemalizme düşman İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çizgisini bile) "kemalist"likle, "sosyal-şoven"likle suçlayan ve hatta bunlara karşı silahlı mücadeleyi bile mübah gören çizgi, bugün artık "biz birbirimize bin yıldır kız alıp verdik, Türkiye'nin birlik ve bütünlüğü için çalışacağız" diyor. Bugün Newroz'u artık bu siyasetin bir aracı olarak kutluyor.

Biz böyle bir kutlamaya yokuz! Biz Newroz'u devrimci temelde kutluyoruz. Bize yol gösteren marksist-leninist çizgimizdir, İbrahim Kaypakkaya'nın komünist çizgisidir. Faşist TC ile bütünleşmek, onunla barışmak değil, onu yıkmak için Newroz ateşini yakıyoruz.

Bizler Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) taraftarları olarak, yukarıdaki bakış açımızın ışığında bu yıl Newroz öncesinden başlayarak, hazırladığımız Kürtçe-Türkçe kuşlama ve pullarla Newroz'a girdik. Çeşitli semt ve mahallelerde dağıttığımız kuşlamalarla, yaptığımız pullamalarla devrimci-komünist çizgide yürüdük.

– Biz de Kürt sorununun çözümünü istiyoruz! Ama faşist TC ile bütünleşerek değil, onu yıkarak!

– Biz de barış ve kardeşlik istiyoruz! Ama burjuva-faşist sistemle barışarak değil, onu yıkarak barışı ve kardeşliği getirmek istiyoruz!

– Biz de "demokratik cumhuriyet istiyoruz"! Ama sömürgeci burjuvaziyle birlikte değil, ki bu zaten olmaz, devrimle gelecek olan bir demokratik halk cumhuriyeti istiyoruz!

– Biz de Newroz'u kutluyoruz! Ama düzenle bütünleşmenin aracı olarak değil, onu yıkmanın aracı olarak kutluyoruz!

Newroz piroz be!

Mart 2002

İstanbul'dan bir grup okur ✘

Mersin'de yasaklı Newroz

Mersin'de bu yıl da faşist devletin kolluk güçleri Newroz'da terör estirmeye devam etti. Devletin faşist kolluk güçleri Newroz için yapılan bütün başvuruları reddederek kendi düzenledikleri "Nevruz"a herkesi katılmaya çağırdılar.

Bunun üzerine özellikle Kürdistan'lı kitlenin yoğun olarak yaşadığı Siteler, Güneş, Demirtaş, Çilek, Halkkent, Şevket Sümer gibi mahallelerde gece ve sabahın erken saatlerinde ateşler yakılarak Newroz kitlesel olarak kutlanmaya başlandı.

8 Mart uluslararası emekçi kadınlar gününü yasaklayarak kutlanmasını engellemenin rahatı içinde hareket eden bu faşist devletin kolluk güçleri, Newroz'un kutlanmasını her ne pahasına olursa olsun engellemek için çevre illerde de gelen polis ve panzer desteğiyle kan kusmaya hazırdı

Kutlamalara azgınca saldıran devletin kolluk güçleri, kan kusmaya başladılar Panzerlerle kitlenin üzerine yürüyerek azgınca saldıran devletin faşist kolluk güçleri bir kişiyi duvara sıkıştırarak katletti. Daha sonra ağır yaralı bir kişi de hastahanede öldü. Panzerin çarpması sonucu ezilen küçük bir kız çocuğu ağır yaralandı. Kürdistanlı kitle tüm bu faşist baskılara rağmen, mahallelerde ateş yakarak Newroz'u kutlamaya başladı. Devletin tüm tehdit ve baskılarına rağmen sokağa çıkan kitle polisin saldırısına taş ve sopalarla cevap verdi. Onlarca kişinin yaralandığı, ikiyüzden fazla kişinin gözaltına alındığı bu yılki Newroz kutlamalarında, burjuva basınına yansıdığı gibi iki bin değil 20 binin üstünde kitle polisle çatışmayı da göze alarak sokaktaydı

Faşist devletin çevre illerde de polis ve panzer takviye ederek engellemeye çalıştığı bu Newroz'da, Ankara'da gelen bir polis panzeri sabah saat 7.30'da Ahmet Taner Kışlalı üst geçidinde virajı alamayarak aşağıya uçtu. Bu kazada iki polis öldü, bir diğeri de ağır yaralandı.

Bu gösteriler üzerine HADEP il binası polis tarafından camları kırılarak içerisi tahrip edildi. İçeride bulunanlar esir alındı. Olayları kınamak için, İHD'den yapılan basın açıklamasına polis saldırmakta gecikmedi. Açıklamayı yapanlar abluka altına alınarak taciz edildi.

Bu olaylar üzerine İçel valisi faşist Akif Tığ "HADEP adına başvurulmadığı için izin vermedikleri" açıklamasını yaptı. HADEP il başkanı başvurunun kendileri tarafından yapıldığını, önce **"W"** harfi nedeniyle başvurunun geri çevrildiğini, daha sonra HADEP olarak üzerlenilmesine rağmen izin verilmediğini açıkladı.

Kürtleri yerlerinden, yurtlarından sürgün edip metropollerin kenar mahallelerinde açlığa mahkum eden bu devletle barışın olamayacağı bu olaylar bağıntısında bir kez daha görülmüştür.

Bu Newroz'da da önce devlet bol bol "kardeşlik"ten bahsetti. Bu devletin "barış" ve "kardeşlik"ten anladığı şey herkesin, baskıya, sömürüye, ulusal baskıya boyun eğmesidir.

Bunun dışında bütün siyasetini bu devletin bazı kurum ve kuruluşlarını demokratikleştirerek açıktan devrim diye bir sorunu olmadığını ilan ederek bu devletle "Demokratik Cumhuriyet'i" savunan PKK ve Kurt ulusunun kimi ulusal haklarını savunmanın ötesine gitmeyen HADEP, EMEP, ÖDP... gibi reformist partiler de bol bol "barış", "kardeşlık" ve "özgürlükten söz ediyorlar. "Barış", "Kardeşlik" ve "Özgürlük"ten bahsetmek, hoş ve fakat sorunu sistem içinde ele almak boş iştir.

Gerçek barış ve özgürlük ancak bu faşist devletin devrimle parçalanıp enkazları üzerinde kurulacak olan işçilerin-köylülerin iktidarı altındaki demokratik bir cumhuriyette mümkündür.

Günün en acil görevi; yığınları devrim için örgütleyebilecek Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'u örgütlemek, onun etrafından örgütlenmektir

27 Mart 2002, Mersin'den bir okur **X**

Laçka Serê Jına Kurda

Ereb ŞEMO

Wê salê em teze hatıbûne wi gundi û bıbûne rênşberê, wan. Ev gund parvedıbû ser du qebilan. Qebilekêra dıgotın Hertoşa. Mezınê wê qebilê Bışarê Osman bû. Ew yeki qalıni teriki bêhûde bû, pozeki mezıni pelıxi lê bû. Te dıgot qey ew pozlı cem hedada bı çakuça qesta dewıxandıne û dı sûreti wı da qemıtandıne. Jınêd pır gıli dıkırın, weki Bışar hê neh mehi bû, jı destê dê ketıbû ser zınareki, lema pozê wi pelıxibû.

Qebila dınê ra dıgotın Sımırka. Mezınê wê qebilê Tıhar beg bû, yeki nazıki jarık bû. Ewi tımê xwa temiz xweyi dıkır. Kolosê wı her gav bı şêr-şımaqyê teze yê renge-rengi kaw gırêdayi bû, êleki wi gılavdûn kırıbû, arxalıx, bışmête wi tımê kip lê dıhatın, şaleki fıreyi pızikıri lê bû, şalê wi qeytaneke sor e, jı pızyê bıgre hetani guzekê dırûy bû; pışteke kermane, ne ewqas mezın e, lı navıkê gırêdayi bû, ewê pıştê te dıgot govdê wi heweki gır dıke. Bı wê xakırına kıncêd tezeyê rınd û qeşeng, te qey dıgot ew nişan dıde: Bınêrın û bızanbın, ez begım! Lê Tıhar beg mêreki qure bû.

Waxta mala me karê xwe kır here wi gundi, cınara gote bavê mın: "Şêx Şemo, tu zani ew gund du qebil ın û dıjmınayike zû da û bê hesab dı nav wan da heye. Were, gora me bıke, neçe wi gundi. Tu ê çewa zarêd xweyê hûr bıwi wi gundi?" Bavê mın got, "heyran, dıjmınayi nav me kurda da berê da heye; çıma lı beyta da, serhatya da we ne bıhıstiye, ew yek hê kuraya qurna da tê. Xwe ez naçım lê wê derê dıjmıntayê bıkım, ez ê bıwme rençber, çı mın dıjmınaya wan ketiye!" "De kêfa te ye Şêx Şemo, hêyfa me lı te û zar te yê hûr tên."

Em ku hatıne wi gundi, rêncberi qebila Şımırka dane bavê mın. Çımku dewarê wan herdu qebila ji başqe dıçêryan. Bavê mın bû golıkvan. Bavê mın lema hılda rêncberiya golıkvantiyê, çımku idi kal bû, golık ji bıharê dereng berdıdane çêrê, waxtê germ dıkete erdê û payiza ji hema ku pır hındiki serma dıket, golık nav mala bela dıkırın. Bavê mın ida ber sermayê deyax ne dıda.

Ew gund hatıbû avakırınê du mehela, mehelek ya Hertoşa bû, ya dınê ya Sımırka bû. Orta gunda meydaneke raste duz bû. Ew meydan ji dıgotın, wexta dıbe şıxuleki bona temamya gund, lı wê derê top dıbın, çı lazıme bona temamya gund qırar dıkın û jı hev bela dıbın, her kes dıçe mala xwe, çımku ewana naçne mala hevdu û mehela ji top nabın.

Wê bıharê hetani payizê rêncberiya bavê mın bı sılameti derbaz bû. Bavê mın golık nav gund da belakırın, heqê xweyi genım tezeyi kutay, hema lı ser bêdera, berevkır. Dıya mın gote bavê mın: "Pak bû, te gora cinarê me nekır, tu hati vi gundi; tu dıbini sala me ji bê xeter derbaz bû û gelek nan ji zımêre zıvıstanê bona neferê mala me te qezenç kır."

İdi payiz bû, xewatêd kewşen –giha dırûn, nan dırûn, şov, payizê çandi ji xılas kırıbûn. Mıxluqeti gışki vala bû. Raste sıba û êvara serma hebû, lê tavê ku dıda erdê, germê dıqıjıland. Rojekê jı wan rojan bû, tavê dabû, germ bû. Kulfetê maleke qebila Sımırka derketıbû ber avê, kınc dışûştın. Wana sitilêd tıji av kırıbûn, danibûne ser kurmêr agır, av germ dıkırın û kınc dışûştın. İdi gele kınc şûştibûn û lı wê derê lı ser hêşınayiyê rêxıstibûn, zuha dıkırın. Xorteki jı qebila Hertoşa hat, ew kıncê şûşti pêpes kırın, çû. Jınêd ku kınc dışûştın qiryan, gotın: "Weylê emr kınbûy, te çıma ew kıncê şûşti bı lıngê xwey heri pêpes kır? Belki top lı te keve!" Ewi dengê xwe nekır û qure-qure ber bı mala xwe çû. Wê gavê cahıleki mala Sımırka jı wê derê nêzık bû. Ewi ku bıhist qirinya jına, hate cem wana, pırsi: "Ew çı qırını ye jı we hat?" Jına ew kıncê pêpeskırı nişani wi dan, gotın: "Hela bınêre ewi tuleyi çı kır?" "Ew kê usa kır?" Jına destê xwe dırêj kırın, nişan danê, gotın: "A, ew tulê han bû." Xort idi nesekıni da pey wi, lı meydana orta gund xwe gıhande wi û darek jı pışt va da serê wi. Ew neket, vegerya û bû şerê wan. Jınêd qebila Hertoşa destxweda kırıne qirin: "Wey lo por kurkırê, ewi kûçıki Sevdinê kurê Bozo kuşt!"

Gerek bê gotınê, qebila Hertoşa qebileke mezın bû û şerrad bû. Mêre qebila wan ji gelek bûn. Bişar, meznêd wan ji minani meznêd qebileya mayin, ya ku dıxebıtin qebila xwe pak xweyi ke, ew xwe jı ne meriki tebıti bû. Tıhar begê ber Bışarê Osman danedıxwar, xwe alrax ne dıkır û dıgot: "Ki ye Bışarê Osman? Ew kurmanceki ser bı reş e, ne beg e, neji axa ye, ew meriki dızek e, her kare pezê xelqê bıdıze, ez tucara ber wi danaxum û daxul nabım. Ew gereke ber mın pante bıde, ez beg ım!"

Hema ku dengê jına mehela wan hat "hevdu kuştın", destxweda qame, çomaxa û bı şûr-mertala mêrê herdu qebila derketne meydanê û hevdu qelıbin. Eyni wê gava ku mêrê herdu qebila lı hevdu qelıbin, Bışarê Osman dûr sekınibû û helan dıda mêrê qebila xwe, dıgot: "De ez heyrana we me, bıdne wan û

Tıhar begê wan! Lêxın, bıla ew bızanbe –rast e, em kurêd ser reşan ın, ne beg ın, ne ji axa nın, lê em karın Tahır begê têkne ker û lê sıwarbın, weki ewana me talan nekın "

Gereke bê gotınê, çawa qıse dıkırın, Tıhar beg hıla zarotıya xwe de delali hatıbû mezınkırınê. Ewı hız dıkır nêçir û tımê dıçû nêçirê. Du tırkavanê wı jı hebûn, destkê wan tirkevanê wı kaw neqışanibûn. Ew tırkevan jı kal û bavê wı da mabûn. Tıfınga wı ji hebû. Ew çend car bûn, meryê diwanê dıhatın, mala wı serûbını dıkırın, lı tıfıngê dıgerıyan, lê tıfıng ne dıditın, dıçûn Iro jı, wexta dısa bû şerê herdu qebila û ewi dit, mêrê qebila wı gelek lı meydana şer hatne bırindarkırınê, ewi tıfınga xwe derxıst û xwe avête pışt sura mala xwe, du cara agır kır û du mêrê jı qebila Hertoşa lı meydana şer ketın Ewi şûrê xwe kışand, mertal lı testê çepê û rıkêvi meydana şer kır Wi çaxı em gışk derketıbûn derva û temaşa wi şeri dıkırın. Gelek wext bû ku ewana şer dıkır Qirınya jın û zara bûn Lı meydana şer êdı gelek merı bırindar bıbûn

Bavê mın gote dıya mın: "Gewrê, çıma tu sekını? Ne her laçıka serê te dıkare vê qetlê bıde seknandınê. Laçka ser xwe derxe û bêje gıliyê xweyê dê, zû here!"

Dıya mın got: "Çı şıxulê mın xûnrêtına wan ketıye, em merınê rêncber ın, bıla jınêd wan herne meydanê, laçka serê xwe bavêjne orta şer û gılıyê dêtıya jına Kurda bêjın "

"Gewrê!" Bavê mın dısa got "Axır usa nabe, herdu qebıla wê koka hev binın. Jınêd wan qebılêd şer dıkın, dernakevın. Heke jına jı kıjan qebilê derkeve, ew nuxsanıya û alçaxiya qebıla xwe nişan dıde, lema jınêd wan qebılan dernakevın, Gewrê, zû here!"

Pey van gılyê bavê mın, diya mın hêdi û serfınaz, bı bejn-bala Xweyê kaw çû. Em zar tırsiyan, wê dıya me bıkujın û bû qırinya me, em girıyan Bavê me lı me hılat, got "Zarno, metırsın, kesek lı dıya we naxe " Wexta dıya me hate orta meydanê laçıka serê xwe derxıst, avête orta şer lı erdê, got: "Dı reya xwedê de be, bese, hûn xûna haevdu bırêjın. Ez çewa dê dew dıkım, bese, vekışın "

Gava dıya mın gılı gotın, xwe xwe ji pêşta hate nava şer, kıderê rıngınya qama, şûr-mertala û çomaxa bû, wê deqê herdu qebile jı hev vekışıyan; şırqinya qama, şura û çomaxa te qey dıgot av berı ser agır dan û agır temırı usa ker bûn û ew merya ku çend deqa berı gılyêd diya mın hev qır dıkırın, êdı şer nekırın, vekışyan, êdı lı meydana şer kêlekê hev, bırındarêrd xwe jı erdê hıldıdan, dıbırın.

Ew qeweta laçıka jına Kurda-laçıka dıya mın hê bira mın û bıra mın e, ew gıli wextê diya mın got: "Ez dê me, bese hûn xunê bırêjın. Laçıka dew dıke, bese, vekışın!"

(Özgürlük Yolu, sayı 28, Eylül 1977, sayfa 70-73) **X**

TÜM İŞGALCİ GÜÇLER, TÜM EMPERYALİSTLER KIBRIS'TAN DEFOLUN!

Kıbrıs sorununun gerçek çözümü Kıbrıs halklarının ellerindedir!

stêrka bolşewîk

SÊWETA SAZÛBÎYAYENA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 19 · VARTİVARE 2002 · CERM: 250.000 TL

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden öğrenelim:

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDEDİR!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birlesin!